

Must be a MISTAKE

FIONA WEST

Bir Hata Olmalı
Küçük Bir Kasaba Romantizmi
Timber falls, Cilt 2
Fiona West

*Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.
Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu
tutulamaz.*

*Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır.
Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.*

PROLOG

ONBİR YIL ÖNCE

Haziran ayı için mevsimsiz bir şekilde sıcaktı. . . Sıcaklık genellikle 4 Temmuz'a kadar azalmazdı ama Ainsley yeni yengesinin nedimeler için aldığı ucuz fanları ciddiyetle kullanıyordu. Yaz böcekleri şarkı söylüyor, kuşlar cıvıldaşıp onları ana yoldan ayıran ağaçların tepesinde zıplıyordu. Tüm gölgeler çekilmişti ama açık teniyle güneşten çıkması gerekiyordu yoksa yanacaktı. On altı yaşında hiç bronzlaşmanın bir yolunu bulamamıştı - dakikalar içinde kağıt beyazından ıstakoz kırmızısına geçti. Etrafına bakındı ve Kyle Durand'ı kilisenin arazisinin kenarındaki eski bir akçaağacın altında tek başına gördü. Orkestra provalarından çıktıktan sonra çoğu gün onu ve en iyi arkadaşı Daniel'i okuldan eve bıraktı.

Elinde pasta, rahat olmaya çalışarak ona doğru yürüdü. Kyle birkaç gün sonra üniversiteye gidecekti; uzun bir süre gitmiş olacaktı. Yaz tatilinde bile onu her gün görmeyi özlemişti. Onu hiç düşünmediğinden oldukça emindi. Tabii ki, muhtemelen tatillerde onu görecekti ama ailesini de görmek isteyecekti. Hayatında böyle bir demirbaş haline gelmişti ve bunun ne zaman olduğunu bilmiyordu. O sadece bir adamdı -yakışıklı, yaşlı bir adamdı- bazen onu okuldan eve götürürdü. Ama şimdi gidiyordu. California'ya kadar.

Sıkışan, parlak, yüksek topuklu ayakkabılarını çoktan çıkarmış olduğundan, çimleri dikkatlice seçerek, "Seni takas et," dedi.

"Ne?"

"Bir parça kekim için sana gölgede bir yer vereceğim. Bu son çikolata. . "

"Vanilyalı keki severim," diye yanıtladı düz bir yüzle. "Güneş kremi sürmedin mi?"

"Hayır, Kyle Durand, yapmadım. *Kapalı bir düğünün* parçası olmadan önce *güneş kremi* sürmedim . . " *Kyle Gülünç Durand.*

"Dış mekan bileşeni olan bir iç mekan düğünü," dedi gömleğinin kollarını açıp kıvırmaya devam ederken.

Tek yaptığı koşmakken, nasıl böyle kollara kavuştu? *Şınav da yapıyor olmalı, muhtemelen gömleksiz.*

"İşte," dedi, benekli gölgenin yarısına doğru kayarak. "Paylaşabiliriz."

Minnetle oturdu; bir esinti esti ama onu yeterince soğutmuyordu. "Sadece bir çatal getirdim. . . sen al."

"Bir dakika içinde kendi çatalımı alacağım. Önce yarısını ye."

"Yani beni yemek yerken mi izleyeceksin? Bu garip ya da başka bir şey değil. . "

"Sana baktığımı kim söyledi?" dedi Kyle, ailelerinin ve arkadaşlarının kalabalığına bakarak. "En azından düğün çok uzun sürmedi."

Bunu söylemek garip bir şey.

"Her zaman bir düğünün gerçek sınavının ne kadar uzun olduğu değil, insanların sonrasında ne kadar mutlu olması gerektiğini düşündüm. Yani, biraz saçma, değil mi? Bütün bu zamanı, enerjiyi ve parayı bir evliliğin ilk gününe nasıl harcadığımız, aslında önemli olan hayatlarının geri kalanı için her gün. Pastaya büyük bir bıçak sapladı ve konuşmamak için ağzına attı; muhtemelen Kyle Amazing Durand ile evlilik hakkında felsefe yapıyor, beyin dökümü ile kendini utandırıyor. . . Kyle'ın başparmağı ağzının köşesini hafifçe kaydırırken, hem ağzı hem de beyni çizik bir plak gibi sekti.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Sizin vardı. . . yüzünde buzlanma vardı."

"Ey. Peki." Başparmağını ağzına sokup kremayı emerken gözlerini kocaman açarak izledi. Ağzına yakın olan krema şimdi Kyle'ın ağzındaydı. Bu sadece arkadaş olan iki kişi için çok fazla ağız düşünceliydi. Aynı zamanda gördüğü en ateşli şeydi. Donmuş, yüzü pancar kırmızısı, ödünç aldığı lavanta nedime elbisesinin içinden terler içinde oturuyordu.

Pastayı beceriksizce ona uzattı. "İşte, gerisini alabilirsin. Yapayım . . . Gidip bakmalıyım. . . Sanırım biri grup fotoğrafları hakkında bir şeyler söyledi..."

"Ainsley mi?"

"Evet?" Çimenlerin üzerinden çoktan kalkmıştı, arka tarafının tozunu alıyordu. Muhtemelen ilk etapta oturmamalıydı. . .

Kyle, sormadığı bir soruya cevap vermesini bekliyormuş gibi onu izliyordu. Sonra birden ifadesi kapandı. "Hiç bir şey. Ben sadece . . . boşver. Gitmeden önce seni göremezsem, iyi düşüşler."

"Evet sende. Şükran Günü'nde görüşürüz, eminim."

"Evet, planlıyorum."

"Tamam o zaman." Annesi gerçekten de onu fotoğraf çektirmeye çağırıyordu; Şanslı bir tesadüf, çünkü daha önce yalan söylüyordu. Omzunun üzerinden bakmak için döndüğünde, adam ona bakıyordu, pastaya dokunulmamıştı.

BİRİNCİ BÖLÜM

AİNSLEY, birinci sınıf öğrencileri kütüphane için sıraya girerken içini çekti; Cooper Durand hâlâ Yaramaz Sandalyedeydi. Elbette öğrencilerinin önünde bu şekilde bahsetmedi. Buna Sandalye Üzerinde Düşünün adını verdi. Güvenli bir alanda derin bir nefes almaları, öz kontrollerini yeniden kazanmaları için bir yer. Ama bu onun çizgilerini değiştirmede: Yaramaz Bir Sandalyeydi. Ve Cooper kesinlikle oraya aitti: Onu teneffüste içeri girmek için izin almak yerine bir ağaca işerken yakalamıştı. Bugün odasında tek başına öğle yemeği yerken tesadüfen onu penceresinden görmüş ve tavuklu salatalı sandviçi yerken neredeyse boğulacaktı. Teneffüs hanımı Bayan Talbot'tan kendisine dikkat etmesini istemişti ama teneffüs olduğu gibi oldukça hareketli bir yerdi ve Bayan Talbot'un görme yeteneği eskisi gibi değildi. Bu bildiği tek örnekti, ama daha fazlası da olabilirdi. Çok *daha* fazlası. Çocuklar sabah ve öğleden sonra teneffüsleri var. . . Tekrar iç geçirdi ve elini ona doğru uzattı.

"Cooper, gel benimle çizgiyi yönet, lütfen." Çocuk sıçradı ve grubun başına doğru koştu. Sınıf koridorda dolanırken, bir çizgiden çok bir onikiyüzlü gibi görünerek onun elini tuttu. "Yapmaman gereken ne yaptın?"

"Bakarken ağaca işemek."

"Çok yakın," dedi yüzünü sert ama nazik bir bakışla süzerek. "Tekrar deneyin."

"Ağaca işemek."

"Daha iyi. Ve yapman *gereken neyi yapmadın ?*"

"Bayan Talbot'tan geçiş iznini al." Ona baktı, gerçekten sinirliydi. "Ama Kacie ve Fran her zaman önce alır ve çok uzun sürer! Onlar gelene kadar teneffüs biter."

"Eh, zaten birlikte gitmeleri gerekmiyor, o yüzden Bayan Talbot ile konuşacağım, tamam mı?" Elini sıktı ve ona yarı dişsiz bir sırıtış verdi.

"Teşekkürler, Bayan Buchanan." Durdurdu. "Endişelenme, her gün farklı bir tanesine işedim ki boyu uzamasın diye. Kyle Amca, idrarın iyi bir gübre olduğunu söylüyor."

"Evet güzel . . . bu bir rahatlama. Ayrıca, belki de Kyle Amca'nın söylediği her şeyi dinleme."

"Neden?" Kapalı kütüphane kapılarına ulaştıklarından fısıldıyordu.

"Çünkü küçük çocukların idrar için tarımsal uygulamaları bilmesine gerek yok," diye fısıldadı, gülümseyerek kütüphaneci CJ'ye dönerek. "Sonra görüşürüz, Buchanan'ın Bunch." Kendisini kesip lamine etmeyecek altmış iki matematik manipülatifi vardı. Kyle Amca ile daha sonra konuşacaktı. . . eğer onunla konuşmasını sağlayabilirse. *Her neyse*. Denizde bir sürü başka balık.

Daha az huysuz, kuluçka balığı. Denizde *başka* balıklar var. Daha çok bir göl gibi, gerçekten. Ve o anda, düpedüz su birikintisi hissi veriyordu. Todd Glazer ile dört randevuya çıkmıştı. . . hepsi sıkıcıydı. Beşincisini aradığında, onu nazikçe yüzüstü bırakırdı.

Ainsley öğleden sonraki matematik dersini hızla bitirdi ve sonunda boş zaman buldu - yılın bu zamanı her şey sadece anaokulunun bir incelemesiydi - bu yüzden Kevin Henkes'in *Lily'nin Büyük Günü'nü* tekrar okudular.

Öğrencileri, umutsuzca öğretmeninin çiçek kızı olmak isteyen, sevdiği insanlar için özel olmak isteyen bir çocuk (yani bir fare çocuk) hakkında bir hikaye duymaktan asla bıkmadı. Onlar için çok zevkli bir şekilde ilgiliydi.

Posey elini kaldırdı. "Evlenecek misiniz Bayan Buchanan?"

"Evet bencede. Bir gün." Kendisine bakan çocuklara gülümsedi. "Çiçek insanım olarak içinizden birini seçeceğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Hayır," çocuklar koro halinde kıkırdarak. *Oh iyi; aslında hikayeyi dinlediler.*

Kyle Durand, atlama, esneme, gevezelik eden öğrencileri otobüslere doğru yürürken, sıraları bozan Cooper'ı almak için oradaydı ve ona koşmak içindi. Kyle Hot Stuff Durand, darmadağınık kahverengi saçlarıyla, o kadar koyuydu ki neredeyse siyahtı. Fırtınalı kahverengi gözleri, günlük egzersizin faydalarını sergileyen fiziği. Yeğenini, öğrencilerin yakın dövüşünü duyamayacağı kadar sessizce karşıladı. Çocuk başını salladı, sonra başını salladı, görünüşe göre sorduğu soruya ilk cevabını yeniden gözden geçirdi. Kyle başını kaldırdı ve bakışlarını yakaladı. "Zor bir gün mü geçirdi?"

Anlık bir duraksama oldu: sanki ona gelmesini ya da öğrenciyi bakıcıyla ya da ulaşım aracıyla eşleştiren yığınların arasında cevabını bağırmasını bekliyormuş gibi ona baktı. Kollarını kavuşturdu ve hemen arkasına baktı. Yarım bir sırtıışla, sanki onları otobüse bindirmesini bekleyen başka on çocuğu yokmuş gibi yavaşça ona doğru yürüdü. *Bu kadar komik olan ne?*

"Gelecekte, Cooper'ı ağaç sulama faaliyetlerini kendi bahçenizle sınırlı tutması için cesaretlendirirseniz memnun olurum."

Gözleri korkuyla çocuğa çevrildi. "Yapmadın . "

"İyi bir nedenim vardı!" Cooper bağırdı.

Dr. Durand elini yüzünden aşağı indirdi. "Bir daha olmayacak. Afedersiniz."

"Pekala, Think It Over Kürsüsü'nde görev yaptığı zamandan memnunum, ancak evde birinin . . . sorun."

"Tabiki evet. Mesajı Philip'e iletacağım. Bunun için üzgünüm; Bir zombi kıyameti durumunda çocuğun bilmesi gereken türden bir şey olduğunu düşündüm."

Ainsley kendine rağmen gülümsedi. "Bir ne?"

"Zombi kıyameti," dedi Kyle, gülünç ifadesine rağmen kahverengi gözleri kasvetliydi. Yüzünü nasıl düz tuttuğunu asla bilemeyecekti. "Çocukları olacıklara hazırlamalıyız. Bir eğitimci olarak kilit bir rol oynuyorsunuz, bunun hakkında her şeyi bilmemenize şaşırdım."

Ainsley gülümseyerek, "Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Dr. Durand," dedi, geri geri yürüyerek, diğer otobüslere doğru yol aldı. "Pazartesi günü görüşürüz."

"Yalnızca önce zombiler saldırmazsa," diye geri seslendi ve etraflarındaki birkaç öğretmen durup baktı. Ainsley, Damon, Denver ve Heaven'ı 6 numaralı otobüse bindirmek için dönene kadar gülmesine izin vermedi.

İKİNCİ BÖLÜM

KYLE KAMYONUNUN KAPISINI AÇTI . Onun içine ne girmişti? Onun gömleği, işte bu. Üzerinde gökkuşağı alabalığı olan koyu mavi transparan bluzu giymişti. Gökkuşağı alabalığını aynı anda hem sevimli hem de ateşli göstermeyi nasıl başardığını çözememişti. Çamaşırını yıkarken, aile yemeklerinde, hastanede çalışırken bunu düşünerek epey zaman harcamıştı. . . Sonuncusu hakkında biraz kötü hissetti. Ama çalışmadığı zamanlarda Ainsley'i düşünmekten kendini kötü hissetmiyordu. İyi bir çok görevliydi. Nasıl olsa yıllardır yapıyordu. O aptal düğüne gitmeseydi, bu sorunu yaşamayacaktı.

"Eve mi gidiyoruz yoksa ne?" Cooper arka koltuktan aradı. Kyle güneş gözlüklerini taktı ve nefesinin altında kardeşler ve onların mantıksız beklentileri hakkında mırıldandı. Philip ikinci bebeğini doğurduktan hemen sonra yeğenini almayı kabul etmişti ve şimdi bir şekilde bunu her gün yapması bekleniyordu. Ainsley'i göremeseydi haftalar önce Coop'u annesine rehin bırakırdı.

"Elbette öyleyiz."

"O zaman neden burada oturuyoruz? Açım."

"Hep açsın. Babanın hiç parası olmaması inanılmaz."

"Ben büyüyen bir çocuğum. Annem öyle diyor." Kulağa Claire gibi geldi. Ayrıca, çocuk fazla kilolu değildi. Hepsini nereye koyduğunu kimse çözemedi; karnı bir kara delik gibiydi.

Kyle kamyonu çalıştırdı ve ana yola saptı. Otobüsler çoktan hareket etmişti. Ainsley tekrar içeri girmişti. Kısa bir konferans gibi basit bir şey için sessiz bir irade savaşına girmiş bir şeyin farkına varmıştı. Ona asla gelmeyecekti. Bunu hiç yüksek sesle söylememiş olsa da, bunca zamandır beklediği şey buydu. Onu görmesini, neden kardeşiyle sık sık birlikte olduğunu anlamasını bekliyordu. Ama bu olmayacaktı. . . peki diğer seçenekleri nelerdi? Beton toplama alanında kısa bir yürüyüş sırasında onları tartmıştı: 1.) Vazgeç. Ama ona olan âşığı bu kadar uzun sürseydi, sadece istediği için, korktuğu için öleceğini düşünmemişti. Koi havuzundaki bir rakun gibiydi; sadece geri gelmeye devam etti. Otizminin ona olan hayranlığında bir rol oynadığından şüpheleniyordu ama emin olamıyordu. 2.) Beklemeye devam edin. Bu şimdiye kadar işe yaramamıştı. 3.) Onun peşinden gidin. Bunu düşünmemiş gibi değildi. O vardı, elbette vardı. Ama bu onun tarzı değildi; daha önce hiç ihtiyacı olmamıştı. Lisede ve üniversitede, ilgilerini açıkça belli eden, çoğunun gözlerinin üzerinde çizgi film karakterleri gibi dolar işaretleri olan bir sürü kadın olmuştu. Ailesinin oldukça varlıklı olduğu yaygın olarak

biliniyordu; Tank Büyükbaba'ya olan güveni, evi için güzel bir peşinat almasına izin vermişti.

Ama bu Ainsley değildi. Ondan iki yaş küçük olduğu için arkadaş çevresinin bir parçası olmamıştı. Ve eğer ondan hoşlanmışsa, duygularını açıkça ifade edemeyecek kadar kendine saygısı vardı. Yani bugün onunla flört etmişti. En azından sahip olduğunu düşündü. Gülümsemişti. Bu iyi bir başlangıçtı. *Birinci Aşama: Ainsley'nin Dikkatini Kazanın.* Sağlam bir plan olmadan bu işe girdiği için kendine ne kadar kızgın olsa da, en azından tamamen batırmamıştı.

Şimdi sadece İkinci Aşamaya ihtiyacım var. . .

PHILIP BAŞLADI , patates püresini masanın üzerinden Kyle'a uzatarak, "Günün nasıldı? " Claire, Kyle'ın her zamanki gibi kalmasını bekliyordu; Akşam yemeği, Cooper'ı alması için yaptığı ödemeydi. Vardiyasına akşam 7'de başladığından, onu 3:30'da almak fena değildi ve bunun dışında bedava yemek aldı.

"Bayan Buchanan evleniyor."

Kyle bifteğini çiğnemeyi bıraktı. "Ne dedin?"

Bu harika, diye mırıldandı Claire, düz kızıl saçlarını savurarak. "Kiminle evleniyor?"

Cooper, tabağındaki sotelenmiş yeşil fasulyeyi dürtüp omuz silkti.

Müthiş? diye düşündü Kyle . *Bu duyduğum en kötü haber. Ayrıca, bu küçük sinsi dikkati Ağaç İşeme Kapısı'ndan başka yöne çekmeye mi çalışıyor?*

"Söylemedi mi?" Claire araştırdı.

Cooper başını salladı ve Kyle baldızına döndü.

"Timber Falls dedikodularının kraliçesi sensin, ben neden bunu duymadım?"

"Hiçbir şey duymadım ama dedikodu kanallarımın çoğu hastaneyle ilgili."

"Bu ani ilgi neden?" Kardeşi Philip gülümsedi. "Timber Falls'taki en uygun bekar yerleşmeye hazır mı?"

Kyle, orta parmağıyla gözünü ovuşturarak onu ters çevirdi ve Philip de bu jestle karşılık verdi.

Claire, bebek kızını koridorun aşağısındaki yatak odasından almak için ayağa kalkarken, Bırak şunu, diye uyardı. "O altı yaşında, aptal değil."

"Tableti oynayabilir miyim?" Cooper sordu ve Philip başını salladı.

Yemekten tamamen vazgeçmiş olan Kyle'a dik dik bakarak, Hâlâ bir cevap duymadım, diye ekledi.

"Ani değil ve bunu biliyorsun."

"Şansını kaçırmışsın gibi görünüyor, dostum."

Kyle alt dudağını parmaklarının arasında endişelendirdi. "Sence?"

Philip omuz silkti. "Altı yaşındaki scuttlebutt bunu gösteriyor."

"Kiminle çıkıyor olabilir ki? Daha önce hakkında bir şeyler duymamış mıydık? Daniel hiçbir şey söylemedi. Onu takip ediyor." Kyle ayağa kalktı. İlerleme hızı işe yarayacak, pacing yardımcı olacaktır. Hareket ederse daha iyi düşünebilirdi. Hareketsiz otururken panik yapmaktansa hareket ederken panik yapmak daha iyidir.

"Arkadaşlık, sekmeleri tutmakla tam olarak aynı şey değildir, ama tamam." Kardeşi çatalıyla işaret etti. "İnternet. Onunla internette tanışabilirdik, şimdi olanın bu olduğunu duydum."

"Tamam, büyükbaba."

Philip kollarını uzattı. "Ben neredeyse bir bin yıllıkım!"

"Hayır değilsin." Durdurdu. Dean'le geri döndüğünü düşünmüyorsun, değil mi?

"Dean Portland'a taşındı."

"Dean Portland'a ait."

"Evet, Dean Portland'a ait. Garip."

"Saçını siyaha boyadığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Garip."

"Kim bir tuhaf?" diye sordu Claire, kollarında Hannah ile masaya geri çökerek.

"Dean Hoppstader."

"Portland'a taşınmadı mı?" Claire yemeye devam etmek için çatalını aldı ama Hannah kilitli kalamadı. Onun tiz çığlıkları Kyle'ın kalbini sızlattı ama Kyle bunu belli etmemeye çalıştı. Bebek ağlamaları, zaten gerginken onu ağlatan birkaç şeyden biriydi.

Öksürdü, Claire Hannah'ya olan hakimiyetini ayarlamaya çalışırken biraz mahremiyet sağlamak için kendi etrafında döndü. "Hastanede emzirme danışmanlarımız var, biliyorsun."

Claire homurdandı. "Bir emzirme danışmanına ihtiyacım yok."

"Ben sadece söylüyorum. Eğer yaptıysanız, bizde var."

Kayınbiraderi sözlerini küstahça dile getirdi. "Bunu daha önce Coop ile yaptım. Emzirme danışmanına ihtiyacım yok; o zamanlar sahip olduğum göğüslerin aynısı."

"Ama aynı bebek değil," diye ekledi kocası nazikçe, sırtını ovma için uzanarak.

Claire bakmadan, "Dokunma," dedi, hâlâ Hannah'yı mandallamaya çalışarak ve Kyle, ağabeyine bir an için sempati duydu.

"İşe gitmem gerekiyor. Akşam yemeği için teşekkürler Claire."

Cooper'ı aldığın için teşekkürler, Kyle. Yakında kendim de yapabilirim, çok yoruldum ve Hannah hala çok emziriyor. . "

"Merak etme," dedi onu sallayarak. "Umurumda değil." Açık ön kapının eşiğinde durdu. "Ayrıca, Ainsley onu okulda bir ağaca işerken yakaladı. Hoşçakal." Kyle tepkilerini duymadan kapıyı arkasından kapattı. Coop'u otobüsün altına attığı için biraz suçluluk duydu, çünkü ona bu fikri vermişti.

Arabaya binerken telefonunu çıkardı. Daniel. Abisi biliyordu, ortaokuldan beri onunla en iyi arkadaşı.

Kyle: Ainsley nişanlı mı?

Daniel: Öyle düşünme. Neden? Niye?

Kyle: Bir söylenti duydum.

Daniel: Bana ya da Winnie'ye söylerdi eminim. . .

Kyle: Muhtemelen sadece bir söylenti.

Kyle: Ona bir şey söylediğimi söyleme.

Daniel: Ama bir düşününce, bir uygulamada tanıştığı bir adamla birkaç randevusu var, bu yüzden yanılıyor olabilirim.

Yani belki doğrudur. Bu iki nedenden dolayı üzücüydü: biriyle çıkıyordu ve o korkunç uygulamalardan birini kullanarak kendini küçük düşürmüştü. Şu anda ona genel olarak kızgın olmasına rağmen, Daniel'in duruma ilişkin kavrayışlarını takdir etti. Eve her geldiğinde ve kendi oturma odasında dinlenmek istediğinde, erkek kardeşi ve erkek kardeşinin nişanlısı onu dövmüş gibi hissediyordu. En azından artık geceleri çalışıyordu; gün boyunca ev daha sessizdi. Kyle sessizliği severdi. Kyle sessizliği özledi. Daniel'in evine taşınmasına izin verdiği için pişman değildi, ama biraz da olabilir. . .

Biraz fazla, diye mırıldandı Kyle arabasını çalıştırırken yüksek sesle.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KYLE bugün bekleme odasındaki hasta kalabalığının içinden YANIYORDU . Ateşi yüksek küçük bir kız görmüş, kazara bir demir testeresi yarası dikmiş, okul öncesi bir çocuğun burun deliğinden bir Lego çıkarmış ve BT taraması yaptırmak için öksüren bir kadına kan göndermişti ve saat sabahın dokuzuydu.

"Sıradaki ne?"

En sevdiği hemşire Trevor Harper, bir sonraki hastayı onun için hazırlamıştı. "Muhtemelen kırık bilek. Sandalyeden düştü."

"Ah."

"Evet. Diğer tüm hayati değerler normaldi. Muayene odası 3.

"Teşekkürler." Kyle kapıyı çaldı.

"İçeri gel." Sanki ona cevap veren bir erkek sesi gibiydi. Yarı yarıya, hâlâ kağıt çizelgeler kullanmalarını diledi; en azından o zaman hastanın cinsiyetini doğru anlayıp anlamadığını kontrol edebilirdi. O kapıyı açtı. Elli yaşlarında, bal sarısı saçlı bir kadın muayene masasında oturuyordu, ayaklarını tekmelerken bacakları sallanıyordu. Sağ kolunu göğsüne yasladı. Aynı tonda saçla sahip genç bir adam endişeyle muayene masasının yanında duruyordu.

"Bayan. Marangoz?"

Ona bakmak için başını çevirdi ama cevap vermedi. Vücut dili sertti; onu açıkça tanımadı. Annesinin onu yıllardır tanıdığı düşünülürse, uzak bakışları onu şaşırttı.

"Anne," diye dürttü adam. "Doktora selam söyle." Kyle'a döndü, açıkça hüsrana uğradı. "Üzgünüm, biraz öyle görünüyor. . . bunun dışında, şu anda."

Kyle'ın zihni dönmeye başladı. Belki de görüldüğünden daha fazlası vardı?

"Her şey yolunda. Kaza, değil mi? Kyle Durand." Kyle elini uzattı ve adam sıkıca salladı. Adamın gerçek adı bu değildi; ona yıllar önce lakabını kazandıran bir tür pervasız uçak kazası geçirmişti.

"Evet, seni ve aileni hatırlıyorum. Nasılsınız?"

"Senden daha iyi, kulağa hoş geliyor. Annen düştüğünde yanında mıydın?" Kyle oturdu ve ekrandaki çizelgesini açtı.

"Hayır, evdeki görevliler beni aradı. İşteydim." Elini saçlarının arasından geçirdi ve Kyle, Brooks Brothers gömleğinin içinden terlediğini fark etti. Dosyasını taradı: kanser, yüksek tansiyon, yüksek kolesterol, herhangi bir ameliyat öyküsü yok. . .

"Üzgünüm, bu doğru mu? Bu evrak mı?"

Kaza kızardı. "Bilmiyorum. Bir kısmını doldurdu ama kafası oldukça karışık."

"Peki. Sorun değil, elimizdekilerle çalışacağız." Kyle sendeleyerek lavaboya gitti ve ellerini iyice ovdu.

"Carter," diye fısıldadı, "artık eve gidebilir miyiz?"

"Henüz değil," diye yanıtladı nazikçe, sırtını ovuşturarak. "Dr. Durand önce koluna bakacak."

"Ne zamandır buradayız?" diye sordu, iç çekerek boş muayene odasını taradı. "Örümceği almadım. Kaçmasını istemiyorum; Sanırım kahverengi bir münzeviydi."

"Bayan. Carpenter, düştüğünde ne olduğunu söyler misin?" Kafasını vurduğundan şüphelendi, ama temel bilgilerle başladı. Sağ gözüne bir ışık tuttu ve kız gözlerini kısmak için elini kaldırdı.

"Sakıncası var mı?" diye sordu. "Bu gerçekten parlak."

Anne, seni muayene etmesine izin vermelisin, dedi Crash, elini aşağı çekerek.

Kyle ışığını indirdi. Bekleme alanındaki koltuklar dolmasına rağmen onunla başka bir taktik denemek zorunda kalacaktı.

"Üzgünüm Willow, kendimi pek iyi tanıtamadım. Ben Kyle Durand'ım. Annemi tanıyor musun, Farrah?"

Gözleri aydınlandı. "Evet, Farrah saçımı kesiyor. Yirmi beş yıldır var. Hiç kimse Farrah gibi renkleri karıştıramaz."

"Bu o," diye kabul etti. "Timber Falls'a taşındığından beri ona geliyorsun, değil mi?"

"Doğru." Durakladı. "Sen onun oğlu musun?"

"Evet, ben onun ikinci büyük oğluyum. İkizleriniz, Chase ve Christopher gibi."

"Chase nerede?" diye sordu. "Son zamanlarda onu görmedim."

"Chase rehabilitasyonda, anne. . . hatırlamak? Geçen hafta sonu onu görmeye gittik mi?"

"Evet bu doğru . . ." Tekrar Crash'e döndü. "Şimdi gidebilir miyiz? Burası umurumda değil."

"Çok yakında," diye söz verdi Crash ve dönüp Kyle'a baktığında genç adamdaki derin hayal kırıklığını gördü.

"Bana geçirdiğin kazayı anlat Willow."

"Kaza?"

"Evet, sandalyeden düştün, değil mi?"

"Hemen altımdan yuvarlandım. . ."

Crash şaşırılmış görünüyordu. " *Tekerlekli* bir sandalyede mi durdun ?"

"Köşede bir örümcek vardı. Personelden benim için öldürmesini istedim ama çok yüksek olduğunu söylediler. Onlardan daha uzunum, bu yüzden

alabileceğimi düşündüm, ama sanırım. . " Sesindeki pişmanlıkla bileğini ovuşturdu. "Sanırım hayır."

"Bileğin ağrıyor mu?"

"Evet."

"İnceleyebilir miyim? Söz veriyorum çok nazik olacağım."

Willow ona şüpheli bir bakış attı ama o ona kolunu uzattı. Elini sıkacakmış gibi tuttu, sonra elini yukarı kaldırarak tepkisini izledi. Dudağını ısırды ama hiçbir şey söylemedi.

"Bu acıtıyor mu Bayan Carpenter?"

"Birazcık . . "

Başparmağını nazikçe kavrayıp bileğine doğru uzattı ve nefesinin kesildiğini duydu. Willow elini geri çekti ve onu bıraktı. Bu tür düşmelerde yaygın olan bir skafoid kırığı olduğundan şüpheleniyordu ama iki şeyi daha kontrol etmesi için bir dakikaya daha ihtiyacı vardı. . . Ona güvensizlikle baktı ve ona yaralı bir bakış attı. Ama bundan daha fazlası, tüm duygularını koluna takmıştı. Bu kadın, Linn ve Marion İlçelerinin Bayan Yardımcılarının başıydı. Yardımlara ev sahipliği yaptı ve Noel pazarını organize etti ve onun üzülmesini, incindiğini hiç görmemişti. Özenle hazırlanmış yüzündeki bu, fiziksel acıdan daha fazlasıydı.

"Willow, seni incittiysem özür dilerim. Devam edelim ve biraz röntgen çekelim ve içeride nasıl görüldüğüne bakalım, tamam mı? Bu hiç acıtmayacak." Durdurdu. Daha fazla bilgi istedi. Aklına bir fikir geldi. . . Belki biraz aldatıcıydı ama şu anda gerçekten işbirliği yapmak istediğini düşünmüyordu. "Saçına bakabilir miyim, Willow? Farrah'ın son boyadığında iyi bir iş çıkarmış olup olmadığını görmek isterim. . "

"Elbette," dedi, daha iyi görebilmesi için başını eğerek. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, kan, çürükler, şişlikler, kafasına bir darbe aldığını gösterecek herhangi bir şey aradı. . . ama kafa derisi hafif bir kepek dışında mükemmel görünüyordu. Acıdan şikayet edip etmediğini görmek için hafifçe iki yana salladı, ama kadın ona sadece gülümsedi. Zihni sıkı bir şekilde işte olmasına rağmen, gülümseyerek karşılık verdi. Onu rahat istiyordu.

"Başın ağrıyor mu?"

"Hayır şimdi değil."

"Bugün içmek için hiç alkol aldın mı?"

"Sanırım öğle yemeğimin yanında bir kadeh şarap içtim."

"Peki öğle yemeğinde ne yedin?" Bu bir testti. Haklı olmak istemiyordu. Yanılmayı o kadar çok istiyordu ki. Bayan Carpenter'ın egzersiz eksikliği ve çok fazla alkol yüzünden dengesinin bozulmasını istedi. Tekerlekli bir sandalyede duracak kadar çekingenliğini azaltan şeyin bu olmasını istedi.

"Hım. . "

Crash telefonunu çıkardı. "Personeli arayıp sorabilirim. . " Kyle ona hafifçe başını salladı.

"Willow, kahvaltıda ne yedin?"

"O her zaman-"

Crash sonunda Kyle'ın sert bakışını görünce sustu.

"Kahvaltıda her zaman yumurta ve yarım greyfurt yerim."

"Bu doğru mu?" Kyle konuşarak konuştu, ama bilgiyi doğrulamak için hafifçe başını sallayan Crash'e baktı.

"Peki sandalyede ne yapmaya çalışıyordun?"

"Yapmıyorum . . " Sertçe yutkundu. "Hatırlamıyorum."

"Peki. Bir dakika burada bekleyin, oğlunuzla dışarıda konuşacağım. İsterseniz telefonunuzu kullanabilirsiniz; hastanede ücretsiz Wi-Fi var. Parola 'santiamhealth'. Başka bir test ve belki de pek adil değil. Ama kısa süreli hafızasının nasıl etkilendiğini bilmek istiyordu. "Carter ve ben hemen döneceğiz."

Genç adam onu salona kadar takip etti, ifadesi sertti.

"Bu daha önce oldu mu?"

"Daha önce düştü mü? Hayır. Ama başka küçük şeyler de oldu. . . Geçen ay bir fincan çay yapıyormuş ve yalıtılmamış olmasına rağmen eliyle su ısıtıcısının sapını tutmuştu. Liseden beri o çaydanlığa sahip. Daha iyi bilmeli."

"Peki. Yakın zamanda 'daha iyi bilmeliydi' başka örnekleri var mı?" Neyse ki, Kyle'ın iyi bir hafızası vardı; Bunu daha sonra çizelgeye koyacaktı. . . Sinir bozucu bir şekilde telefonunu kullanmasına izin verilmedi. Kuralın nedenini anlamıştı ama yine de ona içerlemişti. Bilgileri asla kötüye kullanmayacak veya yanlış ellere geçmesine izin vermeyecekti.

"Evet. Evet öyleydi . . . garajdaydı ve geçen hafta kütüphaneye verdiği bir kutu kitap bulmaya çalışıyordu."

"Yeni kitaplar mı yoksa eski kitaplar mı?"

"Eskimiş. Süper yaşlı, sanki onları bu durumda isteyeceklerinden emin değilim. Üniversite günlerinden ders kitapları falan."

"Peki." Bu son soru tamamen bencilceydi; arkadaşları Starla, Rachel Rutherford Anıt Kütüphanesi'nde son zamanlarda en çok satanlardan isimless bağışlar alıyordu ve hepsi onları kimin gönderdiğini merak ediyorlardı. Bu onu kitap perisi olmaktan çıkardı; Kyle, Starla ile gizemin çözülmesi gerektiği konusunda hemfikirdi.

"Pekala, yapmak istediğim şey şu. Bugün devam edip röntgeni çekeceğiz ve bileğinde neler olduğuna bakacağız, ama ayrıca sizi bir nöroloğa sevk etmek istiyorum."

Sertleşti. "O kadar ciddi mi?"

"Unutkanlık ve az önce gözlemlediğim diğer bazı şeylerle birlikte bu tür artan risk alma? Bu iyi değil. Ne tür bir hastalık olduğu konusunda henüz bir tahminde bulunmaya hazır değilim ama. . " İçini çekti. "Kafasını çarpmadıysa, bilişsel olarak sorun yaşamasının birkaç başka nedeni daha var, hiçbiri iyi değil."

Crash sadece ona baktı, sonra bakışları karoya kayd. "Anlıyorum."

"Baban nerede?"

"Bu hafta Tokyo'da. Sonra bir süre Avustralya'da olacak. . . o zaman emin değilim."

"Şu anda annenle birlikte yaşayan aile üyeleri var mı? Yalnız olmasa daha iyi olabilirdi. . . personelin varlığı bile göz önüne alındığında."

Bakışları hâlâ yerdeydi ve Kyle gözlerinde yaş olabileceğini düşündü.

"Chase rehabilitasyonda ve Christopher New York'ta yaşıyor."

"Peki. Bugün karar vermek zorunda değil ama dördünüz annenizi güvende tutmanın yolları hakkında konuşmalısınız. Bu sefer şanslıydı. Aşağı inerken kafasını bir şeye çarpsaydı, çok farklı bir hikaye olabilirdi."

"Peki. Anlıyorum. Evet yapacağım . . . incelemek."

Kyle cüzdanından bir kart çıkardı. "Bürokrasinin tekerleklerine sıkışıp kaldığınızda, bana bir metin veya e-posta gönderin, size yardımcı olmak için ne yapabileceğime bir bakayım." Carter çocuk değildi ama ailesinin en küçüğüydü. Bununla uğraşan o olmamalı. Ama Bay Carpenter ile daha önce tanışmıştı ve iş gezisini başka birini ağırlamak için yeniden planlayacak türden biri değildi. Kyle onu yargılamıyordu; bu sadece bir gerçektir.

Bekleme odasının koridorunu görebiliyordu. Sadece ayakta odaydı.

"Hareket etmeye devam etmeliyim. Afedersiniz."

Sorun değil, dedi Crash, sessiz anından uyanarak. Kyle'ın elini sıkıca sıktı. "Vaktin için minnettarım. Yakında seni takip edeceğim."

"Lütfen yap."

Willow bir dahaki gelişinde annesine biraz daha anlayışlı olmasını söylemesinin HIPAA ihlali teşkil etmesi çok kötü. Çok az kişi bu kadar genç bir kadının Alzheimer olmasını beklerdi.

BÖLÜM DÖRT

KYLE Cuma sabahı ERKEN KALKDI ; normalde kendine bir mola verebilir ve VR boksunu yapabilir veya spor salonuna gidebilirdi ama bugün bir görevi vardı. Bugün İkinci Aşamaya başladı: Win Ainsley'nin Zamanı. Sabahları dışarı çıktığında onu sık sık koşarken gördü. Hiç fark etmemiş gibi görünüyordu, ama sonra yine, şimdiye kadar çalışan her blogun tavsiyesine karşı, kulaklıklarla müzik patlatarak koştu. Ormanda koşmasından hoşlanmadı; Herhangi biri onu bir köşede bekliyor olabilir, herhangi bir sürüngen.

Şans bugün ondan yanaydı ve o apartmanın merdivenlerinden aşağı koşarak sokağa çıktı. . . ama yalnız değildi. Kardeşinin nişanlısı Winnie de koşuyordu ama çoktan geride kalmıştı. Ainsley onu kızdırmak için döndü ve el salladı. Utangaç bir gülümsemeyle geri salladı; sol elini net bir şekilde göremeyecek kadar uzaktaydı. Ona katılmayı düşünmüştü, ama bu işe yaramayacaktı. . . Bugün zaten koşan bir arkadaşı vardı. Parka gidene kadar onları takip etti, sonra kendi evine döndü.

Sıçanlar. Başka bir gün onunla konuşmak için bir an bulması gerekiyordu. Bariz görünmeyen bunu nerede yapabiliirdi? Yanından geçerken bir telefon direğine asılı neon pembesi bir el ilanı gözüne çarptı:

ŞEHİR TOPLANTISI CUMA 19:00

Manfield Park'taki tarihi kapalı köprünün nasıl kurtarılacağı, Franklin İlkokulu'ndaki Güz Karnavalı'na nasıl katılabileceğiniz ve yaklaşan diğer önemli etkinlikler hakkında tartışma.

Kyle telefonu ile broşürün fotoğrafını çekti. Bir okul olayı tartışılıyorsa, Ainsley'nin orada olma ihtimali yüksekti. Annesi her zaman bu şeylere gelmesi için onu rahatsız ediyordu. *İki kuş? Benim taşımla tanış.*

MUHABİR ROGERS , VA salonunda onun için yatay olarak yerleştirdikleri uzun katlanır masanın arkasından kalktı. "İyi akşamlar, Timberit kardeşlerim." Kyle, lakabına burnunu sokmamak için öksürüyormuş gibi yaptı. Erkeklerin izlerini nasıl kapattığını çok iyi bilen annesi ona dik dik baktı. Maggie diğer tarafına oturdu, üzerine düşerse bir adamı öldürecek kadar kalın bir fantezi kitabına daldı.

"Bu hangi kitap?" diye fısıldadı Kyle.

"Terry Pratchett," dedi başını kaldırmadan.

"Bu mu . . . iyi?" Artık ablasıyla nasıl konuşacağını bilmiyordu.

"Evet."

"En sevdiğin yazar mı?"

Maggie gözlüğünün üstünden ona baktı. "Sir Terry Pratchett, modern çağın en iyi fantezi yazarlarından biridir. Diskdünya serisinde yirmi beş tane okuduğum kırk bir kitap var. Onun gibisi yok."

"Anladım. Yani bu sadece bir orta liste meselesi. . . bir tür radarın altında, bağımsız bir şey," diye mırıldandı Kyle, meclis üyesinin vızıltısı altında. Maggie ona gözlerini devirdi ama gülümseyerek kitabına döndü. Maggie'ye dirsek attı ve Maggie onu geri itti. O tekrar yaptı.

"Kes şunu," diye tısladı annesi nefesinin altından. Kyle yukarı baktı. Meclis Üyesi Park sonunda ona bakıyordu ve kendini toplamaya karar verdi. Ainsley'nin yanına oturmasa bile en azından onu *görmeyi ummuşt* ama o burada görünmüyordu. . . İç çekmek. En azından sonunda çerezler olurdu. Bugün koşuya gitmişti. En az bir tane alabilirdi. Maggie yanında ayağa kalktığına hala ne tür bir kurabiye alacağını düşünüyordu. Refleks olarak o da ayağa kalktı, daha birinin sıranın üzerinden geçtiğini fark etmeden önce.

Ainsley yanından geçerken, "Özür dilerim, özür dilerim," diye fısıldadı ve uzanıp onu kalçalarından tutmamak için tüm kontrolünü eline aldı. O her zaman öyleydi. . . titrek. Sabah koşularında gerçekten biraz denge ve kuvvet antrenmanı yapıyor olmalı. Kemik kütlesinin tükenmeye başlamasına sadece otuza kadar vardı.

Çıkmadığım bir kadının kemik kütlesini umursayacak kadar deli olmalıyım. Ama ya düşer ve bir şeyi kırarsa? aklı karıştı. Bu pahalıdır, kan pıhtılaşması, kemiklerin düzgün oturmaması gibi komplikasyon potansiyelinden bahsetmiyorum bile. . . Öğretmenler çok para kazanmıyor.

Dört koltuk aşağıda bir sandalyeye çöktü ve Kyle onun ayak bileğini kaşımının himayesi altında öne doğru eğildi. Ainsley geniş eğik çizgili siyah beyaz çizgili, önü arkadan daha kısa olan bir etek ve beyaz bir tişörtün üzerine siyah bir hırka giymişti. Göğsünde sıkıydı ve kendini başka yöne çevirdi. Kibarca yapılması gereken buydu.

Elbette yapılacak en kibar şey, onu şehrin her yerinde takip etmek yerine ona çıkma teklif etmek olurdu. Kollarını kavuşturdu ve sandalyesine geri oturdu. Bu kadar zor olan neydi? Tanrı aşkına, Stanford'da tıp fakültesine gitmişti. Bundan daha zor olamazdı. *Sadece soruyu sorun, yanına gidin ve "Ainsley, bir ara öğle yemeği yemek ister misiniz?" deyin.*

"Dr. Duran?" Babası ve erkek kardeşi ortalıkta yoktu; Bu, Meclis Üyesi Park'ın onunla konuştuğu anlamına geliyordu. Herkes ona bakıyordu.

O oturdu. "Evet?"

"Kasım ayında Türkiye Trot'u sırasında acil tıbbi bakım istasyonunda bakım sağlamaya istekli misiniz?"

Onayladı. "Evet, iyi olur. Ve ben de hastaneye malzeme bağışlamayı sorabilirim."

"Harika."

Kaçmayı umuyordu, ama bu da sorun değildi. İlkbaharda Bunny Run'ı koşabilir veya maraton koşmak için Portland'a gidebilirdi. Artı, belki Ainsley su toplar ya da başka bir şey alır ve ona nazikçe dokunup onu rahatlatması gerekirdi. *Bu kontrolden çıkıyor. . .*

"Hey" - kız kardeşini dürttü - "benimle kabinde çalışmak ister misin?"

"Kesinlikle hayır."

"Ah, hadi. Eğlenceli olacak. Düşen çocuklara lolipop ve çıkartma verebilirsiniz."

"Hayır teşekkürler."

Maggie buradaydı çünkü anneleri onu buraya getirdi. Şehir hayatına çok az ilgi duyuyordu ve tıbbı hiç ilgi duymuyordu. Kesir bile değildi, negatif bir tam sayıydı. Halihazırda üç doktoru ve bir fizyoterapisti olan bir ailede, insanlar bunu şaşırtıcı bulma eğilimindeydi. Şimdiye kadar ilgisini çeken tek şey fantastik romanlar, video oyunları ve cosplaylerdi. Çok geçmeden kendi Etsy dükkânına sahip olacağını ve pelerin satacağını hayal etti. Kyle kaşlarını çattı; Ablasını ondan çok daha küçükken tanımak yeterince zordu. Daha çok benzer olmalarını dilerdi; şimdi sadece onu daha iyi anlamış olmayı diledi.

"Mags," diye fısıldadı tekrar.

"Ne?" diye sordu, bıkkınlıkla.

"Ne tür bir kurabiye alacaksın?"

"Kyle. Beni yalnız bırakın."

"Ama ben bir yetişkinim. Kasaba toplantısında okumaktan kurtulamıyorum."

"Ve bu benim sorunum, neden?"

Annesi ona dirsek attı ve Kyle toplantıyı dinlemeye karar verdi.

"Köprümüzü Kurtar kampanyası bu gece başlıyor ve tüm gelir doğrudan Manfield köprüsünü kurtarmaya gidiyor. İlçe bunun bir tehlike olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, ancak parayı toplayabilirsek, onu güçlendirmemize ve Timber Falls tarihinin bu parçasını kurtarmamıza izin verecekler. Farkındalık yaratmak için tişörtler yaptık, bu yüzden hangi beden istediğinizi bize bildirin, parça başına yirmi beş dolar." Meclis Üyesi Rogers, üzerinde büyük harflerle "SOB" yazan gömleği kaldırdı. Köprünün resmi yok, kampanyadan söz yok.

"Şimdi ara vereceğiz; Esther Kirschbaum'un fıstık ezmesi kurabiyelerinden birini aldığınızda kayıt olmayı unutmayın."

Kyle, diğerk tarafında Bayan Price ile konuşan annesini geçerek orta koridora doğru ilerledi. Ainsley, Jennie Wallace ile bir sohbeta dahil oldu ve ona bakmayı sevdiği için ona yukarıdan ve aşağıdan bakma fırsatını yakaladı. Ama bakışları onun koluna takıldı; Bu kötü bir çizikti. *Bunu nasıl yaptı? Onun bir hayvanı var mı?* Hangi çikolatalı kurabiyenin daha çok cips olduğunu bulmaya çalışırken kulak misafiri oldu.

"Koluna ne yaptın?"

Ainsley omuz silkti. "İnşaat kazası."

"Hala bunu yapıyor musun?" Jennie sordu. "Tanrım, bundan yıllar önce vazgeçtiğini düşünmüştüm."

"İyi bir amaç için. Babamla vakit geçirmeyi severim. İnşaat yapmayı sever. Ve ben bunda iyiyim."

"Pekala," dedi Jennie, "Cumartesi günü bizimle geliyorsun." Ainsley başını sallamaya başladı ama Jennie sözsüz itirazı üzerine konuştu. "Evet öylesin. Asla bir şey yapmazsın. Kendini fazla tutuyorsun."

"Seninle ve kasabadaki diğerk kızlarla birlikte olmamam yalnız olduğum anlamına gelmez."

"Komiteler sosyal hayattan sayılmaz."

"Yine de beni çok meşgul ediyorlar. . "

Kyle fazla kurabiyeyle dolu olan boğazını temizledi ve bir bardak suya uzandı. Çevresindeki her bir erkeğe olduğu gibi uyum sağlayan Jennie, ona döndü.

"Gözlerim mi beni yanıltıyor yoksa Kyle Durand bir kasaba etkinliğine gönüllü olarak mı katılıyor?"

Ona kibar bir baş selamı verdi. "Çerezler ve uygunsuz tişörtler olduğunu duydum ve bunu kaçıramazdım." Ainsley'nin sol eline baktı: yüzük yok. Belki de boyut kazanıyordu. Ama bronzlaşma çizgisi de yok. Ama çok yeni olsaydı, olmazdı. Ya da bazı metallere alerjisi olabilir.

Ona sırtıttı ama Jennie başını iki yana salladı.

"Tişörtler mi? Ne?"

Kyle, Ainsley'e baktı; bazen sözsüz kelimelerle uğraşıyordu ama gözlerindeki bariz pırıltı şakayı anladığını söylüyordu.

"Boşver." Meclis Üyesi Rogers cepheye geri dönüyordu. "Hanımlar iyi akşamlar."

"Bekle, Kyle." Jennie koluna dokundu. Rastgele dokunmayı umursamıyordu ve yüzünün muhtemelen bunu yayınladığını biliyordu. "Ainsley ve ben yarın gece Annie'de bir şeyler içmeye gideceğiz. Neden bizimle çıkmıyorsun?"

Genellikle iş, sosyal aktivitelere sürüklenmemek için uygun bir bahaneydi. Bu sefer müsaitti ama gürültülü ve kokulu bir bara gitmeye hiç ilgi duymadı, özellikle de Ainsley'nin ağırlığını değiştirdiğini ve rahatsızca başka tarafa baktığını gördüğünde. *Neden rahatsız? Jennie bütün gece benimle flört ederken muhtemelen üçüncü bir tekerlek olacağından korkuyordu. Olası bir senaryo değil.*

"Yapamam. Afedersiniz." Meclis Üyesi Park önde boğazını temizliyordu. Kyle aceleyle yerine oturdu ve annesi onaylarcasına dizine vurdu. "Bu ne içindi?"

"Genç kadınlarla konuşuyorsun."

"Yani?"

"Yani daha fazla torun istiyorum. Bu birinci adım."

"Daha? Evde hâlâ Mags var. Sadece jetlerinizi soğutun, bayan."

"Uh. Bunu kimse söylemiyor," dedi Maggie, onunla herhangi bir şekilde ilişkilendirilmekten iğrenmiş gibi omuzları birbirine değmesin diye ondan uzaklaşarak.

"Radikal, Mags. Neto."

"Sen en kötüsüsün." Ama gülümsüyordu ve Kyle ona sıırttı. Annesi ona bir pano uzattı.

"Bu nedir?"

"Göz ardı ettiğiniz olaylar için kayıtlar."

Meclis Üyesi Park hâlâ konuşuyordu. "İlgilenenler için birkaç farklı kayıt sayfasıyla gelen tek bir pano var. Türkiye Trot için bir tane, Stayton'da gerçekleşen İnsanlık için Habitat inşası için bir tane var - bu devam eden bir proje - ve köprü komitesi için bir tane. Komitedeki tüm katılımcılara ücretsiz bir tişört verilir." *Ainsley o iğrenç çizikleri böyle mi aldı? Onunla Jennie arasında yaptığı tartışmanın geri kalanına uyuyordu. Bina. İyi bir sebep. Baktı. Evet, biraz uzun bir yolculuktu ama sadece yarım gündü ve bu ay cumartesi günleri izinliydi. Kalem panonun tepesinden çıkardı ve yapı için kaydoldu.*

Panoyu geçtikten sonra inşaat hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini hatırladı ve Türkiye Trot'u için iletişim bilgilerini yazmadı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

OKULDAN SONRA Ainsley, Aiden ve Emily'yi kasaba merkezindeki Rachel Rutherford Memorial Kütüphanesine götürdü. Starla ondan istememişti, ama yanlarında bir yetişkin olmasının arkadaşına daha iyi hissettirdiğini biliyordu ve ayrıca onlar tatlı çocuklardı.

"Bu gece büyük planlar mı beyler?"

"Numara." Aiden somurttu. "Tabletimi tekrar aldıldım."

"Nasıl olur?"

"Çünkü bana vurdu!" Emily sağladı, kızgın.

"Ah anlıyorum. Ve annem bundan hoşlanmadı, ha?"

"Hayır, baba yapmadı. Kızlara vuramayacağımı söyledi." *En azından Charlie bir şeyleri doğru yapıyor. Şimdi, aldatmanın da sorun olmadığına karar verseydi. . .* Starla'yı kütüphanedeki işini bırakması için sürekli dırdır ediyordu ve bu Ainsley'in canını sıktı. Onu sadece geliri olmadan istedi, buna ihtiyaçları olmadığını söyledi (muhtemelen). Evi yeterince temiz tutmadığını söyledi (düpedüz kirli yalanlar). Onu çok özlediğini söyledi (gag).

"Pekala, o haklı. Vurmak, sorunlarınıza iyi bir çözüm değil. Konuşmayı öğrenmelisin." Aiden'in saçını karıştırmak için uzandı ama Aiden yana eğilip bir eliyle saçlarını korudu. Kütüphaneye yaklaştılar ve otoparktaki arabaların çoğunu tanıdı: Starla'nın gri Traverse'i, Mavis Johnson'ın Jeep'i ve Farrah Durand'ın Mini Cooper'ı. Her araba sahibine o kadar iyi uyuyordu ki şimdi düşündü. Farrah tamamen tarzdı, Mavis pratik, dört tekerlekten çekişli bir hanımefendiydi ve Starla. . . Starla bir Traverse kullandı çünkü Charlie bunun bayilik için iyi bir reklam olduğunu düşündü. Anlayabildiği kadarıyla, Starla birçok şeyi sırf dalga yaratmak istemediği için yaptı. Evliliğini yürütmek için çok uğraşıyordu. . . Charlie'nin en azından onunla yarı yolda buluşamaması Ainsley'e adil gelmedi. Onu pantolonunun içinde tutmak iyi bir başlangıç olurdu. Ainsley, çevresel görüşünde Aiden'in profilini yakaladı; her gün daha çok Charlie'ye benziyordu. Charlie klasik, 1950'ler tarzında yakışıklıydı. . . Bir mektup yazarının ceketi içinde her zaman harika görünürdü. Nasıl kullanılacağını bildiği göz kamaştırıcı gülümseme. Kas. Şimdi bile, bazı erkeklerin otuz yaşlarına geldiklerinde yaptıkları o pudingi onun kazandığını hayal edemiyordu. Spor salonunda çok zaman geçirdi. Muhtemelen kendi spor salonunun Salem'de olması, kasabadan kimsenin onu başka kadınlara asıldığını görmemesinin canını yakmamıştı.

Ainsley memnuniyetsizliğini yüksek sesle üfledi. *Yeter.* Starla'ya, evli kalmak isterse, aksini yapmak istediğini söyleyene kadar onu destekleyeceğini söylemişti. Çocuklar binaya girer girmez dağıldılar, her biri kütüphanenin en

sevdikleri bölümüne gitti. Burada açıkça evlerindeydiler: Emily, tekrar rafa kaldırılacak kitaplarla dolu bir arabanın yanına, bir tabure talep ederek ceketini yere attı ve Aiden, pencereye bakan büyük pencerelerin yanındaki bilgisayar bankasına ulaşır ulaşmaz ayakkabılarını fırlattı. park yeri.

İyi deneme, dedi Starla, kütüphanenin ortasındaki bilgisayarından başını kaldırmadan.

"Ne?" dedi Aiden ihtiyatla ona dönerek.

"Ekran yok. Baban söyledi."

"Ne?" Aiden çığlık attı ve Mavis Johnson ona referans bölümünden rahatsız edici bir bakış attı. Starla'nın masasına gitmeden önce şiddetle kızardı. Sessiz, sinirli bir tonla tartışmalarına devam ettiler.

"Babam *tablet* yok, *ekran* yok dedi ."

Starla, Ainsley'nin hayran olduğu bir şekilde soğukkanlılığını korudu. "Mesajını okumak ister misin? Bu sabah, sen kardeşine vurduktan hemen sonra gönderdi. . "

"Ona zar zor dokundum bile, tamamen aşırı tepki veriyor!"

"Aiden."

"Anne, sen orada değildin, o adil değil! Sadece ne yaptığımı gördü, onu asla cezalandırmıyor! Ona vurmadan önce yirmi dakika kadar beni dürtüyordu!"

"Babanın dediği doğru, evlat. Üzgünüm. Telefonumu kullanmak istersen onunla bu konuyu konuşabilirsin." Cihazın kilidini açtı ve ona uzattı, ama adam topuğunun üzerinde döndü ve sırt çantasının durduğu yere doğru tepindi. Onu omzuna asarak, puf koltukların olduğu binanın uzak köşesine gitti. *Ember'in* yıpranmış bir kopyasını çıkardı ve okumaya başladı. Kibirli bir şekilde okumak mümkün olsaydı, Aiden'in notu vardı: Kısmen annesini çıldırdığını bildiği için aynı kitabı tekrar tekrar okumakta ısrar etti.

Starla'yı çılgına çeviren şeylerden bahsetmişken. . .

"Kitap periniz dün gece onu bıraktı mı?" diye sordu Ainsley, masanın kenarına oturarak.

"Evet, ama onu yine özledim. Onu beklediğimi biliyordu." Starla açık eline narin bir yumruğunu indirdi, başka birinden gelmekle tehdit ediyor olabilecek bir hareket. Başını salladı ve düz, parlak kahverengi saçlarının bir kısmı atkuyruğundan düştü. "Bir sandviç ve her şeyim vardı, akşamı arabamda geçirmek için hazırdı. Sonra okurken uyuyakaldım. Saat on bir buçukta uyandı ve eve sürdü." Arkadaşı onun kadar kısa değildi, ama bir şekilde, öyle görünüyordu. . . kırılabilir. O da çok daha zayıftı, Ainsley'nin kızmadığı bir gerçektir; Gözlükleri ve inek tarzıyla Starla'nın herkesin hayran olduğu bir komşu kızı şirinliği vardı. Temel olarak, o ve Charlie, California'ya taşınmaya

karar verirlerse, ikisi de film yıldızı olabilirler. Ne mutlu ki, Starla burada mahsur kaldı.

Ainsley güldü. "Bu bağışçıyı dışarı çıkarmaya gerçekten kararlısın. Bu sefer ne bıraktı?"

"Yeni David Baldacci, bazı yeni aşk romanları ve bir yığın çocuk kitabı, etiketleri hala üzerinde. Onları Powell'dan aldım." Öfkeyle homurdandı. "Bunu bana neden yapsınlar? Bu kişi kim? Amaçları nedir? Gizemlerden nefret ederim. Okumadığım tek şey onlar. Çılgınlık yapıyor."

"*Bunu sana mı yaptın?* İyi davranıyorlar, Star." Bilgi masasının üzerine iri bir gölge düştü ve Ainsley döndüğünde kuzeni Sawyer'ın yanında durduğunu gördü. "Merhaba!" selamladı, ekose pazen ortasını sıkarak. Kuzenlerdi, evet, ama kendini daha çok onun çok sık görmediği bir erkek kardeş gibi hissediyordu. Bekar bir anne olan Rhea Teyze, Buchananlardan bazı akrabalarından daha fazlasına ihtiyaç duymuştu, bu yüzden Sawyer ve kız kardeşi Paige sık sık oynamaya gelirdi. "Bugün fazladan keşiş gibi görünüyorsun. Saç kesimine ihtiyacın var."

"Biraz sonraya planlanmış bir tane var." Sawyer genellikle haftada sadece bir kez şehre gelirdi ve bunu yaparken olabildiğince az insan görmekten kişisel gurur duyuyor gibiydi. Nadir görülen, hoşgörülü bir gülümseme gönderdi, sonra dikkatini Starla'ya çevirdi. İkisi, Sawyer boğazını temizleyene kadar uzun bir süre birbirlerine baktılar.

"Ellerimi aldın mı?"

"Ah," dedi. "Doğru. Evet, sadece. . . sadece bana izin ver. . . Ah." Masanın altından lastik bantlı bir yığın roman çıkardı ve onlara verdi. Ainsley'e transferin olması gerekenden daha uzun sürmüş gibi geldi. . . Starla kızarmıydı? Sawyer oldukça yakışıklıydı: O yontulmuş dağ adamı görünümüne sahipti.

"Ne hakkında konuşuyordunuz?" Altı ya da yedi yaşına kadar güneyde yaşamıştı ve kelime dağarcığında onu hemen "buradan değil" olarak saptayan o talihsiz kelime ve biraz gıdıklama hâlâ vardı.

"Kitap perisi."

Gözlerini devirdi. "Yine bu."

"Evet, yine bu. Bu sonsuza kadar. Bu, gizem çözülene ve ödüllendirilmek için öne çıkana kadar. Güzel ona teşekkür etmeme ve keklerini pişirmeme izin verirdi. Rastgele iyilik hareketlerinden nefret ederim. Onlar en kötüsü."

Sawyer, "Onlardan sadece, onları yapması gereken tek kişinin sen olduğunu düşündüğün için nefret ediyorsun," dedi.

"Hayır, Ainsley de yapabilir. Timber Falls onsuz dağılırdı." Ainsley'e gözlüklerinin üzerinden bir bakış atarak ona döndü. "Geçen yıl Halley Grant'in kışlık paltosunu aldığını biliyorum."

Ainsley rahatsızca kıpırdandı. "Bay Grant'in depresyonda olduğunu biliyorsunuz; uzun zamandır işsiz. Bu onun suçu değil. Ve ben Walmart'tayken, onun bedeninde, üzerinde bir tilki olan mor bir palto - *en sevdiği hayvan - az önce arabama düştü*. Yardım edebilir miyim, Starla? Ha? Yapabilirmiyim?"

Starla başını iki yana sallayarak sessizce güldü. "Sen bir sonraki Hattie'sin, biliyorsun." Kasabanın resmi olmayan belediye başkanından bahsedildiğinde, Ainsley kıkırdadı.

"Geleceğin Hattie'si olacak gücüm yok."

"Neden onun olduğunu düşünüyorsun?" Sawyer'ın derin sesi Ainsley'i şaşırttı. Kuzeni de biraz öyleydi: Yalnız kalmaya çok alışmıştı.

"Neden onun kim olduğunu düşünüyorum? Hatice?"

"Hayır, kitap perisi. Onu nasıl cinsiyetlendirdin?"

Starla tek omzunu silkti. "Çoğunlukla romantizm. Karışımda neredeyse hiç gerilim filmi yok. Bazen bazı kadın kurguları alıyoruz, sanırım sadece varsaydım. . "

Bilgece başını salladı. "Anlıyorum. Yani klişelere dayalı geniş varsayımlarda bulundunuz."

Öne eğilerek parmaklarını kaldırdı. " Sence kitap perisi kim? "

"Bilmiyorum merak etme." Kitap yığınının yerine koydu. "Ve sen de yapmamalısın."

"Seni rahatsız etmiyor mu?" Starla tıslayarak yığını öfkeyle kendisine doğru çekti. "Bilmemek?"

Sawyer kollarını kavuşturdu. "Hayır. İyi bir gizemi severim. Sonunu bilmek, olması gereken tek şey değil." Bu açıklama Ainsley'nin kalbini biraz daha fazla acıttı. Sawyer'ın hayatı son zamanlarda planladığı gibi gitmiyordu ve Sawyer onun için çok kötü hissediyordu. Annesi ve Rhea Teyze her zaman *göz önünde bulundurulduğunda nasıl iyi olduğunu* söylerlerdi, ancak odaya girdiğinde aniden kesilen fısıltılı mutfak konuşmalarından onun için endişelendiklerini biliyordu.

Starla gözlerini devirdi. "Tabii ki. Pratikte geleneklere meydan okumak için yaşıyorsun. Sen bir *gizemsin* . "

"Bunu iltifat olarak kabul edeceğim." Sırıttı, yığınının geri aldı. "Gelecek perşembe görüşürüz."

"Umarım daha kısa saçlarla," dedi Starla, kaplumbağa kabuğundan yapılmış gözlüklerini gülümseyerek burnuna doğru dürterek.

Kapıya doğru geri dönerken bakışları Starla'da oyalandı ve Ainsley ona bir kaşını kaldırdı. Kuzeni seksi kütüphaneciye aşık mıydı? Eğer öyleyse, onaylamamak için onurlu hissetti. . . Starla Charlie ile evli olduğu sürece. Sawyer, sanki onun bakışından okumuş gibi bakışlarını kırıp kapıya döndü, sonra arkasına bakmadan dışarı fırladı.

Starla, "Kyle Cumartesi günü inşaat yapmak için kaydoldu," dedi ve Ainsley'nin konuşmadaki değişikliği kaydetmesi biraz zaman aldı.

"Kyle kim?" diye sordu, onları sıralamak için yanıt kartları destesini alarak.

"Ne demek istiyorsun, Kyle kim? Kyle Durand."

"Hayır, yapmadı," diye güldü Ainsley. Starla gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "O yaptı?"

Starla başını salladı. "Tam burada." Kasaba toplantısında dağıtılan kayıt kağıdını ona verdi. Pekâlâ kaydolmuştu, ama onun bunu kastettiğini hayal bile edemiyordu. Kyle'ı tanıyordu. Kyle ve güzel elleri, neşter ve steteskop olmadıkça alet yapmıyorlardı. Bu mantıklı değildi. Elbette Türkiye Trot'a katılmak istiyordu; sık sık onu koşarken gördü. Dürüst bir hataydı.

Ainsley gazete için elini uzatarak, "Onu arayacağım," dedi. "Bir hata olmalı."

Arkadaşı onu verirken gülümsedi, sonra diğer kayıtlara bakmaya geri döndü.

"Ne?"

"Birisi geçen hafta okulun dışında seninle şaka yaptığını söyledi."

Ainsley'nin kalkanları kalktı. "İşimi yapıyordum. Cooper olmuştu. . . teneffüs kurallarına uymak için mücadele ediyor." Çocuğu dışarı çıkarmayacaktı; Küçük bir kasabada söylentilerin nasıl kontrolden çıkabileceğini biliyordu. Bununla ilgili kişisel deneyimi olmuştu ve Habitat şantiyesinde ayakkabıya paslı bir çividen ve ardından gelen tetanoz aşısından daha çok acıtmıştı. Bunu da deneyimlerinden biliyordu. " *Kyle*'la konuşmam gerekiyordu."

"Claire'in numarası sende yok mu? Yoksa Philip'in mi?"

"Elbette yaparım. Okula Dönüş gecesine geldiler."

"Telefonun bozuk yani? Bu bir serseri."

Ainsley arkadaşına bir kaşını kaldırdı. "Hayır, telefonum iyi, sen nesen - ah."

"Evet. Ey."

Fıstık ezmeli sandviçinden sonra bir martı gibi arkadaşının alaylarını savuşturdu. "Tam oradaydı. Uygundu. Ayrıca, yanlış davranışa istemeden katkıda bulunan kişi aslında oydu, yani. . ." Ainsley, Starla'nın en ufak bir

şekilde ikna olmadığını görünce vazgeçti. "Her neyse. Ne istersen düşün. Şimdi gidip onu arayacağım. *Organizasyonel sorumluluklarımın* bir parçası olarak."

İyi, diye mırıldandı Starla. "O zaman bir Cuma gecesi inşaatla ilgili soruları olursa ve onunla sorumlulukları netleştirmeye yardımcı olabilecek bir filme gitmeniz gerekirse diye numaranızı alacak. Ve sonra dondurma yiyin. Ve onun yerine geri dön."

Öne eğildi. "Bak, bu kasabadaki diğer evli olmayan her kadın Kyle Durand'ın dikkatini çekmek için yaygara koparıyor olabilir ama ben değilim. Benimle asla ilgilenmeyecekti. Ve benim numaram zaten onda, bu yüzden şaka sana." Ainsley odadan çıkarken alnındaki kaküllerini üfledi ve güz akşamına doğru eğildi.

Kyle cevap verdiğinde hala Starla'ya kızgındı.

"Merhaba?"

"Merhaba. Kasaba toplantısından tüm kayıt kağıtlarını geri aldık ve bu hafta sonu bizimle inşaat yapmakla ilgilendiğini belirtmiştin, bu yüzden doğal olarak bu doğru görünmüyordu, ben de arayıp bir bakayım dedim. hangi sayfaya kaydolmak istedin ve sonra seni bilgi için doğru kişiye yönlendirebilirim. Türkiye Trot olduğunu tahmin ediyorum, ama birisi ilk yardım kabini için bize yardım etmek için kayıt olduğunuzu söylese de, varsaymak istemedim." Bir nefes aldı. "Ah, bu da Ainsley, bu arada."

"Hangi Ainsley?" diye sordu, sürtük.

Tanrı aşkına, neden ona hep bu kadar zor zamanlar yaşıtıyordu?

"Yalnızca bir Ainsley var," diye homurdandı, yine kaküllerine üfleyerek.

"Gerçek bu," diye mırıldandı ve kadın sesinin kederli tınısını fark etti.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Hiç bir şey. Yanlış sayfaya kaydolmadım. yapımına yardım etmek isterim. Eğitim ne zaman?"

Ainsley'nin bu bilgiyi işlemesi tam beş saniyesini aldı ve Kyle homurdandı. "Aysley mi? Oradasın?"

"Evet," diye vırakladı, sonra zorla boğazını temizledi. "Evet buradayım. Sadece Cumartesi günü şantiyeye gelin, size oryantasyonunuzu verelim."

"Bir ihtiyacım var mı? . . çekiç falan mı?"

Gülmeyin, gülmeyin. "Hayır, araçları biz sağlayacağız."

Sesindeki rahatlama barizdi. "İyi."

"Adresi var mı?"

Duyamadığı bir şeyler mırıldandı, sonra konuştu. "Tekrar alabilir miyim?"

"Tabii" dedi. "548 Parrot Lane, Stayton."

"Anladım."

"Tamam harika. Harika. Sadece 7:45 civarında gelin ve sizi başlatalım."

"Sonra görüşürüz."
En tuhafı. Telefon. Telefon etmek. Durmadan.

ALTINCI BÖLÜM

"MAKYAJ."

Ainsley babasına Daily Buzz kahvesini uzattı. Cuppa Joe'yu tercih etti ama Daily Buzz onu mutlu etti. "Ve sana günaydın."

"İnşa etmek için neden makyaj yapıyorsun? Makyaj annenizin aktiviteleri içindir."

Yarım kafeinli soya lattesini yudumladı. "Buna da makyaj yapmamam için hiçbir sebep yok."

diye homurdandı babası, tuzlu ve biberli sakalını düşünceli bir şekilde okşayarak. "Bir şeyler oluyor."

"Hiçbir şey olmuyor." Meraklıydı. O da öyleydi, ama bu yalnızca diğer kişinin çıkarınaydı. Babasının almasını istediği diyabet destek köpeklerinden biriydi. Önem verdiği için insanların problemlerini kokladı. Oysa o sadece. . . kokladı.

"HI-hı." ikna olmuş görünmüyordu. *En ufak değil.*

Saat yedi buçuktu ama etrafta birkaç gönüllü vardı. Ainsley esneyerek karavana doğru yürüdü, köpekbaklıkları gibi etrafında döndüğünü hissedebileceği ek sorulardan kayıtsızca kaçındı. Römorkun kilidini açtı ve oturma açma panosunu bulana ve kolunun altına sıkıştırdığı bu haftanın listesini ekleyene kadar ortalığı karıştırdı. Tekrar esnedi. Duş almak, gerçek giysiler giymek ve yüzünü düzeltmek için beşte kalkmıştı. . . genellikle altıya kadar uyur, sonra 6:10'da çıkar. Ama Kyle bugün geliyordu. . . Kendi kendine gülerek başını salladı. *Ben bir aptalım. Beni görmek için burada değil.*

"Komik bir şey mi?"

Şeytanın konuşması.

Açık kapıda kollarını kavuşturmuş onu görmek için döndü. Taşla yıkanmış kot pantolon ve altında bir şekilde gözlerini daha kahverengi, daha sıcak gösteren bir tür yeşil termal üst olan siyah polar bir ceket giyiyordu. "Hayır." Panoyu ona doğru itti. "İşte giriş. İşin bittiğinde kahvenin yanına koy." *Aranıza biraz mesafe koyun, diye düşündü. Bu kadar.*

Ainsley merdivenlerden inerken onu takip ettiğini duyabiliyordu ama onu görmezden geldi.

"Pop."

"Yo." Babası, karavanın diğer tarafında, diğer düzenli inşaatçılardan bazılarıyla sohbet ediyordu.

Başparmağını omzunun üzerinden atarak, Sana bir bakire yaptırdım, dedi ve Kyle'ın kıkırdadığını duydu.

"Pekala, eğer Dr. Durand 2.0 değilse. nasılsın oğlum?"

"İyi, teşekkür ederim efendim." İki adam el sıkıştı ve babası ona anlamlı bir bakış attı. "Nasılsınız Bay Buchanan?"

"İyi, sadece iyi."

"Emeklilik nasıl?"

"Ah, karımın saçından uzak durduğum sürece her şey yolunda gidiyor."

"Böyle olma. Annem senin etrafında olmanı daha çok seviyor," dedi Ainsley kahvesini yudumlarken.

Onu görmezden geldiler. "Kardeşin nasıl? Bir çocuğu daha olduğunu duydum."

Kyle başını salladı. "Philip iyi, hala fizik tedavi işini yapıyor. Daniel hâlâ asistanlık yapıyor ama iyi gidiyor gibi görünüyor."

"Senin de bir kız kardeşin var, değil mi?"

Gözleri çamurlu zemine kaydı. "Aynen. Maggie hâlâ lisede."

Babasıyla "Orada bir şeyler oluyor" diye bir bakış paylaştı. Cevap veren bakışı "Kabul ediyorum" dedi.

"Eh, burada olman güzel," diye devam etti babası. "Biraz kahve için kendinize yardım edin, Ainsley oryantasyon konuşmasını yaptıktan sonra başlamanıza yardımcı olacaktır."

"Ah hayır," dedi çabucak, "gerçekten bugün mutfaktaki döşemeyi bitirmek istedim, bu biraz zamanımı alacak. Onun oryantasyonunu yapabileceğini umuyordum."

Babası gülümsedi ve sanki on iki yaşındaymış gibi bir kolunu onun boynuna doladı. "Ama tatlım, onu asla senin kadar iyi yönlendiremeyeceğimi biliyorsun."

"Pop, on bininci kez söylüyorum, *yönlendirmek* bir kelime değil. Bir şeyi yönlendirebilirsin, yönlendirme yapabilirsin ama hiçbir şeyi 'yönlendiremezsin'."

"Aman Tanrım, bunu söyleyeceğini umuyordum," dedi cebinden katlanmış bir kağıt parçasını çıkarıp ona verirken.

Dikkatle açtı, sonra yüksek sesle okudu, "' *Yönlendir*. Geçişsiz fiil. Dönmek ya da doğuya bakmak için.'" Ainsley başını kaldırıp yüksek sesle dudaklarını yaladı. "İyi. Mutfğa başlamadan önce Dr. Durand'ı doğuya çevireceğime söz veriyorum."

Gary sayfanın altını işaret etti. "Okumaya devam et balkabağım."

""Geçişli fiil. *Orient*. ""

"HA!" babası ağladı. "HA! Siktir et kızım."

"Her şeyden önce? Kaba. İkincisi, Bay Trask nerede, size bunun gerçekten bir kelime olduğunu söyleyenin o olduğunu biliyorum ve üçüncüsü, okumaya devam etseydiniz, üzerinde 'çoğunlukla İngiliz' yazıyor. Olmak istediğin

türden bir Amerikalı mı? *İngiliz* kelimeleri kullanan biri mi? Sırada ne var, kahvaltıda çay ve çörekler?"

Kıkırdayarak uzaklaşmadan önce onun şakağını öperek, "Köklerime yeni yeni başlıyorum," dedi.

"O kelimeyi kullanmıyoruz! Ve sen yarı İskoç, yarı Almansın!" Ainsley öfkeyle arkasından seslendi. Kağıdı buruşturarak karavana geri dönmek için döndü ve irkildi. Kyle hâlâ onun arkasında duruyordu; onun kelime öfkesi, onu tamamen unutmuştu. "Üzgünüm," diye mırıldandı, onunla karşılaşmamış olmasına rağmen.

"Ne için?"

"Neredeyse sana çarpacaktım." *Ve senin orada olduğunu unuttum.*

"Ama yapmadın."

"Hayır, ben. . . değil sanırım." Ainsley kahvesini yudumladı. Beyninin acele etmesini ve kendisini Kyle'ın varlığına *yönlendirmesini* gerçekten diledi .

"Hangi yolun doğru olduğunu zaten biliyorum ama ev inşa etmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Yüzü şaka yaptığını göstermiyordu ama koyu renk gözlerinde bir pırıltı vardı. Onu sinir bozucu derecede yakışıklı bulabilirdi ama o sadece Kyle'dı. Ne kadar komik, akıllı ve düşünceli olursa olsun, kasabadaki diğer kadınlar gibi ona tapmazdı. *O mükemmel değil. Eminim kusurları vardır.*

Tekrar karavana doğru başladı, bu sefer dikkatlice onun etrafından dolaştı ve bir kez daha onu takip etti. *Sanırım yaşlı adamı mizah etmekten zarar gelmez.* "Pekala, belki döşeme konusunda bana yardım etmek istersin." Kendi kendine, sahada acemi biriyle yapılacak tek mantıklı şeyin bu olduğunu söyledi. Kendi hallerine bırakıldıklarında işleri gerçekten berbat edebilirlerdi ve bu Sadık ailesi için adil olmazdı. Hakkında çok az şey bildiğinden, Somalili bir mülteci olarak hayat yeterince zordu; sıkıntılarını arttırmak için banyolarında kötü kiremit kurulumuna ihtiyaçları yoktu.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yapbozlarda iyi misin?"

"Kelime bulmacaları mı yoksa karton bulmacalar mı?"

Küçük bir gülümsemeyi bastırdı. Onun böyle olduğunu unutmuştu. Her zaman daha fazla bilgi istedi, her zaman dikkatliydi.

"Karton yapbozlar. Bilirsiniz, beş yüz parçanın hepsi aynı görünüyor ve işiniz bittiğinde bir ayçiçeği tarlasının resmini mi görüyorsunuz?"

"Benimki her zaman ünlü tarihi yerlerdir, ama elbette. Sanırım onlarla iyiyim."

"Pekala, buna çok benziyor. Laminat parkeyi dikişler görünmeden birleştirmemiz gerekiyor. Daire testere kullanmayı biliyor musun?"

"Testerelerin uzun ve düz olduğunu sanıyordum, görünüşe göre öyle değil."

Ainsley, evden getirdiği normal kahvenin küçük bir gönüllü kalabalığın yanında katlanır bir masanın üzerinde durduğu araba yoluna doğru yürürken güldü. "Tamam, dinle lütfen." Sınıf sesini kullandı ve her zaman olduğu gibi insanlar onu dinlemek için sessizleşti. "Bugün, Abshir ve Bilqiis Sadiq ve kızları Fawzia için bir ev inşa etmeye yardım etmek için buradasınız. Nerede olduğunuzu bilmiyorsanız, Habitat for Humanity, parası yetmeyen insanlar için evler inşa eder, ancak her ev sahibi, evinin içine ter döker. Sadece inşa etmekten fazlasını yapıyoruz; ayrıca daha güvenli barınma politikaları, barınma uygulamalarında daha az ayrımcılığı ve ailelerin durumlarını iyileştirmelerine yardımcı olacak eğitimi savunuyoruz. Eğer evleri inşa etmenin sana göre olmadığına karar verirsen," dedi dar kot pantolon ve dar tişört giymiş iki liseli kıza bakarak, "her zaman Salem'deki ReStore'da gönüllü olabilirsin. Kuruluşa fayda sağlamak için kurtarılmış ve bağışlanmış ürünler satıyorlar."

Kızlardan biri elini kaldırdı. "Vintage şeyler var mı?"

"Öyle diyebilirsin." Doğrusu, çoğu antikadan çok ikinci el dükkânıydı ama geçen yıl orada oturma odasına mükemmel uyan güzel bir sehpa almıştı. "Bunu herhangi bir tür toplum hizmeti saatleri için yapıyorsanız, oturum açmalı ve oturumu kapatmalısınız. Sadece giriş yaparsan, ne kadar süredir burada olduğunu bilemeyiz ve babam sana kefil olmaz, çünkü o huysuz yaşlı bir adam." On kişilik gruptan hafif kahkahalar yükseldi. "Ne yapacağınızı bilmiyorsanız, tahminde bulunmayın. O zavallı yaşlı adama sor, çünkü işleri batırırsan bana tamir ettirir. Adı Gary." Döndü. "Hepiniz, yaşlı adam."

"Bugün bana üçüncü kez yaşlı diyorsun," diye homurdandı, sonra sırtıttı. Gary John Deere şapkasını çıkardı ve "Hadi dua edelim. Tanrım, bugün için teşekkürler, iyi bir ekip için teşekkürler. Çalışırken bizi güvende tut, bu ev Sadıklara bir nimet olsun. Amin." Ainsley, babamın dualarını kısa tutmasına şaşırılmamıştı. Başta onlar dua etmeyi devralmadan önce bu bir mahalle geleneğiymiş ve o bunu bozmak istemiyordu, ama aynı zamanda topluluk önünde konuşan bir tip de değildi.

Ainsley kadınların kendisine doğru çekildiğini hissetti, bu yüzden onları üst kattaki banyoda basit bir kalafatlama projesi hazırladı, sonra alet kemerini almak için karavana geri döndü. Kyle mutfakta onu bekliyordu, etrafına bakınıyor, dolapları karıştırıyordu.

"Atıştırmalık falan mı arıyorsunuz?"

"Eğitmenim gelene kadar vakit öldürüyorum."

Sırtıttı. "Günlük işim bu. Bugün sadece alet kemeri olan başka bir kadınıym."

"Ne zamandan beri öğretmenlik yapıyorsun?"

"Beş yıl." Hazır kalasların kutusunu açarken başını salladı. Talimatları Kyle'a verdi. "Bundan daha az gibi görünüyor."

"Neden?"

Omuz silkti. "Her yıl farklı çocuklarım oluyor, müfredat sürekli değişiyor, eyalet standartları sürekli değişiyor. Sanırım bunu birkaç yıl yaptıktan sonra daha kolay olacağını düşündüm." *Neden Kyle Impression Durand'a mesleki kaygılarımı anlatıyorum?* "Bu hoşuma gitmediği anlamına gelmiyor - hoşuma gidiyor. Cooper'ın bu yıl sınıfımda olması eğlenceliydi."

Kyle homurdandı. "Eğlenceli ha? Bu kod başka bir şeyin kodu mu?"

"Numara." Güldü. "Cooper'ı seviyorum. O bir problem çözücüdür."

O öyle, dedi Kyle ama gözleri sayfayı tararken sesinde duygu yoktu.

"Kahşaplara alıştın mı?"

"Evet, onları geçen hafta sonu buraya koydum, yani iyiyiz. Ve zaten altına nem bariyeri kurdum."

Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Peki. Bana nasıl birleştireceğimi göster."

"Atlarınızı tutun, kovboy. Önce dükkanı boşaltıp zemini temizlemeliyiz."

"Başlamadan önce tüm yönleri görebilir miyim? Projenin kapsamının tam bir resmini görmeyi seviyorum."

Ainsley gülümsedi ve ona talimatları verdi. O onları dikkatle okurken, koyu renk gözleri sayfayı tararken izledi. Bir şeye tüm odağını verme şeklini takdir etmemek imkansızdı; şu anda muhtemelen bir dans dansı yapabileceğini düşündü ve o bunu fark etmeyecekti. Onun durumunda, bunu sevimli bulmamak imkansızdı.

Bir an sonra başını salladı. "Tamam, sanırım halledeceğim. Vakum nerede?" Onu garaja kadar götürdü ve o, garajdaki dolap kapılarını boyamak yerine projelerini terk eden kalafat yapan kadınları kontrol etmek için yukarı çıkarken işe koyuldu.

Kapağı çıkardı ve daha fazla soğumadan lattesi indirdi. Bayan Sadiq içeri girdiğinde Kyle neredeyse süpürmek üzereydi.

"Bilqiis, başardın! Bugün çalıştığını sanıyordum."

Ainsley'e her zaman yaptığı gibi sarıldı ve sonra onunla kollarını bağladı. "Hayır, bugün izinliyim. Fawzia ve ben aşağı ineceğimizi düşündük." Genç kız, tozlukta bulanık, renkli uzun kollu bir elbise ve neon pembe bir baş örtüsüyle eve sıçradı, sonra merdivenleri yırttı. Bilqiis kıkırdadı. "Arka bahçedeki makinelerle bir şeyler yapıyorlar ve odasından izlemek istedi." Ainsley de gülümsedi.

"Merhaba, ben Kyle Durand," dedi elini uzatarak.

Bilqiis kısa bir süre ona baktı, sonra bakışlarını indirdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Kyle; Ben Bayan Sadık. Evime yardım etmeye geldiğin için teşekkür ederim." Kyle elinin düşmesine izin verdi.

Ainsley onları çözerek, "Kadınların çoğu garajda," dedi ve Bilqiis başını salladı, sonra koridorda gözden kayboldu.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır, sadece erkeklerle el sıkışmıyor. Babamla da olmuyor. Ama rahatsız değil. Burada olmandan gerçekten memnun. Sadece seninle flörtöz görünmek istemiyor."

"Doğru." Ona baktı. "Artık tahtaya hazır mısın?"

"Ben." Sık sık tekrar etmesine rağmen tahılın fazla imal edilmiş görünmemesi için kalaslar koyarak işe koyuldu. Kyle hızlı bir çalışmaydı; onun önünde çalıştı, yerleştirdiği parçaları bir araya getirdi. Bu ona arka tarafının güzel bir görüntüsünü verdi ve bunu takdir etmemeye karar verdi. *Bunun anlamı yok.*

Daire testereyle kesemeyecek kadar geniş, çok uzun parçaları çıkardı ama babasının arkadaşı Perry Helsing onu zaten kullanıyordu.

"Senin için keseceğim güzelim."

Tahtaları yanına yığdı ve gözlerini devirerek doğruldu. "Utanmaz."

"Neden? Yetmiş iki yaşında olduğum için mi? Ben ölmedim, biliyorsun." Kıkırdadı.

"Karın da değil Perry!" omzunun üzerinden seslendi. Babasının arkadaşları ona her zaman zorluk çıkarıyordu; onun bekar durumundan kişisel olarak sorumlu hissediyor gibiydiler. Garajdan içeri girdi ve bayanlara yerdeki damlaları silmelerini hatırlatmak için durdu. Kyle onun için hazırladığı kalasları yerleştirmeyi bitirmişti.

"İyi iş, Doktor. Ellerinle aranın iyi olacağını düşünmeliydim."

Ona bakmak için döndü, kaşlarını kaldırdı ve kadın ne söylediğini anlamak için kaseti kafasında oynattı.

"Oh" - yüzünün kızardığını hissetti - "Bunu demek istemedim. ."

"Sorun değil," dedi ayağa kalkarken ellerini silkeleyerek, "ellerimde iyiyim. Birden fazla anlamda." Ona bakıyordu. Hayır, ona *bakarak* kalçasını mutfak adasına dayadı.

Uzaklara bakmalıyım. Ona yanlış bir izlenim vermek istemiyorum. Ama yapmadı. Ainsley mutfakta onunla birlikte durdu, arkasındaki biri boğazını temizleyene kadar kahverengi gözlerinin derinliklerine baktı.

"Ebeveyn banyosuna birkaç kutu döşeme getirmeme yardım eder misin?" diye sordu Kyle, omzunun üzerinden işaret ederek.

"Tabii," dedi, ama şimdi omzunun üzerinden bakıyordu ve kız döndü.

"Merhaba baba. Bir şey lazım?"

Babası Kyle'a dik dik bakıyordu. "Hayır."

Görünüşe göre aralarındaki tuhaf, sessiz konuşmayı nasıl bozacağını bilemeden iki adamın arasına baktı. "İyi o zaman." Döndü ve karavana gitti, insanların döşeme kutularına ulaşmak için ortasına yığıldığı tüm eşyaların üzerinden tırmandı. Onları, tahmin edilebileceği gibi, onu takip eden Kyle'a verdi. *Muhtemelen, hala bekar olmamanın iyi bir nedeni var. Ve bu neden Gary Buchanan adında aşırı korumacı eski bir polis babası.*

Geri döndüklerinde tahtaları kesilmişti; ikisi son parçaları yerleştirdi, ardından kalıplamayı ekledi.

"Sonunda bir çekiç kullanabildin!" Ainsley, Kyle'la alay etti ve o kaşlarını çattı.

"Bir çekiç getirmeyi teklif ederek kibar olmaya çalışıyordum. Bu hatayı bir daha yapmayacağım," dedi kibirli bir şekilde, son çivilere vururken gözlerini dikkatle parmaklarında tutarak.

"Eminim yapmazsın," dedi yatıştırıcı öğretmen sesini kullanarak.

"Bundan sonra ne yapıyorsun?" O sordu.

Ainsley'nin sinirleri ısınmaya başlamıştı. Onun burada, kendi alanında olması çok tuhaftı. "Babam genellikle beni Meksika'ya götürür."

"İstapa mı?"

"Hayır, Muchas Gracias."

"Hiç Rico'ya gittin mi?"

Ainsley gergin olduğunu unutmuştu. Midesiyle düşünmek ona bunu yaptı. "Hayır, nerede?"

"Yücelik. Biraz uzak ama buna değer."

"İyi cips mi?"

"Evet, iyiler," dedi ayağa kalkarak. "Ama kahvaltı burritoları benim favorim. Gece vardiyasında çalıştıktan sonra bir tane almayı seviyorum."

"Bunu çok yapmak zorunda mısın?"

Çekici adaya nazikçe yerleştirip başını salladı. Yine bakıyorlardı.

"Pekala," dedi neşeyle, "bugün geldiğiniz için teşekkürler, yardımınızı almak harikaydı." Ainsley elini uzattı ve yüzünde yarım bir gülümsemeyle salladı.

"Rica ederim. Pazartesi günü Cooper kamyoneti için görüşürüz."

"Orada olacağım."

Ön salona doğru onun yanından geçti.

"Çıkış yapmayı unutma," diye seslendi.

"Ben hiç oturum açmadım," diye geri aradı.

"Neden?"

Kyle gülümsedi, sonra kapıdan çıktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

KYLE EVİNE SÜRDÜ ve garaj yolundaki arabasına oturdu. Yorgundu. Esneyerek elini yüzünü ovuşturdu ve içeri girmek için kendini arabadan dışarı attı. Sadece hızlı bir duş alırdı -inşaat şaşırtıcı derecede kirli bir işti- ve sonra akşam yemeği için ailesinin evine giderdi-

Ah. Tekrar? Daniel ve Winnie kanepede masum görünmeye çalışıyorlardı ama ikisinin de yanaklarındaki rengin normalden daha yüksek olduğunu görebiliyordu. Ve Daniel termostatu tekrar açtığı için değildi. Buradaki varlıkları sorun olmaya başlamıştı. Neden Winnie'nin dairesinde değillerdi? Ainsley, onu doğru duymuş olsaydı, günün çoğunda dışarıda olurdu. İnsanlar bazen anlamsızdı. Sadece bir şeyleri düşünmediler.

Çantasından dün gece yazdırdığı listeyi çıkardı. "Burada."

"Bu nedir?" Daniel kağıdı alarak sordu. "Şikayetler mi?"

"Onları ön kapıya çivilemeyi düşündüm ama genelde bu şekilde gelmezsin."

"Yemek yapma eksikliği, bu adil. Ortak alanların temizliğine katkı sağlanamaması. . . Vakumlamam gerektiğini biliyorum ama işe çağrıldım. Yarın yapacağım, yemin ederim. Kötü hijyen? Ne?"

"Banyoda kirli çamaşırları yere bıraktın. Bu kabul edilemez." Winnie onlara şaşkın bir bakış atarken Kyle kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bak, yakında taşınacağını biliyorum ama bu arada yolunu değiştirmen gerekiyor. Winnie'nin sizi boğmaması için pratik yapmayı düşünün."

"Kyle. . ."

"Numara." Bir elini kaldırdı. "Bu benim evim. Bu şartlar imzaladığınız sözleşmede vardı. Ya anlaşmanın üzerine düşeni yapmaya başlarsın ya da kirani ikiye katlarım." Kyle merdivenleri çıkmaya başladı.

"Bunu yapamazsın!"

Evet, yapabilirim, diye geri seslendi. "Bir sonraki yeriniz için herhangi bir şey imzalamadan önce ince yazıları okuyun." Kapıyı arkasından kapattı ve rahat bir nefes aldı. En azından Daniel yatak odasına hiç girmedi; burada kardeşinin özensiz kargaşasından güvende idi. Kitaplığına koruyucu bir tavırla dokundu; futbol ticaret kartları hala düzenliydi. Onlara bakmak daha kolay nefes almasını sağlıyordu; yorgun veya stresli olduğunda biraz görsel uyarım. Ebeveynleriyle birlikte yaşadığında, kardeşleri o dışarıdayken onları hareket ettirmeyi eğlenceli bulmuşlardı ve bunu düşünmek onu hala rahatsız ediyordu. Zorlu gibi, fark etmesinin ne kadar süreceğini bile ayarlamışlardı. Sanki kimse bunu hemen fark etmeyecekmiş gibi. Onları bazen alamıyordu. Nörotipikler çok tuhaftı.

Kyle duşunu aldı ve yatağına uzanıp Twitter'a çekilmeden önce giydiği kıyafetlerin aynısını giyindi. Diğer sosyal medya platformlarından farklı olarak burada gerçek dostluklar yoktu; isimsiz bir şekilde gizlenebilir ve orada olduğunu kimse bilmeden gidebilirdi. İnsanlar ona DM atmaya çalışırsa, onları görmezden gelirdi. Sadece doğru miktarda uyarımdı, ilgisini çeken her şeyden küçük ısırıklardı: spor, video oyunları, politika. Politika çok fazlaydı ve bazen onu kovdu, ancak provokasyona nadiren cevap verdi. Bununla birlikte, oyun seviyesinde sıkışıp kalan veya aradıkları istatistiği bulamayan insanlar için birçok soruyu yanıtladı ve bu ona birkaç bin takipçi kazandırdı.

Favori hesabı aktif olmuştu. Brad, Massachusetts'te onun gibi otistik bir oyuncuydu. SaveTheNeurotypicals yakın bir saniyeydi; bazen ailesini ve arkadaşlarını bir bağlama oturtmasına yardım etti. Kendi durumunu daha objektif bir şekilde görmesine yardımcı oldu.

BrokenBrad: Bu öğleden sonra Minecraft'a giden var mı?

Evet, bunun için zamanı vardı. Brad'in Minecraft sunucusunu buldu ve yaratılıştaki kendini kaybederek bir kütüphane kurmaya başladı. Kyle, acil servisin yoğunluğundan sonra biraz daha sade olan oyunları tercih etti. Küçük çiftliğiyle Stardew Valley, sevimli yeşil uzaylı astronotlarıyla Kerbal Space Programı, sonsuz sandbox hissi ile Minecraft. . . Animal Crossing'i denemek istedi ama kimsenin öğrenmesini ve onunla alay etmesini istemedi. Zaman zaman oyunlarını Twitch'te yayınlıyordu ama pek takipçisi yoktu. Oyunculardan gelen sürekli sohbet akışından hoşlanmadı ve onu taklit edemedi ve programı, her zaman aynı anda oturum açamayacak kadar değişken ve garipti.

Telefonu çaldı ve ellerini serbest bırakmak için hoparlörden cevapladı.

"Merhaba?"

"Merhaba Huysuz." Maggie, genç yaşta erkek kardeşlerine Mutlu, Huysuz ve Utangaç adını vermişti ve görünüşe göre, takma adların hala geçerli olduğunu hissediyordu.

"Ne istiyorsun? Birazdan geliyorum ve meşgulüm."

"Sadece sana bir şey hakkında bilgi vermek istedim."

Oyunu durdurdu. "Ne?"

"Aylık bir Kardeş Gecesi yapmak istiyorum. Sizi artık pek göremiyorum, özellikle birlikte değil. Bunu benim için yapacak mısınız?"

"Elbette." Konuşmanın bittiğini sandı ve telefonundaki kırmızı kapatma düğmesine basmak için harekete geçti, ama o konuşmaya devam etti.

"Programlar ve diğer şeylerle ilgili bir meydan okuma olacağını biliyorum, ancak ayda sadece bir kez. Daniel taşındığı için tek başına yalnız kalacağını biliyorum."

Hayır, yapmayacağım, dedi sert bir şekilde. "Benim için endişelenmene gerek yok."

"Her neyse, Grump. Seni ondan daha iyi tanıyorum."

O bilmesin diye sessize alarak oyununa devam etti. "Yanılıyorsun."

Daniel'in Winnie'yi getirmesine izin verelim mi sence? O bir tür kardeş."

Bir an düşündü. Bu tür bir olayın Durand aile geleneği haline gelmesi emsal teşkil ediyordu. Ve eğer emsal olsaydı, bir gün Ainsley'i getirebilirdi. . . eğer gerçekten ona çıkma teklif etmeyi başarabilseydi. Bu fikri beğendi.

"Evet. Kesinlikle. Winnie hoş geldiniz."

"Peki. Sonra görüşürüz?"

"Yapacağını söylemiştim," dedi kız gülmeye başlamadan telefonu kapatarak.

Birkaç dakika daha oynadı, sonra biraz kestirmeye karar verdi. Sadece dört saattir şantiyedeydi, ancak öğrenme eğrisi, fiziksel çalışma ve oraya gidip gelmek arasında neredeyse hastanede tam bir vardiya çalışmış gibi yorgundu. Neler olup bittiğini ya da ne yapması gerektiğini bilmemek zordu ama kendini Ainsley'in ellerine mi vermektir? Kolaydı. Babasının onu eğitmesine izin verdiği için şanslıydı. Şans mıydı? O bilmiyordu; Gary mutfakta geçirdikleri an için pek heyecanlı görünmüyordu ama adamı okumak zordu. Ama bir şeyi biliyordu. . . bir internet tarayıcısına girerek Habitat sitesine giriş yaptı ve sonraki hafta sonu yarım gün daha kayıt oldu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

AINSLEY , telefonu bir e-posta ile çaldığında Muchas GRACİAS'A YÜRÜDÜ . Her zamanki masalarına doğru yürüdüklerinde onu taradı. *Gelecek hafta sonu için kaydoldu.* Kalbi kabarcıklı hissediyordu, ama mutlu duygularını çabucak patlattı. *Benimle alakası yok. Belki evinde çalışmak istiyor ve nasıl yapılacağını öğrenmek için Habitat'ı kullanıyor. Belki bir konuda vicdan azabı duyuyor ve bunu telafi ediyor. Belki sadece elleriyle çalışmayı seviyordur. . . Hayır, benimle ilgisi yok.*

"Seninle ne alakası var?"

Babasına baktı. "Ne?"

"Ainsley, eğer kendi kendine konuşacaksan, bunu kafanın içinde yap."

"Afedersiniz." Telefonu kapattı ve babasına gülümsedi. "Yeni ne var baba?"

"Hiç bir şey. Emekli olmak bu demektir. Hiçbir şey yeni değil. Bu iyi."

Garsonun getirdiği suyu yudumladı. "Senden ne haber?"

"Starla beni tekrar pasta satışı yapmaya kandırdı." Kızarmış tereyağı kremalı iki düzine snickerdoodle keki. . . Muhtemelen yine gece yarısına kadar ayakta olup havaların soğumasını bekleyecekti çünkü o gece bir PTA toplantısı vardı, bu yüzden geç saatlere kadar başlayamazdı. Sinirle kaküllerini gözlerinden çıkardı. Neden herkes onun zamanına hükmedebilecekmiş gibi davranıyordu? Sadece hayır deme fikri göğsünü sıkıştırdı. Bunun neden olduğunu düşünmeyecekti.

Çıkıntılı karnını ovuşturdu. "Benim için iyi haber."

"Hayır, değil Bay Diyabetik. Bu tür şeylerden uzak durmalısın."

Gary onu görmezden geldi ve konuyu değiştirmeden önce kaşlarını çatı.

"Randy ile golf oynamaya mı gittin?"

Onayladı. "Elkhorn'da bir tur attı."

"Kim kazandı?"

"Bence bunun cevabını zaten biliyorsun."

"O bu kadar korkunçsa neden onunla oynuyorsun?"

"Sevgilim, Randy'yi sen doğmadan, otuz yıldan beri tanıyorum. Golf oynama yeteneği veya yetersizliği bu noktada benim için önemsiz. Yeşil, düz çimenlerde yürüyüşe çıkmayı seviyoruz ve Elkhorn'da bunu yapmak için elli dolar ödeyebiliriz."

Ona yarım bir gülümseme verdi.

"Eski arkadaşlardan bahsetmişken," dedi ve sonra ne olacağını biliyordu, "Dr. Durand'a yetişmekten hoşlandınız mı?" Adını çok vurgulayarak söyledi.

"Çocukken gerçekten arkadaş değildik baba."

"Bak, bu çok komik çünkü eve sürekli onunla ilgili hikayelerle geldiğini hatırlıyorum."

"Bildığınız gibi Daniel orta okulda benimle okul sonrası orkestrasındaydı. Kyle'ı sadece bizi aldığı zaman gördüm ve her zaman gitmek için acelesi vardı, size söyleyeyim. Etrafta durup sohbet edecek zaman yok, o zaman."

"Posta kutumu kırdı, biliyorsun."

Gözlerini devirdi. "O yüzden mi ona baktın?"

"Yepyeni bir posta kutusuydu. Özel yapım, Ainsley. Ama hayır, ona dik dik bakıyordum çünkü güzel kızıma şehvet duyuyordu. Böyle olacağını bilseydim, onu yönlendirmenizi asla istemezdim."

Onu kötü dilbilgisi ile kandırma girişimlerini görmezden geldi. "Baba, Kyle Durand özel yapım posta kutunu gökkuşağı alabalığının kafası şeklinde kırmadı. Ve yaptıysa, hepimize bir hizmet yaptı, o şey çok çirkindi. Ve kesinlikle *şehvetli değildi* ."

Ainsley, garson siparişleri almaya geldiğinde daha fazla posta kutusu şikayetine katlanmaktan kurtuldu. . . ama sorulardan kurtulması kısa sürdü. Nacho ve enchiladalar yoldayken babası önceki sorgulamasına geri döndü.

"Tabii ki bugün seninle sohbet etmeye istekli görünüyordu."

"Sadece talimatlara ihtiyacı vardı. İnşaat hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Sevgilim, sana uçan kağıt gibi yapıştı. Seni bir köpek yavrusu gibi takip ettim. Ben değil, Perry Helsing değil, *sen* ."

"Sadece kendine güvenini kazanana kadar bekle. Göreceksin."

Babasının kaşları şapkasının siperinin altında gözden kayboldu. "Geri mi geliyor?"

Telefonunu salladı. "Bildirimi yeni aldım. Beni de şaşırttı."

"Eh, bir şantiyeye olan güveninize hayran olan ilk adam o olmaz. Ve bunun için hoş geldiniz."

Ainsley güldü. "Evet, ancak geri kalanı AARP'ye hak kazanıyor."

Sırıttı. "Bu gece sen mi yatacaksın? Kreplerimi sabahları yer misin?"

Kalbi, ailesinin evinde uyuma fikriyle ısındı. Dairesini beğendi, ancak sağladıkları belirli bir ev hanımlığından yoksundu. Ailesini özledi.

"Akça ağaç şurubu en iyisi mi?"

Babası gülümseyerek başını salladı ve arkasındaki televizyonda basketbol maçını izleyerek sessizliğe gömüldü. Ainsley küçük restorana baktı. Bir çocuk ona el sallıyordu; Emily Miller'dı. Gülümseyerek *kabinden* çıktı ve Starla'yı yan yana kucaklamak ve ailesini selamlamak için oturma alanını geçti .

"Merhaba, Bayan B!" Emily cıvıladı.

Ainsley kızın sepetinden bir fiş kopardı ve sahte öfkesinin tadını çıkardı. "O zaman ye kızım!" azarladı; Em her zaman yemek yiyemeyecek kadar konuşmakla meşguldü. "Sizin burada ne işiniz var?"

"Öğle yemeği için babamla buluşmaya geldik!" Bu mantıklıydı; Bayi yolun hemen aşağısındaydı.

"Ah, bugün çalışıyor mu?" Ainsley masumca sordu. Kız arkadaşlarından biriyle tanışmaya karşı ona yüzde 25 oranında gerçekten çalışma şansı verdi.

"Maalesef," dedi Charlie, ama sahte-sahte-sahte yüz buruşturma yerini çabucak bir gülümsemeye bıraktı. "Seni bir süredir görmüyorum, Ainsley. Nasılsın?"

"Ah, iyiyim. Meşgul, ama iyi. İşler nasıl?"

Charlie'nin yüzü aydınlandı. "Ah, harika oldu. Çok sayıda dört çeker araç satıyoruz, insanlar kışa hazırlanıyor. Jason dükkanda meşgul. Bazı harika anlaşmalar yapıyoruz; Gelip kullandığın o hurdacıyı değiştirmelisin."

"Hayır, iyiyim, teşekkürler." Korkak eski kamyonunu seviyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, bu onun en sevdiği aksesuardı. Parlak somon boya işi onu gülümsetti; onu asla bir park yerinde kaybetmezsin.

"Nasılsın Aiden? Hala satranç mı oynuyorsun?"

Bir cevap mırıldandı, ama başını yemeğinden kaldırmadı. Onun sınıfındayken satrancı severdi ama son zamanlarda fazladan huysuz olmuştu. Bunun sadece erkek hormonları olduğunu düşünmüştü ama öğretmen hissi ona başka bir şey olabileceğini söyledi.

"Harika gidiyor, değil mi, Aid?" dedi Charlie, dizine hafifçe vurarak ve Ainsley ona sormadığı için hırlamamak için dilini ısırды.

"Belki bu hafta okuldan sonra kütüphanede bir oyun kurabiliriz?" Bu ona küçük bir gülümseme ve en azından kısacık bir göz teması kazandırdı. Belki de ev hayatı biraz gergin olan dokuz yaşındaki bir çocuktan bekleyebileceğiniz en iyi şey budur.

Star'a baktı ve nasıl olduğunu sormasına gerek yoktu; canı sıkınlığı gözlerinin etrafındaki gerginlikte, kaşlarının çöküşündeydi ama kendini zorla gülümsetiyordu. Ainsley, güzel arkadaşının yüzündeki o ifadeyi görmekten bıkmıştı. Nazik elini omzuna koydu. "Akşam seni arayacağım, böylece yetişebiliriz, tamam mı?"

Starla çıkarken ona küçük bir el sallayarak başını salladı. Ainsley kendini masasına geri götürdü; Daha sonra aradığında arkadaşından ayrıntıları öğrenmenin hala zor olacağını biliyordu. Starla şehit olmayı sevmiyordu; İnsanlar onu yalnız bırakana kadar dünyadan saklandı, sıçan oynadı. Neyse ki Ainsley onu bunu yapamayacak kadar çok seviyordu. Telefonu bir mesajla titredі.

Starla: Bu sabah arşaflları değiştirirken yatağımda bir küpe buldum.

Restoranın karşısında ona bir bakış attı ve arkadaşının yüzündeki yenilmiş ifade onu neredeyse ağlatacaktı.

Ainsley: Senin değil mi?

Starla: Benim değil.

"Her şey yolunda?" diye sordu babası ona bakarak. Kalbi, arkadaşı adına hissettiği kadar yaralı görünüyor olmalıydı.

"Biraz daha Charlie aptallığı," dedi babasına odaklanmak için telefonunu uzaklaştırarak. Ama Miller'ların masasına bakıyordu ve içindeki polisin kızgın olduğunu biliyordu.

"O ve çocukları da evimize hoş geldiniz," dedi huysuzca. "İstediğin zaman. Ve şerifin ofisindeki arkadaşlarımdan birini telefonla arayabilirim, eğer..."

"O tür bir kötü muamele değil," dedi uzun bir i çekerek. "Tekmelenen sadece onun kalbi."

BÖLÜM DOKUZ

SONRAKİ BİRKAÇ GÜN Ainsley için hızla geçti. Pazar günü, oyun alanı iyileştirme komitesi için sunumu üzerinde çalıştı. Pazartesi günü, çocukları gerçek bir iş için öğleden sonranın çoğunu mahvedecek kadar kızdıran bir yangın tatbikatı yaptılar. Salı günü, Posey daire saatinde kustu ve onu eve göndermek ve hademe gelip halıyı temizlemesini sağlamak zorunda kaldılar. Çarşamba, çocuklarının iki spesiyalleri vardı, bu yüzden otuz kağıt balkabağı kesmek için harcadığı fazladan hazırlık zamanı vardı. Bu hafta ortası fazladan zaman altın değerindeydi çünkü bu, Aiden ve Emily'yi kütüphaneye kadar götürmesi ve sonra işe geri dönmesi gerekmediği anlamına geliyordu. Bugün bu, hızlı bir market alışverişi anlamına geliyordu. . . Yarım kutu Frosted Mini-Wheats almıştı. Önümüzdeki haftayı atlatmak için yeterli değil.

Kasabaya gitmesi gerekecekti; Timber Falls'daki küçük bakkal onun ihtiyacı olan şeye sahip olmayacaktı. Önemli değil; uzun sürmeyecekti. Yirmi dakika sonra, Stayton'daki Safeway'de büyük bir araba alıyordu. Kyle Durand ürün bölümündeydi ve o içeri girerken onu başıyla onayladı. Beklenmedik bir şekilde onu görmek için midesi biraz düştü, ama uzun bir haftadan sonra bu duyguyu yorgunluk olarak görmezden geldi, başka bir şey değildi. Kendine hiçbir şey olmadığını kanıtlamak için onunla konuşmaya gidecekti.

"Yine mi beni takip ediyorsun?" diye başını sallayarak seslendi. "Polis babam ne derdi?"

Arabasını onunkinin yanına getirerek, "Öğrenmekten korkuyorum," dedi. "Haftan nasıldı? Artık ağaca işlemek yok, değil mi?"

"Hayır, bunu hallettik," dedi, plastik bir poşeti sallayarak açıp içini Fuji elmalarıyla doldurdu. "Endişelenme. Haftan nasıldı?"

"İyi," dedi, büyük bir muz demeti olduğunu iddia ederek. "Sarhoşken alçıpan asmaya çalışan bir adam için kafa travması tedavi ettim."

"Yok canım?" Ainsley güldü. "İnsanlar çok komik." Gülüşü onu cesaretlendiriyor gibiydi ve o da onu mağazanın yan tarafında takip etti.

"Ayrıca her zamankinden daha fazla çocuk gördüm, bu talihsiz bir durum. On sekiz yaş ve altındaki hastaların acil servise yapılan tüm ziyaretlerin en az dörtte birini oluşturduğunu biliyor muydunuz? Aslında bazı sunumlar yapıp yapamayacağımı görmek için okullara bir güvenlik müfredatı götürmeyi düşünüyorum. Kazaları çok azaltacağını düşünüyorum. Ebeveynleri, farkında olmaları gereken tehlikeler hakkında onları bilgilendirmiyorlar."

"Peki bunlar ne tür tehlikeler?"

"Yılanlar, zehirli sarmaşıklar, elektrik kabloları, yanıklar - geçen hafta nedense çok fazla yanık gördüm."

"Eh, insanlar uzun zamandan beri ilk defa odun sobasını yaktı herhalde." Durakladı. "Çocuklar bunu yapar, biliyorsun. Sadece merak ederler ve kendilerine zarar verirler. Müfredat almanın bir işe yarayacağını düşünmüyorum." Ama bu Kyle Durand'ın umursamazlığıydı: sadece insanları güvenlik bilgilerine boğmak ve sevginizi hissedecekler.

"Öyle diyorsan. Ama senin gibi çocuklarla aram iyi değil." Ona baktı ve Ainsley onun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Yani, genellikle yapmazdı, bu yüzden gerçekten farklı değildi, ama şimdi, bir süredir ilk defa, öyle olmayı diledi.

"Ve gecenin sonunda Ambien'e kötü tepki veren bir kadın geldi. Başparmaklarının onu kontrol ettiğini söyleyip duruyordu. Sonra gömleğini çıkardı ve göğüslerini birden on altıya kadar derecelendirmemi istedi. Bu beceriksizdi."

"Numara!" Kıkırdadı. "Onlara kaç puan verdin?"

"Kocasını orada duruyordu!" diye kaşlarını çatarak itiraz etti. Onu biraz kızdırabilmenin sevinci göğsünü kapladı.

"Haydi," diye güldü, dirseğiyle onu dürterek. "Sadece bizim aramızda. Ne puanı?" Göğsünün önünde iki greyfurt kaldırdı ve o kıkırdarak omzunu nazikçe itti.

"Bırak. Bu profesyonelce değil."

Narenciyeyi geri koydu ve arabasını ileri itti, ama ona biraz daha bastırmaktan kendini alamadı. "Sekizlerdi, değil mi? Ve onun duygularını incitmek istemedin mi?"

Kızın devam eden iğnelemelerine aldırış etmeden, biraz kepekli hamburger ekmeği alırken güldü. "Kocasını ayrıca internetten endüstriyel güçte bir hidrojen peroksit vakası sipariş ettiğini söyledi."

Ainsley, içki ve peynir reyonunu kıсарak, "Eh, o zaman uzun süre o şişe sarışın görünümünü elde edebilecek," dedi. İsteddiği Chateau St. Michelle şarabı en üst raftaydı. Ainsley içini çekti.

"Sorun, kısa şeyler mi?" Kyle sırtıttı.

"Numara." Omuzlarını geriye itti. "Sorun değil." Bir ayağını en alt rafa koyan Ainsley, istediği şeyi kapmak için yeterince yükseğe tırmanmaya başladı, Kyle'ın yüzü şokla boyanmış halde baktı.

"Senin için alırdım!"

"Sana ihtiyacım yoktu," diye bilgilendirdi, saçlarını karıştırarak. Kısa boylu kızlar işleri nasıl halledeceklerini biliyorlardı. Etrafta her zaman uzun boylu bir arkadaş olmazdı.

Arabalarını daha ileri iterken Kyle bir an sessiz kaldı. "Eğer iptal edemezse, o hidrojen peroksitin bir kısmını anneme satmak isteyip istemediğini görmeliyim," diye düşündü.

"Bu iyi bir fikir," diye onayladı, sırtarak. "Bu arada annen nasıl?"

"O iyi. Pazar günü yemeğe gelmek ister misin?"

Ainsley dondu, eli neredeyse uzandığı biber krikosu tuğlasına değdi. "Ey. Um, yapmam gerekip gerekmediğinden emin değilim."

"Biz küçükken gelirdin."

Düşünürken başını hafifçe salladı. "Bu doğru . . ." *Ama biz çocuktuk. Ve Daniel beni davet etti, seni değil. O zaman bir anlamı yoktu.* Yine de ailesiyle takılmayı çok isterdi; onlar en iyisiydi. Daniel bir keresinde ona (onun dışında) bir favorisi olup olmadığını sormuştu ve o gerçekten seçemiyordu. Hepsi kendi yollarıyla çok harikaydı. Philip'in sıcak ağabey şeyini, Kyle'ın sessiz, güvenilir yolunu ve Maggie'nin tuzlu kıvılcımını seviyordu. Ve ebeveynler: Farrah'ın her şeyi bir kutlamaya dönüştürmesini ve Evan'ın her zaman anlatacak yeni bir baba şakası olmasını seviyordu.

"Ev sahibinin sizi davet etmediğinden endişeleniyor musunuz? Şimdi ona mesaj atabilirim." Telefonunu çalıyordu ve o panikledi.

"Hayır Kyle, yapma. Sanırım zaten meşgulüm, onu rahatsız etme. Belki başka zaman."

Bu onu teselli ediyor gibiydi, ama mısır gevreği reyonunun sonuna yaklaştıklarında o sessizdi ve kadın ona baktı, onun duygularını inciteceğinden endişelendi. Bu yapmak istediği son şeydi.

"Neden geldiğin yere geri dönmüyorsun?" Bir erkek sesi, mağazada çalan asansör müziğini delip geçti. Koridorun sonuna baktı ve Bilqiis'in tek başına Korucu Zane'e baktığını görünce midesi düştü; tıraşlı kafasını ve kırmızı yüzünü nerede görse tanırdı. Ainsley yaklaşırken, birkaç ay önce okuduğu aktif görgü tanığı makalesini umutsuzca hatırlamaya çalıştı.

"Bilqiis?"

"Ainsley mi?" Genç kadının gözleri onunkilere kilitlendi ve oradaki dehşeti okudu. Ainsley başını sallayarak kendisini öfkeli adamla arkadaşının arasına yerleştirdi ama Ranger'a onu geri verdi.

"Hey! Beni dinliyor musun? Defolup gitmelisin dedim. Burada sana ihtiyacımız yok, senin gibilerini istemiyoruz." Ainsley korkudan değil, öfkeden titrediğini hissetti. Etrafında dönüp ona Bayan Sadiq'in muhtemelen geldiği yere geri dönmek isteyeceğini haykırmaktan başka bir şey istemiyordu. Evinin elinden alındığını, çocukluğunun mahvolduğunu. Bunun yerine arkadaşına odaklandı.

"Bilqiis," dedi ona gülümseyerek, "sana rastladığıma sevindim. Ev için biraz mobilya almak için alışverişe çıkmak konusunda seninle konuşmak istiyordum. Kolunu kadının omuzlarına doladı, onu arabasından ve saldırganından uzaklaştırdı. "Bunu yapmak için ne zaman uygun olursun?" Bilqiis'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve omuzları Ainsley'nin dokunuşu altında gergindi.

"Hey. Zane. Ne yapıyorsun?" Kyle'ın sesi sakın ama sertti.

"Sadece konuşuyorum. Beni anlayabileceğinden değil."

"Aslında yapabilir," dedi. "Ama şu anda seninle konuşmak istemiyor."

"Sen buraya ait değilsin!" diye bağırdı Kyle'ın yanından.

"Yeter, Korucu. Sadece yürü."

Ainsley ve Bilqiis koridorun sonundaki köşeyi döndüklerinde, Ainsley göz ucuyla mağaza müdürünün Kyle'ın arkasında durmak için geldiğini görebiliyordu.

"Benim arabama gidelim tamam mı? Geri geleceğim ve yiyeceklerini alacağım. Neredeyse bitti mi?"

"Evet, neredeyse oldum. . " Bayan Sadiq bir hıçkırıkla boğuldu. "Üzgünüm."

"Özür dileme. Onun aptal olması senin suçun değil." Sürgülü kapılardan otoparka girerlerken konuşmalarını durdurdu. "Abshir'i aramak ister misin?"

"Evet. Onu arabada arayacağım."

"Eve gitmek ister misin?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum. . "

Sorun değil, dedi Ainsley sırtını ovuşturarak. "Hadi arabaya gidelim, sonra ne yapacağımıza karar verebiliriz." Kapıyı Bilqiis'e açtı, sonra telefonu titreşti.

Kyle: Gitme. Bakkalın parasını şimdi ben ödüyorum.

Kyle: O iyi mi?

Ainsley: Tamam, bekleyeceğiz. Bence de. O benim arabamda.

Kyle: Onu evine kadar takip edelim ve emin olalım.

Ainsley: Burada tartışma yok.

Kyle: Bu bir ilk.

Ainsley, telefonunun üzerine bir gölge düştüğünde dili dışarı çıkmış bir yüzle ona mesaj atıyordu ve Ranger'ı görmek için başını kaldırdı.

"Senin sorunun ne Buchanan? Ben sadece onunla konuşuyordum."

"Hayır, sadece onu küçümsüyor, aşağılıyor ve taciz ediyordun, Korucu. Bunu hak etmiyor. Kimse yapmaz."

"Özgür bir ülke."

"Doğru, öyle. Ve o da senin kadar burada olmakta özgür. Fikrinize hakkınız var ama onu bu kadar acımasızca paylaşmaya hakkınız yok. Saygısızlık ve

kabalıktı ve orada öylece durup onu almak zorunda değil." Gözünün ucuyla Kyle'ın mağazadan çıktığını gördü.

Ranger kişisel alanına girdi. "O buraya ait değil. Kimse beni sansürleyemeyecek." Kyle şimdi acele ediyor gibi görünüyordu.

"Öyle gördüğün için üzgünüm. Buradaki varlığı tamamen yasal, bu yüzden katılmıyorum. Sansüre gelince, bunu söyleyemeyeceğinizi söylemiyoruz; sadece dinlemeyeceğimizi söylüyoruz."

Kyle arabaya geldi ve yiyecekleri kamyonun yatağına yüklemeye başladı.

"Zane," dedi ona bakmadan, "seni bir daha gördüğümde iyileştirebileceğim hiçbir şeye bulaşmasan iyi olur."

"Bu ne anlama geliyor, Durand?"

"Bu arabadan uzaklaşmazsan, bir daha yardımına ihtiyacın olduğunda onu alamayabileceğin anlamına geliyor."

Gözleri kısıldı. "Yapmazdın."

"AMA'ya göre, 'bir doktor, acil durumlar dışında, uygun hasta bakımının sağlanmasında kime hizmet edeceğini, kiminle işbirliği yapacağını ve tıbbi bakımın sağlanacağı ortamı seçmekte özgür olacaktır.' Salem o kadar uzakta değil. Eminim iyi olursun." Ona yukarıdan aşağıya baktı. "Altı paketi bırakırsanız." Bagajı çarptı ve Ainsley'i sürücü koltuğuna doğru götürmek için küçük sırtına dokundu. Korucu ona yer açmak için bir adım geri çekildi, ama onun ellerini yumruk haline getirme şeklini kaçırmadı.

Kyle onun için sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve içeri girdi. Kyle'a bir şey söylemek için derin bir nefes aldı, ama Kyle çoktan kapıyı kapatmıştı. İki adam hala konuşuyorlardı ama ne dediklerini duyamıyordu. Bilqis'e döndü. "İyi misin?"

Başını salladı ama ağzındaki ve gözlerindeki gerginlik başka bir hikaye anlatıyordu. Ainsley, arabaya koşarken onun mayo başlığının biraz geriye kaydığını fark etti.

"Başörtüsünü düzeltmene yardım edebilir miyim?"

Bilqis, kumaşa dokunmak için titreyen ellerini kaldırdı. "Anlamıyor."

"Hayır," dedi Ainsley sessizce, ellerini Bilqis'in kucağına düşerken soğuk ellerini örtmek için indirerek kabul etti.

"Buraya gelmek çok iş oldu. Çok fazla test, çok fazla röportaj, yapmamız gereken çok şey var. Para ve daha fazla para. Ve şimdi insanlar bizden nefret ediyor."

"Senden nefret etmiyorum." Ellerini o kadar sıkı sıkı ki, parmak boğumları beyaza döndü. Arkadaşı için taşıdığı derin üzüntüyü ifade edecek kadar sıkı değildi, yarı yarıya değil. "Senden hiç nefret etmiyorum. Ne Kyle, ne babam ne de senin evini yapan adamlar. Sana söz veriyorum, yapmıyoruz. İzin verme-"

Kendini tam zamanında yakaladı; Dayanışma amaçlı olsa bile arkadaşının bu tür bir laneti nasıl alacağını bilmiyordu. "Bir pisliğin kafana girmesine izin verme. Beni anlıyor musun?"

"Zor. O tek değil. İnsanların söyledikleri şeyler, bakışları. Zor."

"Özür dilerim Bilqis." Daha ne diyebilirdi ki? İçinde çaresiz bir öfke kabardı ve gözyaşlarının düşmekle tehdit ettiğini hissetti. Penceresi tıklatıldı ve o döndü ve camı indirdi. Kyle üzgün görünüyordu.

"İyi misiniz Sadık Hanım?"

"Evet, iyiyim. Teşekkürler Dr. Durand." Onu görünce, başörtüsüne dokundu, sonra daha iyi ayarlamak için makyaj aynasını indirdi.

"Arabanı senin için eve götürmemi ister misin?"

"Hayır, Abshir'den beni daha sonra geri getirmesini isteyeceğim. Teklif için teşekkürler."

"Senden ne haber?" Ainsley'e dönerken sesi daha yumuşaktı. "İyi misin?"

Başını salladı ama ellerini bacaklarının altına soktu, böylece titrediklerini görmedi. Gözleri kısıldı. *Yani, belki de zaten biliyormuş gibi görünüyor.*

"Sizi Bayan Sadiq'in dairesine kadar takip edeceğim. . "

"Gerek yok."

"Dur" işaretiyle sözünü kesti. "İstiyorum. Olmaması doğru olmaz. Lütfen."

Ainsley içini çekti, sonra başını salladı.

"Bir manyak gibi araba kullanma, yetişemeyeceğim." Bakışları hâlâ arıyordu ve derisinin altına girmek için yaptığı bu ince girişimin, onun iyi olup olmadığına dair gerçek bir cevap bulma yolu olduğunu biliyordu.

Çenesini kaldırdı. "Asla manyak gibi araba kullanmam."

Kyle homurdandı. "Bu bir fikir meselesi."

Ne diyeceğini bilemedi, bakışlarını kararlı bir şekilde onun ayık kahverengi gözlerinde tuttu. *Ben iyiyim, Kyle. Yok canım. Biz iyiyiz.* Kyle öne doğru sallandı ve gerildi. Yemin edebilirdi. . . Hayır, bu olamazdı. Onu öpmek üzere olduğuna yemin edebilirdi. Bakışları yere düştü, geriye doğru sendeledi, rastgele görünmek için zavallı bir girişimde, boğumlarıyla kamyonunun kapısına kesik kesik bir ritim tutturdu.

"Orada görüşürüz."

"Peki."

Arabayı çalıştırırken camını tekrar açtı, geri çıkarken üzerinden geçmemeye dikkat etti.

"Dr. Durand, onunla çıkıyor musun?"

Ainsley direksiyon simidini daha sıkı tuttu. "Ne? Hayır. Biz sadece arkadaşız."

"Bunu benden saklamana gerek yok. Senin için nasıl olduğunu, Amerikalıların kocalarını nasıl seçtiğini biliyorum. *Friends*'i gördüm ."

"Ah, Tanrım, Bilqis. Cidden, Kyle ve ben sadece arkadaşız."

" O sadece arkadaş değil."

"Senin görücü usulüyle evlenmedin mi? Flört hakkında ne biliyorsun?"

"Numara. Ve varsaymamalısın. Abshir ve ben üniversite derslerinde tanıştık. Benden hoşlandı, birlikte ders çalışmak için buluşacaktık ve sonra babamın yanına gitti." Durakladı. "Babanla konuştu mu?"

"Bildiğimden değil, ama bu artık burada olan bir şey değil. . "

"Yapacak." Gizli bir gülümseme. "Çok geçmeden, yapacak."

"Eh, babam 2013'te çirkin posta kutusunu yok ettiği için ona kızgın, ona iyi şanslar."

"Onu senin için seviyorum. O öyle. . "

"Fikriniz mi var? Kendine aşırı mı güveniyorsun? patronluk mu?"
Eğlenceli? Sıcak? Düşünceli?

"'yakışıklı' derdim. Ama bazen o başka şeyler de oluyor. Belki sitede kendine zarar verdiğini görür. Dikkatli değilsin."

Ainsley gözlerini devirdi. "Sende değil. Dinle, burada gayet iyiyim. Anne tavuklar gibi etrafımda gıdıklamanıza ihtiyacım yok. Kendi annem bile yapmaz bunu."

Bilqis teslim olurcasına ellerini kaldırdı ama Ainsley pencereden dışarı bakmak için döndüğünde onun gülümsediğini gördü. Çok geçmeden Ainsley, Sadıkların yaşadığı apartman kompleksine girdi; Kyle yanına park etti.

Yiyecekleri çıkarırken başka bir binadan çıkan birkaç sakine başıyla selam verdi, ama Kyle onları kabul etme zahmetine girmedi.

"Hangisi onun?"

"12B, sanırım."

"Tamam, şu malzemeleri içeri alalım. Oyalanma."

Ainsley bıkkın bir şekilde inledi. "Neden her zaman bu kadar huysuzsun?"

"Huysuz değilim, sadece odaklandım. Senin aksine, yanından geçen her yabancıyla sosyalleşmeye çalışıyor. O kadar gereksiz."

Güldü. "Neden gereksiz?"

"Çünkü biz sadece Bayan Sadiq'i ve yiyeceklerini bırakmak için buradayız. Bu kadar. İlk defa burada olduğum için yeni arkadaşlar edinmeye gerek görmüyorum."

"Arkadaş olmaya çalışmıyorum, sadece arkadaşça davranıyorum. Bir ara dene. Komik."

Kaldırımı çıkmaya başlarken homurdandı. "Öyle düşünmüyorum."

"Beğenebilirsin. Şaşırmış olabilirsiniz." Basamakları çıkarken Kyle sessizdi, Bilqiis önden gidiyordu.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?" dedi Ainsley, poşetleri mutfağa götürüp sütü buzdolabına koyarken. "Cumartesi günü eğlenceli bir yere gitmeliyiz. Şehir dışına çık. Nereye gitmek istedin?" Kyle'ın daha fazla çanta almak için merdivenlerden aşağı koştuğunu duyabiliyordu.

Bilqiis, yürek burkacak kadar hüzünlü bir bakış attı. "Okyanus. Mogadişu'da okyanusu sık sık görebilirdik. Oregon'a geldiğimizden beri hâlâ orada değiliz."

"İki kadın ve bir çocuk mu? Hayır. Tek başına gidemezsin, güvenli değil." Abshir anlaşılır bir şekilde gergindi.

"Bay. Sadık, sahile defalarca gittim, seni temin ederim. Yolu biliyorum. Çok güvenli bir yer."

"Üzgünüm Bayan Buchanan. Karım ve çocuğum sadece sizinle gidemez ve ben çalışmak zorundayım. Bir Amerikan atasözü vardır: sayılarda güvenlik vardır. Olanlardan sonra... çok dikkatli olamayız. Bay Zane ile aynı fikirde olanlar, her yerdeler."

"Ya başkası gelirse? Benim . . . Durand, bizimle gelmek isteyebilir."

Abshir haliya baktı, sonra yavaşça başını salladı. "Dr. Durand iyi bir adam ve bence diğer erkekler karımla birlikte olsaydı onunla yüz yüze gelmezlerdi. Evet, size eşlik edecekse gidebilirsiniz." Ainsley özel olarak kabul etti; Kyle vücut geliştiricisi değildi ama onunla da uğraşmazdı.

Fawzia aşağı yukarı zıplamaya başladı, küçük ayakları düşünüldüğünden daha fazla ses çıkardı ama Ainsley, Bilqiis'in henüz heyecanlanmadığını görebiliyordu.

Birkaç yolculuktan sonra arabalarının önüne geri döndüler. Hala stresli görünüyordu; Ainsley ona sarılmak istedi ama o tür arkadaşlar değillerdi ve ara sıra dokunma sorunları yaşadığını biliyordu. Koluna hafif bir yumruk atmaya karar verdi, ama bunu yaparken adam onun hareketini yanlış yorumladı. Kyle, sanki ona sarılacakmış gibi kolunu kaldırdı ve inecek yeri olmayan yumruğu açık hava buldu. Hareket onu ileriye doğru itti ve sonuçta aniden kucaklaşmaya başladılar; tek kolluydu ve yaltaklanmaya değerdı ama sıcaktı. Ainsley kendini geri çekilmek konusunda tereddütlü buldu: Ona sarılmak istememişti, onu tuhaflaştırmak istemiyordu. . . ama aynı zamanda bu beklenmedik anda biraz hassas bir şekilde ayrılmaya ve her zamanki garip markasına geri dönmeye hazır değildi.

Kolunun altına sokularak, "Bugünkü yardımın için teşekkürler," diye mırıldandı.

"Rica ederim. Ve her zaman huysuz değilim."

Gözlerini devirdi ama gülümsedi. "Tamam, geri alıyorum. Sen hoş bir güneş ışığıydın." Birbirlerini serbest bırakırlarken onu hızlıca sıktı.

"Teşekkürler." Bakışlarını yakaladı ve arabasına doğru geri geri giderken onu tuttu. "Görüşürüz."

"Aynen. Görüşürüz." Ona plaj gezisini sormayı unuttuğunu ancak daha sonra fark etti.

ON BÖLÜM

OKULDAN SONRA PERŞEMBE Kyle her zamanki gibi Cooper'ı almak için oradaydı. Ainsley onunla kumsal hakkında konuşmak için baskı hissetti. Aileleri birkaç yıl önce ender güneşli bir bahar gününde Pacific City'de tanışmışlardı ve o perişan görünüyordu. Kumsal bir şey mi yoksa güneş mi bir şey mi yoksa evde olmama, video oyunları oynamama olayı mı bilmiyordu ama onun gerçekten onlara katılmak isteyeceğini tahmin etmemiştir. Belki ona kekle rüşvet verebilirdi. . . Bunu gerçekten Bilqiis için yapmak istedi.

Tam Cooper'ı teslim etmek üzereyken, çocuk komik bir şekilde kendi alnına vurdu.

"Yemek çantamı unuttum!"

"Nerede unuttun?"

"Emin değilim . . . benim kubimde, belki?"

"Tamam, bekle. Seni içeri geri götürmeliyim. Git Amca Kyle'a söyle."

Cooper onunla konuşmak için betonun üzerinden hızla geçti ve Ainsley sınıfın geri kalanını otobüslerine teslim etti. Kyle ve Cooper ön kapıda onu bekliyorlardı ve onu içeri kadar takip ettiler.

"Merhaba, Ainsley."

"Merhaba, Kyle." İş için giyinmişti ve o, takım elbisesine hayran olmak için kendine bir an verdi. Daha doğrusu, ona bir takım elbise içinde hayran olmak. "Sadece bir uyarı olarak, Cumartesi günü inşa edemeyeceğimi düşünüyordum."

Yukarı baktı, kaşlarını çatı. "Neden? Sen her zaman cumartesi günleri inşa edersin."

"Biliyorum, ama Bilqiis okyanusu gerçekten özlüyor ve fazla izin almıyor. Belki onu alırım, bir gün geçiririm diye düşündüm." Yutkundu. "Belki bizimle gelirsin diye düşündüm."

"Neden?" Sesi görüldüğü kadar şaşırılmış görünüyordu ve ikisi de dikkate değdi.

"Abshir, bizimle başka bir dostumuz olmadıkça gitmemizi istemiyor. Irkçı adamların bizi daha rahat bırakacağını düşünüyor."

"Yanlış değil. Korkaklar seyirciden nefret eder. Ve beni onayladı mı?"

"Biraz kandırdıktan sonra, evet."

Alt dudağının içini ısıırıyordu ve Ainsley nefesini tuttu. Kendi kendine biraz ikna etmeye can atıyordu ama önce onun hayır demesini bekleyeceğini düşündü.

"Peki." Parmağını kulağına sokup onu doğru duyduğundan emin olmak için temizlemek istedi.

Cooper sınıfa geri dönerken Kyle'a göz kırptı, ama hemen geri kaçtı.

"Orada olmaz, yemek odasını kontrol edeceğim!"

"Tamam Coop." Kyle'a döndü. "Az önce 'tamam' mı dedin?"

Onayladı. "Evet. Ama bazı şartlarım var. . "

Kollarını onun omuzlarına doladı ve onu doğruca sıktı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim Kyle! Oh çok teşekkür ederim!" Sertleştiğinde, hızla geri çekildi. *Bu çok fazlaydı.* Saçlarını arkaya atıyormuş gibi arkasına döndü, o göremezken yüzünün kızarmasına izin verdi.

"Ayn. . "

Pamplona'da bir boğaymış gibi onun hakkında konuşma girişimini ayaklar altına aldı. "Yani erken ayrılabilceğimizi düşünüyordum; bu senin tercihin, değil mi? Bence onlar da erken kalkıyorlar, bu yüzden büyük bir sorun olmamalı. Lincoln City'yi düşünüyordum ama daha çok hoşuna giderse muhtemelen Pacific City'ye gitmeye ikna edilebilirim. İkisi de bir tür turist tuzağı ama bundan daha çok hoşlanabilirler, bilemiyorum. Lincoln'deki plajı daha çok seviyorum. Ve tabii ki, dondurma için Tillamook'ta bir mola vermek çok önemlidir, çok fazla şey eklese bile..."

"Hey." Kolunu tuttu ve etrafında döndürdü. Kyle onu ateşli bir kucaklamayla sardı. Yüzünün temiz kokulu göğsüne bastırıldığını hissetti ve sonra ne söyleyeceğini tamamen unuttu. Elleri kendi kendine kalktı ve onun kucaklamasına karşılık verdi, avuçlarını onun sırtına bastırdı, bir şekilde yanlış yaptığından endişe ediyordu. *Sarılmak? Sarılmayı yanlış yaptığından mı endişeleniyorsun? Otistik, ama ona tam olarak istediği gibi dokunmazsan seni reddetmeyecek. Resmi olarak buna çok takılmış durumdasın. . . bu her neyse.*

"Ne zaman gitmek istersen giderim," dedi, dudakları başının üstüne sürterek kalbinin daha hızlı atmasını sağladı. "Ve en iyi olduğunu düşündüğün yere gidebiliriz. Ama Salem'deki bakkaldan alabileceğimiz dondurma için ta Tillamook'a kadar gitmiyorum." Kollarını gevşekçe onun etrafında bıraktı; isteseydi kolayca çekip gidebilirdi. Ama yapmadı. Ainsley onun ciddi yüzüne bakmak için başını yana eğdi, ama onun gözlerinde bir zevk kıvılcımı görebiliyordu ve ona nazıkçe dokunduğunda elleri sıcaktı.

O dokunuşu bırakamıyordu ama onları tekrar sağlam bir zemine oturtmak istiyordu ve bu tartışmak anlamına geliyordu. "Ama herkes, dondurmayı dev bir siyah-beyaz inek heykelinin yanında yediğinizde daha iyi olduğunu bilir. Ve turu bu şekilde alamayacaklar! Ayrıca yakınlarda bir havacılık müzesi var, yani biz..."

Parmağını dudaklarının üzerine koydu. "İyi. Tillamook'ta kısa bir mola ama kimse arabamda yemek yemiyor." *Yüzüme dokunuyor. Kyle Freaking Durand dudaklarıma dokunuyor.* Bu düğün pastası anından bile daha iyiydi.

"Anlaşmak."

"Şemsiyen var mı?" Ona şaşkın bir bakış attı ve başını salladı. "Boş ver, annemden alacağım."

"Yağmur şemsiyesi veya güneş şemsiyesi gibi mi?"

Kollarını biraz içeri doğru büktü ve sonra onu bıraktı. "Her şeyden önce, yağmur şemsiyeleri Kaliforniyalılar içindir."

"Şey, ben de öyle düşünürdüm ama. . "

"Hayır, haklısın. Bunlar. Ama güneşte oturmaktan nefret ediyorum, bu yüzden büyük bir plaj şemsiyem var. Çok yardımcı oluyor. Ayrıca gitmeden önce birkaç kova ve kürek almayı da planlamalıyız, çünkü o şeyleri her zaman sahile yakın marketlerde işaretlerler. . "

"Haklısın, bu iyi bir fikir. Görmek? Çocuklarla aranız o kadar kötü değil."

Bu ona ondan parlak bir gülümseme kazandırdı ve bir tanesini ona geri verdi.

"Buldum!" Cooper öttü ve o odaya geri dönerken Kyle ve Ainsley birbirlerinden uzaklaştı. "Ama şimdi sırt çantamı kaybettim."

Kyle, çocuğun düşürdüğü yerden aldı ve ona uzattı.

Taşıyabilirsin, dedi Cooper, kapıya dönerek.

"O benim sırt çantam değil. Gel al Coop." Cooper ayaklarını sürüyerek geri geldi ve sahipliğini iddia etti.

"Yani Cumartesi? Yedi?"

"Cumartesi," diye onayladı, koridora geri dönmelerini izleyerek, Kyle'ın nefret ettiği bir yere gitmeyi kabul etmesini nasıl sağladığından hala emin değildi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

CUMA GECEŚİ, AINSLEY HER zamanki gibi kasaba toplantısına gitti. Ama her zamankinden farklı olarak, Kyle kapının yanında duruyordu. Ve insanlarla konuşuyordu; aslında, kapılara yaklaşan herkesle konuştu. Gönüllü gibi görünüyordu; kafasına bir silah ya da başka bir şey görmedi ve henüz. . . bu Kyle'a çok benzemeyen bir davranıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" Ainsley sonbahar soğuşuna karşı kollarını göğsünde kavuşturdu. Bilqis'in buna tanık olmak için burada olmamasına çok sevindi; Kyle'ın ona duyduğu ilgi hakkındaki fikrini daha da pekiştirirdi.

"İnsanları selamlıyorum."

"Onları selamlamak mı?"

"Evet. Biliyorsun. Arkadaş *canlısı* olmak ."

Ainsley içini çekti. "Bu söylediğim şey yüzünden değil mi?"

"Evet." Kyle, Turners ile karşılaştı. "Hey. Kasaba toplantısına hoş geldiniz. Birisi senin burada olduğuna sevindi."

"Teşekkürler," diye yanıtladı Bay Turner, yine de karısını kolundan tutup içeri yönlendirdi, sanki Kyle ve Ainsley'nin henüz ortaya çıkarmadığı kötü niyetli bir niyetleri varmış gibi.

"Bir şey söylediğim için üzgünüm. Walmart'ı Timber Falls'un iyi insanların üzerine çekmeni istemedim, Kyle."

"Pratik yapmaktan zarar gelmez, değil mi?"

"Olabilir," diye mırıldandı. Ainsley düşünmek için belediye binasının dışındaki banka oturdu. Starla, kütüphanede, sokağın tam karşısındaydı; Eve gitmek için toplandığını görebiliyordu, zaten ışıkların çoğu kapalıydı. Telefonunu çıkarıp mesaj attı.

Ainsley: Paketlemek mi?

Starla: Yapma.

Ainsley: Neyi yapma?

Starla: Pencerelerden sürünerek geçme. İyiyim. Herşey yolunda.

Ainsley'e pek iyi gelmedi. Değer verdiği biri başkasının küpesini yatak odasına bırakmış olsaydı, bu konuda hisleri olurdu. Büyük olanlar. Gürültülü olanlar. Kızgın olanlar.

Ainsley: Tamam, iyi geceler.

Ainsley, Kyle'a döndü. "Bunu daha ne kadar yapacaksın? Üşüyorum ve sen insanları korkutuyorsun."

"İnsanları nasıl korkutuyorum?" Yaklaşan çiftte döndü. "Hey. Kasaba toplantısına hoş geldiniz. İstedğin yere otur." Bayan Kirschbaum eğlenerek ona gülümsedi.

"O. Bu insanları korkutuyor, çünkü zaten istedikleri yerde oturabileceklerini biliyorlar, bu bir düğün değil, Tanrı aşkına."

Düğün kelimesini duyunca ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı. "Neden düğünlerden bahsediyorsun?"

"Senaryoya uyuyor gibiydi," dedi kafası karışmış bir şekilde. "Sadece içeri gel."

"Daniel henüz burada değil. O geldiğinde içeri geleceğim."

"Daniel neden kasaba toplantısına gelsin ki? Bu konuda neden kasaba toplantısındasın? "

"Belediye toplantısında birçok yararlı şey  ğreniyorum. Toplumda evler inşaa ettiğimiz yer gibi."

Hala inşaatla oturma a mamıştı. Bunun için kimseden kredi alamıyordu. Burada soğukta dikilip onunla tartışmak istemiyordu. Samimi olmaya başlayana kadar onu sarsmak istedi ki bu komikti çünkü Kyle her zaman açık sözlüydü. Ama sormaya korktuğu soruların cevaplarını istiyordu.

"Anlıyorum. Ve bunun Jennie Wallace'ın varlığıyla hiçbir ilgisi yok mu?" Bunu söylemek k  k bir şeydi. Onları en son birlikte gördüğünde, gerçekten onunla o kadar ilgili görünmüyordu.

Kaşlarını  atması derin ve ani oldu. "Numara. Neden olsun? Ne..." Kyle kendi sözünü kesti. "Neden, Danniver ailesi," dedi yüksek sesle. "Hadi gel de otur bir yer bul, toplantı başlamak üzere!" Gülümsemesi büyük ve sevimsizdi ve Carmen Danniver onu görünce kelimenin tam anlamıyla annesinin yanında sindi.

"Hey, bu benim en iyi arkadaşımla ve kardeşımla! N'aber millet?" Daniel, Ainsley'e sevgi dolu bir kafa attı ve karşılık olarak Ainsley ona sarıldı. İyi yaşlı Daniel. Öngörülebilir, sevimli Daniel; onu görünce çok rahatladı. Aynı şekilde Kyle'ın saçını okşamak için hareket etti ama Daniel ona dokunamadan geri çekildi. Ainsley, Daniel'in kurnaz gülümsemesinin belirdiğini gördü ve kardeş  kurnazlıkların meydana gelmek üzere olduğunu biliyordu.

"Gidip kimsenin normal yerime oturmadiğından emin olacağım," dedi, "  nk  biri onlara *her yere oturabileceklerini söylüyor* ."

Ainsley, yolda Bayan Durand'a dostça bir gülümseme vererek binaya girdi. Annesi  nde oturuyordu; Ainsley'nin normal koltuğu ortada, annesinin koltuğunun yanındaydı. Anneleri genellikle birlikte otururdu; Ainsley'nin Daniel ile olan dostluğu, birbirlerini yıllar içinde tanıdıkları anlamına geliyordu. Oldukça farklıydılar: Farrah her zaman bir araya getirilirdi, Ainsley ise bazen annesinin dolabına uzanıp aklına ne gelirse onu çıkardığından ş phelenirdi. Genellikle koordineli, az ya da çok, ama yıllardır yeni kıyafet alışverişi yapmamıştı. Başka bir patronu rahatsız edebilirdi ama Bay

Carpenter annesinin organize ve diplomatik olduğunu anlayacak kadar akıllıydı ve ne olacağını daha olmadan önce bilmenin esrarengiz bir yolu vardı. Ainsley de bu özelliği minnetle devralmıştı ve çocuklarla çalışırken ona iyi hizmet etti. Ekim ayına kadar hepsini hemen hemen çivilemiş olacaktı.

Annesi bugün sunum yapacaktı, bu yüzden önde oturuyordu. Noel'i düşünmeye başlamak için çok erken değildi ve kasabayı bu yıl ağaç bağışı programına katılmaya ikna etmeye çalışıyorlardı. Tatil için hediye almaya gücü yetmeyen aileler, çocuklarının yaşları ve iki ya da üç eşyayı içeren bir dilek listesine isimsiz olarak kayıt olabiliyorlardı. Ainsley listeyi burnundan solumuştu: evet, eminim dört yaşındaki çocuğunuz seksen inçlik bir düz ekran isterdi, ama muhtemelen ebeveynleri bu konuda bazı isteklerde bulundular.

"Pekala, Timberites," dedi Meclis Üyesi Park öne çıkarak ve herkes sustu, yerlerini bulmaya çalıştı. Kyle ve Daniel içeri girdiler, ikisi de bir an öncesine göre biraz daha kırıksık görünüyordu. Otuzlu yaşlarında böyle güreşecekler miydi? Şimdiye kadar büyüyeceklerini sanırdı. Kyle'ın bu tür şeylere gerçekten gönüllü bir katılımcı olup olmadığından veya Daniel'in eğlenceyi seven, alıngan doğasına karşı kendini mi savunuyor olduğundan asla emin olamadı. Ainsley onun sırasındaki üçüncü koltuğa oturdu. Daniel dosyaya girdi ama Kyle elini uzattı ve onu ceketinin kapüşonundan yakalayıp geriye doğru çekti. Ortadaki, hemen yanındaki koltuğu aldı. Ona baktı.

"Süper uzun bacakların yüzünden sonunu sevdiğini sanıyordum?" o fısıldadı.

Omuz silkerek dikkatini Councilman Park'a çevirdi. Ona dirsek attı.

"Peki?" tekrar fısıldadı, ama başını çevirmedi, işaret parmağını "sessiz" bir hareketle dudaklarına bastırdı. Onu susturmak mı? Onu ŞUŞUYOR MIYDI? Peki, iyi. Ne zamandan beri böyle örnek bir vatandaş oldu? Son görüşmede neredeyse ona bir kalem fırlatacaktı, Maggie ile çok fazla gürültü yapıyordu. Ön tarafa doğru döndü.

"Bugün, Bayan Buchanan'dan heyecan verici yeni bir program hakkında bilgi alacağız. . ." Ainsley dışarı çıktı. Toplantının kendisine düşen kısmı en azından on dakika daha sürmedi ve hâlâ çocuklarının cebiri daha iyi anlamalarına nasıl yardımcı olabileceğini bulmaya çalışıyordu. Doğru, birkaç yıl boyunca bunu ciddi olarak öğrenmeye başlamazlardı, ancak sarmal müfredatları, kavramı şimdi tanıtmalarını zorunlu kıldı. Belki başka bir sembol denerse? Bir soru işareti? Belki küçük bir kutu—bir tür Schrödinger kutusu durumu? Miktarı bilinmeyen bir durum hakkında küçük bir hikaye yazsaydı, belki yazardı. . . Oops, annesinin işi bitmişti. Önde değil sahne arkasında olmayı tercih ettiğini bilerek onun için fazladan yüksek sesle alkışladı. Nancy yerine geri döndüğünde utangaç, parlak bir sırıtışla ödüllendirildi.

Kyle oturduğu yerde duruşunu genişletti, yere yığıldı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Ama dizi sekerken onun dizine çarpıyordu. Genelde hareket ediyordu -bu alışılmadık bir şey değildi- ama genellikle aralarında Daniel vardı. Belli ki bugün bunu istemiyordu. Hiç mantıklı gelmedi: Kyle koridoru tercih etti, değil mi? Hala konuşmakta olan Councilman Park'a döndü.

"Türkiye Trot hızla geliyor" dedi. "Hala tıbbi çadıra yardım edecek gönüllüler arıyoruz. Dr. Kyle Durand bunu yapmak için gönüllü oldu, ancak geçen yıl Ana Cadde'deki siyah buz birikmesi herhangi bir göstergeyse, bir kişi yeterli olmayacaktır." Yüzlerden oluşan denizin üzerinden umutla baktı ve Ainsley onun elinin seğirdiğini hissetti. Bu yıl gerçekten koşmak istedi; aslında antrenman yapıyordu. Ama her zamanki gibi, kasabanın ihtiyaç duyduğu şeye sahip olması daha önemliydi. Düz bir gülümsemeyle elini kaldırdı.

"Teşekkür ederim Ainsley. Bunu kesinlikle takdir ediyoruz."

Başıyla onayladıktan sonra sandalyesine sertçe oturdu. Topluluğunuza yardım etmek bir ceza gibi hissetmemeli. Neden başka biri bir kez olsun adım atamadı? Küskün hissetmemek elde değildi. Biri onu dürttü: Daniel kardeşinin etrafına eğilmişti. Kimsenin dudaklarını okumaması için ağzını kapattı. "Bu yıl koşacağını sanıyordum."

"Ben ... idim."

Kyle ona baktı. "Öyleyse neden yapmıyorsun?"

"Çünkü yardıma ihtiyacın var."

Homurdandı ve çevrelerindeki birkaç kişi onlara ince bir "kapa çeneni" bakışları attı. Bıraktılar ve rahatlayarak sandalyesine geri oturdu. İkisinin de onu itip kakmasına izin vermeyecekti.

ON İKİ BÖLÜM

“ ŞİMDİ insanlara bir şans vermek için birkaç dakika ara vereceğiz. . ” Ainsley, Meclis Üyesi Park'ın duyurusunun geri kalanını duyamadı çünkü kendini iki sinirli Durand kardeş tarafından dışarı sürüklenirken buldu. Ceketsiz, kollarını beline doladı. Kyle ceketini çıkardı ve omuzlarına sardı.

“Neden tıbbi çadıra kaydoldunuz? Koşacağını söylemiştin,” dedi Kyle, ellerini dar kalçalarına koyarak.

“ *Koşacaktım* . Şimdi değilim. Önemli değil.”

“Antrenman yaptın değil mi? Antrenman yapıyor,” diye ekledi Daniel.

“Geçen yıl da yarışmadı. 'Bir şey çıktı' dedi.” dedi Kyle, onu işaret ederek. Bakışlarını kıstı. Kyle titriyordu ama yine de çok kötü kokuyordu; bunu nasıl başardı?

Yardımlarını istemiyorum, dedi Kyle. “Koşmanı istiyorum. Seni kovuyorum.”

Ainsley, Daniel'in kayarak içeri girdiğini gördü ama kapıyı açarken ona göz kırptı. Neye göz kırpiyordu? *Uykusuzluk o çocuğa ulaşıyor. . .*

O güldü. “Kaydı kontrol etmiyorsun, konsey yapıyor, öyle. . ”

“Pekala, koşu ayakkabılarını giy, çünkü bana yardım etmene izin vermiyorum. Maggie'yi falan çekeceğim. Endişelenmeme izin ver. Çok fazla yapıyorsun; zaten sonbahar festivalini yönetiyorsun.” *Ve PTA ve oyun alanı iyileştirme komitesi ve ben fırın satışını yapıyorum. . .*

“Neden koşmuyorsun ? ”

“Geçen yıl koştum.”

“Hayır, yapmadın. Büyükannenin cenazesi için şehir dışındaydın.”

El salladı. “Sonra bir yıl önce koştum. Neredeyse hiç toplum hizmeti yapmıyorum. Bu, son birkaç yıldaki tembelliğimi telafi etme şansım.”

“Tembel olduğundan şüpheliyim. . ”

“Kasabanın söz konusu olduğu yerdeyim. Ben pek karışmadım.”

Göz kırptı. “Olmak mı istedin? Bana her zaman yalnız bir kurt gibi geldin.”

“Bu açıklamaya aldırmiyorum. Ancak çoğu kurdun bir pakete ihtiyacı vardır. Uzun zamandır ailemden başka kimsem olmadı.”

“Neden öyle?”

Omuz silkerek kapıya doğru baktı. “Doktor olmaya hazırlanmak için çok zaman harcadım.”

“Bu da önemli.”

“Öyle,” diye kabul etti. “Fakat pek çok şey var, bu yüzden ihmal edilmiş pek çok ilişki var. . ” Sadece gözlerinin içine bakmıyor, kendini onun içine akıtıyordu. Onunla konuşurken genellikle taşıdığı hafif hayal kırıklığı orada değildi. Kasvetli değildi, ama içinde bir dinginlik, neredeyse bir huzur vardı.

Ainsley, dağlarda gizlenmiş cam gibi bir göle bakıyormuş gibi hissetti. . . Adamda gizli bir bakış vardı ama sanki onun için kapıyı biraz aralamış, ışığın dışarı akmasına izin vermiş gibi hissetti.

"Ne tür ilişkiler?" Aptal oynadı. O yapmak zorundaydı. Çünkü onun durmadan ona yaklaşmasının, nefesinin yüzünü ısıtmasının, dirseğine dokunmasının ne anlama geldiğini düşünseydi. . . yapamadı. O Kyle Ulaşılamaz Durand'dı - bu kasabada dikkatini ona çekmek için sağ kulağını vermeyen tek bir kadın yoktu. Birkaç yıl içinde babasının hastane yönetim kurulundaki koltuğuna aday olduğunu herkes biliyordu. O da en az onun kadar Timber Falls'un direği idi. . . ama ondan ne istediğini hayal etmesine izin veremezdi. İlk erkek arkadaşı Shane ile olanlardan sonra değil. Daha doğrusu, ilk erkek arkadaşı sandığı çocuk. O olayı düşünmek bile onu germeye yetiyordu.

"Ains, ben-"

"Toplantı yeniden başlıyor!" Ön kapılar açılırken Daniel şarkı söyledi. Kyle kollarını ovuşturarak hızla geri çekildi.

Ainsley ceketinden omuz silkti ve teşekkür ederek mırıldanarak paltosunu ona geri verdi. Başını binanın sıcak iç kısmına doğru eğerek kapıyı onun için açtı. Bir kurabiye kapmak için zaman yoktu; bütün molayı konuşarak geçirmişlerdi. Hayır, konuşmamak - şakalaşmak. Kyle'in onunla konuşmasını zar zor başardığı zamanlar oldu. . . o düğün pikniğine kadar. Düğünlerden bahsettiğinden beri, o gün ona dönüp duruyordu. O zamandan beri o anı zihninde milyonlarca kez görmüştü. Canı sıkıldığında veya yorulduğunda kesinlikle beyninin "en çok izlenenler" listesindeydi.

Toplantı bittiğinde, herkes salondan arabalarına aktı. Kyle ve Daniel yürümüşlerdi; evleri şehrin merkezine uzak değildi. Bu yüzden Kyle'ın karanlık park yerine girmesi onu şaşırttı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sadece arabana iyi gittiğinden emin ol." Anahtarlarını işaret parmağında çevirdi.

"Neden?"

Ona kaşlarını çatı. "Karanlık olduğu için mi? Ve sen yalnız bir kadın mısın? Ve biz arkadaş mıyız? Başka bir nedene ihtiyacım var mı?"

"Sanırım hayır. . ." Şüphelenmemek elde değildi. O sadece rol yapıyordu. . . *garip* . Ama artık onunla savaşılamayacak kadar yorgundu. Onu kamyonunun beklediği büyük çakıllı arazinin arkasına kadar takip etti. Anahtarlarını kilide soktu ama adam elini koluna koyarak onu durdurdu.

"Arabanızın kapısı tamamen kapalı değil. İçeriye kontrol edin, içeride kimsenin olmadığından emin olun."

Ainsley güldü. "Sadece doğru çalışmıyor. Sanırım emniyet kemerimi bir çok kez taktım."

"Düzeltemelisin."

Ona baktı. "Neden?"

"Çünkü çalışmıyor değil mi?"

"Şu anda estetik düzeltmeler için paranız yok. 'Motoru kontrol et' ışığı beni çok meşgul ediyor." Sürücü koltuğuna tırmandı, çantasını diğer koltuğa fırlattı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Kyle pencereye vurdu. Konuşmaları bitmemiş miydi?

Eğlenerek pencereyi indirdi. "Evet?"

"Bu sadece estetikten daha fazlası, tehlikeli. Bir tornavidam olsaydı, o şeyi iki saniye içinde kaldırabilirdim." Çıkık elmacık kemikleri ve karamsar gözleri karanlıkta ona bir şeyler yapıyordu. Ainsley aniden onu öpmek istedi - tabii ki sadece çenesini kapatmak için.

"Ve kasabadaki biri, nereye park ettiğinizi görür ve gelip onu almam için beni arar. Sonraki itiraz?"

"Ya otoyolda uçarak açılırsa?"

"Ben her zaman emniyet kemerimi takarım Dr. Durand."

"Konu bu değil, Bayan Buchanan."

Öne eğildi, şimdi ona tehlikeli bir şekilde yakındı. "Peki amaç ne?"

Dudaklarına olan ilgisinden habersiz, döndü ve kalçasıyla kapıya vurdu, sonra itti. Kyle omzunu indirdi ve kendini kapıya çarptı, kapı sonunda tamamen kapandı. Sonra açtı ve menteşeleri incelemeye başladı. Güç gösterisinin onu etkilemediğini iddia etti.

"Hey. Meraklı McGee. Lütfen kapımı kapat, yoruldum. Eve gitmek istiyorum."

"Evleniyor musun?" Kapıyı açık tuttu, kolları büyük vücudunu onunla arabanın geri kalanı arasında sıkıştırdı, bakışları hala makinelere odaklanmıştı.

Ainsley, onun saçma sapan sorusunu anlamaya çalışırken göz kapaklarının hızla titrediğini hissetti. "Affınıza sığınırım?"

"Evlenip evlenmediğini merak ettim. Cooper bir süre önce bununla ilgili bir şeyden bahsetmişti. . "

Hala şoktaydı, konuşamıyordu. *Kyle Awesome Durand evlenmemi neden umursasın ki?* Bu sorunun olası cevaplarını düşündükçe kalp atışları hızlandı, hiçbiri basit değildi.

"Hayır," sonunda boğuldu. "Değilim. Hatta kimseyle çıkmıyorum."

Kyle doğruldu, başını salladı, ellerini ovuşturdu, bu da artık parmak uçlarında biriken yağın arabanın içinde dolaşmasını engellemek için hiçbir şey yapmadı.

"Peki." Kapıyı sertçe kapattı, sonra omzuyla çarparak kapattı.

Ainsley boş boş, "Tamam," diye tekrarladı arabasını çalıştırarak. *Ne oluyor?*

"Yarın görüşürüz o zaman? Yedi?"

"Peki." Sanki günün sözüydü. Sadece başını sallayarak yakışıklı yüzüne bakan bir aptal gibi hissetti. *Uzak dur, Ainsley. Arabayı çalıştır. Vites değişimi için uğraştı.*

"Güvenli sür," diye seslendi, ona küçük bir el sallayarak.

"Evet sende. Yürümek . . . güvenli."

Bu adam benim ölümüm olacak, diye düşündü uzaklaşırken.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KYLE , tam 6:50'de AİNSLEY'NİN APARTMANININ ÖNÜNE ÇEKTİ. Üç kişinin arabaya yüklenmesi için on dakikanın fazlasıyla yeterli olduğunu düşündü. Unuttuğu şey, Ainsley o insanlardan biriyken on dakikanın neredeyse yeterli olmadığıydı.

Kapıyı açtığında giyinikti ve Bilqiis ve Fevzia çoktan gelmişti.

"Kahve," dedi gözlerini ovuşturarak. Sarı bukleleri hâlâ çok çarpıktı ve kendi kendine, sabah ilk uyandığında böyle görünüyorsa, bundan sonra onun yanında uyanmaktan çekinmeyeceğini düşündü.

"Biz geçeceğiz. Hadi."

Büyük bir yığın çizgili plaj havlusu, plastik kovalar ve kürekler, bir uçurtma ve bir tür çadıra benzeyen şeyi göstererek, "Bir şeyler var," dedi.

"Oh iyi. Şu eşyaları arabaya koyalım; herkes tuvaleti kullandı mı? Lincoln City'e varana kadar durmamayı tercih ederim." Ainsley'in yüzünü görmek için döndü. "Oraya gidiyoruz, değil mi?"

Başını salladı, sonra orada durdu, hala başını sallayarak, nerede olduğundan emin değilmiş gibi etrafına bakındı.

"Kahveniz mi bitti?"

Tekrar başını salladı, sonra o kadar acınası bir şekilde inledi ki Kyle sadece onu tutmak istedi.

"Peki. Git arabaya bin, Ains. Bu malzemeleri alabiliriz. O zaman sana kahveni getirelim. Kupa Joe."

Gülümsedi ve bunu neden yaptığını hatırladı. *Üçüncü Aşama: Ainsley'nin Kalbini Kazanın*. Artık onun bekar olduğunu bildiğine göre, bu aşamada uzun süre kalacağını tahmin ediyordu. Nasılsa öyle umuyordu. Kyle toplayabildiği her şeyi topladı ve gerisini Bilqiis ve Fawzia aldı. Görünüşe göre Ainsley hepsi için öğle yemeği hazırlamıştı ve bunun nefret ettiği bir şey olmadığını umuyordu. Oldukça iyi bir aşçıydı; onun kekleri onun favorisiydi.

Minibüsünün bagajını açarken, "Önde oturabilirsin, Bilqiis," dedi. Ainsley'nin yanına oturmayı gerçekten istiyordu ama önce arabadaki en kıdemli yetiştikine en iyi koltuğun teklif edilmesi gerektiğini düşündü.

"Ah, hayır, teşekkür ederim. Fawzia ile oturacağım. Okyanusu gördüğünde yüzünü görmek istiyorum. Hatırladığını sanmıyorum." Ainsley diğer kadına komik bir bakış atıyordu ve bir an bir şeyi kaçırıp kaçırmadığını merak etti. *Her neyse.*

"Herkes emniyet kemerini taksın."

Ainsley'e kahvesini getirdiklerinde hemen neşelendi. Arabada iki saat boyunca garip bir sessizlik olmasından korkarak bir sesli kitap getirmişti.

Unuttuğu şey, Ainsley'nin sadece kendisi olduğu için bir sümüklüböceği eğlendirebileceğiydi.

"Bir bakalım, bende G var. Merhaba, adım Gertrude, kocamın adı Grant. Georgetown'dan geliyoruz ve greyfurt satıyoruz."

"Georgetown'da greyfurt yetişmez," diye yanıtladı Kyle.

"Yaptıklarını söylemedim." Sırıttı. "Onları Georgetown'da sattığımızı söyledim. ithal ediyoruz."

"Bu garip bir oyun."

"Sus, şoför. Sıra sende, Bilqiis."

Boğazını temizledi. "Merhaba, benim adım Habeekah, kocamın adı Haamid. Hargeysa'dan geliyoruz, at satıyoruz."

"Ooh, iyi olan, Hooyo!" diye haykırdı Fawzia ve Ainsley ile ikisi de alkışladı.

"Kyle'ın sırası," dedi Ainsley, "ve sende *ben varım*."

diye inledi. " *Benden* daha sert olan tek harfler *Q* ve *Z*."

"Doğru değil," dedi Bilqiis. "Sadece katayef ve zaatar baharatı sat."

Kyle dikiz aynasından ona gülümsedi. "Belki yaparım. Tamam, *ben* ? Merhaba, benim adım Ivan, karımın adı Irene. İzlanda'dan geliyoruz ve buz satıyoruz."

Ainsley kahvesini yudumlarken, "İzlanda çok yeşil, biliyorsun," diye alay etti.

"Evet biliyorum. Ama bana Georgetown'da greyfurt sattığını söylediğinde mantığı çöpe attın. Sonraki."

Ainsley başını arkaya atıp güldü ve onun yerine kendini yolu izlemek zorunda kaldı. Sesine değer verdi; bu gece zihninde tekrar tekrar oynayacaktı. Onunla ilgili gerçekleri ve anıları toplamakta çok iyiydi ve bu kesinlikle kurtuluyordu.

Sahil şeridini tırmanmaya başladıklarında, plaj tamamen sisle kaplanmış gibi görünüyordu.

"Sorun değil," dedi Ainsley. "Akvaryuma çarpabiliriz. Ya da sadece bir fırın bulun ve kendimizi ikramlarla doyurun. Veya . ."

Kyle elini bacağına koydu. "Ya da oraya vardığımızda neye benzediğini görebiliriz. Okyanusu görmeye geldiler, Ains."

"Evet. Haklısın," dedi ama biraz sessizleşmişti. O kadar mı hayal kırıklığına uğradı? Yanlış bir şey mi söylemişti? Ona baktı, o da eline bakıyordu. *Doğru*. Sadece onun dikkatini çekmek istemişti; Bu kadar neşeli ve heyecanlıyken bunu elde etmek kolay değildi. Kyle hızla geri çekildi ve iki elini de direksiyona koydu.

Park alanına vardıklarında birkaç araba daha vardı ama şaşırtıcı bir şekilde mavi gökyüzü vardı. Güneş gözlüklerine bile ihtiyacı vardı; kahretsin.

Annesinden şemsiye almaya vakti olmadığı için havanın bulutlu kalacağını ummuştu. Kum ne kadar korkunç olsa da, şimdi güneş dalgaların arasından parlıyor ve kafasına vuruyordu. En azından sıcak değildi. Kumlara indiğinde Ainsley çadırını kurmuştu.

"Ta-da!" haykırdı. "Bunu senin için getirdim. Annem, Travis'in çocuklarının uyuması için saklar. Size rüzgardan ve güneşten uzak bir yer sağlar."

İçine baktı; İçeride oturabileceği kadar büyüktü, ama kapı dışarıda neler olduğunu görebileceği kadar genişti. Bir çeşitti. . . mükemmel.

"Minnettarlıktan suskun olduğunu görebiliyorum. Bu uçurtmayı Fawzia ile uçuracağım. Geri döneceğim."

Ona teşekkür etmek için ağzını açtı ama o çoktan gitmişti, sarı saçları rüzgar da onu uçurmak istiyormuş gibi arkasında kamçılıyordu. Kyle, soğuk kumun üzerine oturmak zorunda kalmamak için bir havlu yayarak çadırına çekildi. Bilqis hemen arkasındaydı.

"Okyanusunuz *çok* soğuk. Güzel ama çok soğuk."

"Bu doğru."

Sessizce oturdular, sadece dalgaların içeri girip çıkmasını, arada sırada cesur yürüyüşçülerin geçişini izlediler. Yarım saat sonra Ainsley göğsü inip kalkarak geri geldi.

"Sıra sende Bilqis," dedi nefes nefese. "O . . . BENCE . . ."

"Seni yordu mu?" Bilqis kıkırdadı.

"Evet!"

Bilqis, sığınaktan çıkarken gülümsedi. "O zaman sıramı alacağım ama yarış yapmayacağım."

Sen benden daha akıllısın, dedi Ainsley, boş havlusuna yığılıp sırtına yuvarlanarak, ama o hala gülümsüyordu. Uzun zamandır onun bu kadar gülümsediğini görmemişti.

"Eğleniyorsun."

"Evet. Sen?"

Omuz silkti. "Seni eğlenirken izlemekten zevk alıyorum."

"Çok iyisin," dedi dirseklerinin üzerinde doğrularak. Sarhoştı, kafası karışmıştı, hala dakikada bir mil konuşuyordu. . . Bu düşünce ağzından çıkmadan önce zar zor kristalleşmişti.

Seni böyle hatırlıyorum, dedi Kyle.

Ainsley elini uzun saçlarından geçirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Tekrar omuz silkti, söylemek istediğini nasıl ifade edeceğini bulmaya çalıştı. "Son zamanlarda çok stresli, sorumlu ve sorumlusunuz. Ama bugün değil. Bugün özgürsün."

Suya baktı. "Tatilde herkes farklıdır."

"Seni bir süredir bu kadar mutlu görmemiştim."

"Ben olmadım."

"Neden?" *Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun? Neden böyle bir sorumluluk üstleniyorsun?*

Bilmiyorum, diye mırıldandı, hâlâ dalgaları seyrederken.

"Pekala, umarım sürer. Senin hatırın için."

O zaman ona baktı ve gözlerindeki duygular deniz kadar dalgalıydı. Ainsley boğazını temizledi, sonra birden konuyu değiştirdi.

"Tamam, yani dondurma çıktı, sanırım çünkü hepimiz donacağız. Ve biberli pizza, çünkü bilirsin, *domuz eti* . Ama eminim bir şeyler bulabiliriz. . . Suşi! Kyle, suşi sever misin?"

"Onları pişmemiş balıkla besleyip iki saatliğine arabaya mı koymak istiyorsun? Öyle düşünmüyorum."

"Spoilsport."

"Birisi kusarsa arabamı temizleyecek misin? Ya da daha kötüsü?"

Gülümseyerek arkasına yaslandı. "Hayır."

"O zaman halledildi. Suşi yok. Öğle yemeğine ne getirdin?"

"Ton balıklı sandviçler." Burnunu kırıştırdığında güldü. "Yapmak zorundaydım Durand! Burası plaj, deniz ürünleri şart!"

Kyle gözlerini devirdi, sonra ayağa kalkıp ellerini ve kıyafetlerini sildi. "Uh. Kum."

"Neden bizimle geldin?" Gözlerindeki dalgakıran bakış geri gelmişti ve şimdi cevap arayan kişi oydu.

"Eğlenceli gibi geldi."

"Hayır, olmadı. Sahilden nefret ediyorsun."

dan nefret etmiyorum . . " Bir kaşını şüpheyile kaldırdı ve o durakladı. "Evet, plajdan nefret ederim. Ama gelmemi sen istedin." Ainsley ona bakıyordu ve onun ne düşündüğünü bilmiyordu ama yüzünün yumuşaklığına bakılırsa bu bir iltifattı. Kalkmasına yardım etmek için uzandı ve elini tuttu.

"Bilqiis! Fevzi!" o aradı. "Hadi yiyelim!"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BİR HAFTA SONRA, KYLE'NİN saçında pembe tüy vardı. Bütün öğleden sonra tavan arasındaydı, Abshir ile yalıtım yapıyordu ve el sıkışma biçimlerine bakılırsa oldukça iyi vakit geçirmiş gibi görünüyordu. Elbiselerini fırçalamaya gitti ama Ainsley onu durdurdu.

"Bunu yapmak için dışarı çıkalım, ha?" Onu arka bahçeye götürdü. Bu, onun ondan ayrı çalıştığı ilk gündü ve bu duruma üzülmemesi gerektiğini kendi kendine söylemek zorunda kalmıştı. Dallanmak, daha fazla beceri öğrenmek onun için iyi oldu. Ama bu sabah onu aldığı anda sessizdi ve bunu nasıl yorumlayacağını bilmiyordu. "Abshir ile çalışırken eğlendin mi?"

Onayladı. "Evet, ama daha iyi görmemize yardımcı olması için telefonumun fenerini açtım ve artık sönmüyor. Ama Abshir'i severim; büyüleyici bir hayat sürdü. İyi bir aileye benziyorlar."

"Evet, öyleler." Alet kemerinden ağır eldivenlerini çıkardı ve giydi. "Yalıtım konusunda dikkatli olmalısınız; tenine bulaşırsa deli gibi sokacak." Göğsünü, kollarını, boynunu, saçını fırçalamaya başladı. Kyle öylece durmuş, onu anlaşılabilir bir ifadeyle izliyordu. "Eldiven takmadın mı?"

Zaten kırmızı olan ellerini kaldırdı ve inceledi. "Hayır, bilmiyordum."

"Git onları yıka, sana çantamdan biraz losyon vereyim."

"Ben losyon yapmıyorum."

"Bugün yapıyorsun," dedi, onu eve ve banyoya doğru iterek. "Benimle dalga geçme. O ellere bugün daha sonra ihtiyacın olacak. Dişlerinizle bir Xbox kumandasını tutamazsınız. Ve kıyafetlerini çıkar ve duşta sallat."

"Çıkar benim. . ." Kyle bayılacakmış gibi solgun görünüyordu ve Ainsley güldü.

"Önce kapıyı kapatabilirsin."

Ona itaat edeceğine güvenerek banyonun kapısını yüzüne kapatırken hâlâ ona kocaman açılmış gözlerle bakıyordu. Ainsley suyun akışını, ardından soyunurken kumaşın hışırtısını duyunca sırtıttı.

"Bunun gerekli olduğuna emin misin?" kapıdan içeri girdi.

"Evet," diye yanıtladı, Abshir'in ona attığı tuhaf bakışı görmezden gelerek. "Sadece yap."

Bir an sonra dışarı çıktı, yüzü ve saçları nemliydi. "Tamam, ama losyonu yapmıyorum."

"Kokusu yok. Sana çiçeksi kokmaz."

"Öyle değil." Etrafına bakındı ama başka kimse dinlemiyordu. "Otizm açısından benim için bir tür tetikleyici."

"Ey. Tabii ki." Bunu daha önce fark etmediği için kendini aptal gibi hissetti. O anda mahremiyeti sağlamaya çalıştığının farkında olarak sesini alçalttı. "Ya senin için yapsaydım?" Küçük insanlar için bir şeyler yapmaya alışık: ayakkabılarını bağlamak, burunlarını silmek, sıyrık dizlerini temizlemek, gözyaşlarını kurutmak. Duyusal duyarlı yetişkin bir arkadaşın cildini korumasına yardımcı olmak az önce hissedildi. . . doğal. "O zaman sadece biraz hissetmelisin."

"Peki." Sesi yumuşaktı ama somurtkan değildi. Bir şey olursa, onun bakışlarında bir merak kıvılcımı fark etti. Bu küçük çınlama, bu küçük ilgi, onun aşırı duyarlılığına sahipti ve yardım teklif etmekle yanlış karar verip vermediğini merak etti. Çünkü Kyle'a aşık olmasına izin vermemesi gerekiyordu; yakınlıkları şimdiden tehlikeli olmaya başlamıştı. Daha önce kalbini böyle kırmıştı. Çantasını mutfakta buldu. "Bu bana telefonumun da ölmekte olduğunu hatırlatıyor."

"Onu şarj etmelisin."

"Teşekkürler, Kaptan Açıkça."

Kyle ona kaşlarını çattı. *Bu çok sertti. Sadece yardım etmeye çalışıyor.* Kalbi bir çamur birikintisi gibi hissediyordu - ayırt edilemez, bulanık - ve her etkileşim karmaşaya daha fazla dalgalanma ekledi. En azından gün bitmek üzereydi. Telefon olayı onun başına oldukça sık geliyordu, bu yüzden çantasında bir şarj aleti vardı. Aynı anda losyonunu da çıkardı.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordu sağ elini tutarak, bakışlarını tutarak ve losyonu cildine nazikçe ama iyice ovaladı. Niyeti dikkatini dağıtmaktı ama kendini aynı anda iki göreve de odaklanmak için mücadele ederken buldu.

"Fazla değil. Okumam gereken bazı tıp dergileri var."

"Video oyunları yok mu?" alay etti, sahte bir şokla nefesi kesildi.

"Video oyunları olabilir," diye itiraf etti. "Ama aynı zamanda evimi de temizlemem gerekiyor. Kardeşim bir salak."

Güldü ve dikkati dağılırken diğer elini tuttu. "İşte o. Ama onu özlemeyecek misin? O büyük, rüzgarlı çiftlik evinde tek başıma yaşamayı hayal edemiyorum. Etrafımda insanların olmasını seviyorum."

"Evimi beğenmedin mi?" diye sordu, aniden ona yönelerek. Daniel hakkındaki soruyu yanıtlamamış olması onu kaybetmemişti. . . onun bu konuda ondan daha fazla duygusal hissettiğine dair bir şüphesi vardı.

"Hayır, hoşuma gitti."

"Ama orada yaşamak istemezsin?"

"Hayır, yapardım, sadece kendi başıma olmaz. Daha fazla insan olsaydı, iyi olurdu."

" Biraz hava *akımı var* ," dedi sıkıntılı bir sesle. "Belki de bunun üzerinde çalışmalıyım. Pencereleri değiştirebilirim."

"Sadece bir kazak giy. Zaten konu ısıtma olduğunda Gary Buchanan'ın düşünce okulu bu." Ainsley aşağıya baktığında, losyonu sadece eline sürmediğini, masaj yaptığını fark etti. . . Nispeten dev elinin sıcaklığının kendi eline sızmasına izin verdi, başparmaklarını tendonların daha derinlerine bastırdı, parmaklarının parmaklarının arasındaki tüm hassas cildi keşfetmesine izin verdi. Ellerini kot pantolonuna silerek aniden geri çekildi.

"Al bakalım!" dedi, sesi kendi kulaklarına fazla cılız geliyordu. "Hepsi tamam!" *Sesini kıs, Ainsley*, diye azarladı kendini, sonra dikkatinin dağılmasına ihtiyaç duyarak döndü ve günün sonu için bir şeyler toplamaya başladı. Kısa sürede bir kutu mavi boya, iki çekiç, bir kalafat tabancası, bir uzatma kablosu ve bir boyama beziyle hokkabazlık yapıyordu. Fırçalar hala evin içinde sıırılsıklamdı. . . biri onları öğle yemeğinden önce temizlemeden bırakmıştı. Onlara tam zamanında ulaşmıştı.

"O malzeme sende mi, tatlım?" babası bahçenin karşısından seslendi, nefesi önünde bulutlandı. Güneş ufku turuncuya boyamaya başlıyordu ve havadaki soğuk daha da güçleniyordu.

Ainsley babasına başını salladı. "Evet, aletlerle işim bitecek. Eve gidebilirsin."

"Teşekkürler canım." Yanından geçerken yanağına dikenli bir öpücük kondurdu, sonra müdavimlerle yaptığı sohbete geri döndü. Aletler kaymaya başlarken kollarındaki aletleri değiştirdi.

"Anladım." Kyle düşmeye başlayan uzatma kablosunu koluna dolayarak yakaladı.

"Şuna bak, bir profesyonel gibi ipi sarıyorsun. Aptal bir doktor olduğunuzu asla bilemezsiniz."

Ona kaşlarını çatı. "Yardım istiyor musun istemiyor musun?"

"Yardımanın? Hep." Kaşları çatık bir şekilde yumuşadı ve bakışlarındaki sıcaklık kadının midesini bulandırdı. Görünüşe göre, bu onun daha önceki keskinliğini telafi etti. Kasaba toplantısından sonra konuştuklarından beri bunu Cooper'la pikapta, bugün arabada, sahile giderken yapıyordu. Evlenip evlenmeyeceğini sorduğundan beri. Kyle tam olarak ileri gitmiyordu, sadece . . . yoğun. Hatta normalden daha yoğun. Römork kapısını, içeri girmelerine yetecek kadar açtı ve büyük ölçüde karanlıkta bıraktı.

"Bunu nerede istiyorsun?" O sordu.

İçini çekti. "Bilmiyorum. Sadece yere at. Sanırım önümüzdeki hafta sonu düzene sokmam gerekecek."

"Her şeyi kendin yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. . ."

"Sadece daha kolay." Onu çok yakın, fark ettiğinden daha yakın bulmak için döndü. *Sadece küçük bir alan.* Onun yolundan ayrılmadı. Sahildeki çadırda, bariz dürüstlüğüyle onu suskunlaştırdığında paylaştığı endişenin aynısıydı. Gerçeği söylemek gerekirse, son birkaç yılda ısıltısının bir kısmını kaybetmişti ve bunun neden olduğundan pek emin değildi.

"Aysley. . "

"Evet?"

"En son ne zaman öpüştün?"

"Öpüştün mü?" Kirli ellerini gergin bir şekilde kot pantolonuna sildi.

"Üniversitede sanırım. Son gerçek erkek arkadaşım, son sınıf."

"Bu beş yıl önce. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Gözlerini kırıştırtarak sözlerini anlamaya çalıştı. "Ne?"

"Sordum," dedi, ellerini kadının üst kollarına koyarak, hafifçe ovuşturarak, "beş yıl içinde hiç kimse bu kadar güzel, yetenekli ve coşkulu bir kadını öpmek istememiş olabilir mi?"

"Efervesan mı?" Burnunu kırıştırdı. "Ben bir antasit değilim."

"Naçizane size katılmıyorum. Beni her zaman daha iyi hissettiriyorsun. Beni hissettiriyorsun . . . daha hafif."

Garip, dedi gözlerinin içine bakarak.

"Evet," dedi. "Başka ne garip biliyor musun?"

"Ne?"

"Beni etkilemeye çalışmaktan vazgeçtin. Siteye makyaj yapmayı bıraktın. Dizleri delikli ve soluk pazen pantolon giyiyorsun. Ama beni kovmak yerine, seni karanlık bir karavanda köşeye sıkıştırmak ve ikimiz de nefes nefese kalana kadar öpmek istiyorum." Elleri aynı anda onun kollarından yukarıya ve saçlarına kaydı, başparmaklarıyla yanaklarını okşadı.

"Bu çok garip," dedi, sesi titrek bir sesle. "Şimdi beni öpecek misin?"

"Sadece sen istersen."

Başını salladı ve daha gözlerini kapatamadan dudakları birleşti. Kollarını bulmak için ellerini yanlarından yukarı kaydırды, parmaklarını kollarını yukarı kaldırdığı damarlı önkollarının iç kısmında gezdirdi. Çam ve toz kokusu, Costco çamaşır deterjanı gibi kokan giysilerinin hafif kokusuyla rekabet ediyordu. Dışarıdaki adamlar güldü ve Ainsley kaskatı kesildi. Kyle bunu hissetmiş olmalı, çünkü geri çekildi, bir parmağını kaldırdı ve kapıyı kapatmak için dev bir adım attı. "Orada," diye mırıldandı. "Bu daha iyi." Karavanın zifiri karanlığında birbirlerini hissettiler, Ainsley'nin kıkırdamaları aç öpücükleri tarafından yutuldu. Kyle, vücuduyla onu karavanın duvarına yaslayarak yavaşça geriye doğru yürüdü. *Çok sıkı, fit vücutu.* Tempoları arttı, iki insan fiziksel, yumuşak dokunuşlar ve tatlardan daha fazlasıyla birbirlerine

sarıldılar, onlara kendi özel dünyalarını yarattılar. Ainsley, güneşte kalmış bir teneke kutu gibi kalbinin yarıldığını hissetti, mutlulukla dolup taşan büyük, yapışkan bir karmaşa. Dışarıdaki erkek konuşmaları kaybolmuştu ama zihninde hâlâ tanıdık bir çınlama vardı.

Ainsley öpücüğü aniden kesti. "O ses neydi?" o fısıldadı.

"Ne sesi?" diye fısıldadı. Kyle biraz zor nefes alıyordu ama dinlemek için başını eğdi. "Hiçbir şey duymadım."

"Neredeyse kulağa benziyordu. . "

Dışarıda bir araba çalıştı. *Babasının kamyoneti* .

"Oh hayır. Hayır hayır hayır . . " Ainsley hortumları, kesilmiş PVC parçalarını ve kırık kalafat tabancalarını zorlayarak kapıya doğru hücum etti. Dışarı çıktı ama açılmadı. Ainsley yüksek sesle küfretti. Kyle'a döndü, gözleri kocamandı, ikisinin de göğüsleri hâlâ inip kalkıyordu. "Kilitlendik."

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

" GİRİŞ YAPILMIŞ MI?" ECHOED ve karanlıkta ona doğru tökezledi. Gözleri alışmaya başladı ve o tam ona doğru koşmadan hemen önce yoldan çekildi. Kyle kapıyı kendisi denedi.

"Kilitlendik," dedi düz bir sesle.

Ainsley, "Bunu daha önce bir yerde duymuştum," diye espri yaptı. "Ah bekle, biliyorum. . "

"Tamam tamam. Panik yapmayalım. Telefonum bende, babanı arayacağız ve. . " Çok hareketsiz gitti. *Elbette öyleydi.* Bu olmuyordu.

"Ne?"

"Şu el feneri şeyi - hatırladın mı? El feneri açıldı ve onu söndüremedim. . . ve öldü." Döndü. "Seninki nerede?"

"Evde," diye fısıldadı. "Şarj ediyordum."

"Ve bu bir asma kilit, değil mi? İçeriden yapılacak bir şey yok mu?"

"Bırakmak istemediğin sürece hayır."

Kapıya baktı, ellerini kenarlarında gezdirdi. "Menteşeler dışarıda. Onu kırmak için yeterince hız alabileceğimi sanmıyorum. "

Ainsley ellerini çırpı. "Pekala, bir el feneri bulayım, buralarda bir yerlerde bir tane olmalı. . "

"Hiç yemeğin var mı?"

"Neden, aç mısın?" El yordamıyla rafları karıştırdı, bir şey aradı ve parmaklarının aletlerde hareket ettiğini duydu.

Kendine zarar verme, demek istedi. Yaralanırsan ve burada sıkışıp kalırsak, aklımı kaybederim.

"Ben olacağım. Ve bütün gece burada mahsur kaldığımızdan beri. . "

O güldü. "Ah, aptal olmayın, Dr. Doom. Bütün gece burada mahsur kalmayacağız. Birileri kaybolduğumu fark edecek." Bir el feneri buldu ve yaktı, ışını tavana doğrultmak ve tüm odayı aydınlatmak için ucuna yerleştirdi. Kyle kollarını kavuşturdu, ifadesi sertti.

"Kim?"

"Kim?" diye yankılandı, bir kutu vidayı hareket ettirerek.

"Evet. Kaybolursan kim fark edecek?"

"Winnie."

"Kreplere olan zaafınız nedeniyle genellikle cumartesi geceleri babanızla eve gidirsiniz."

Saçları hala Fransız örgülü olduğu için talihsiz olan başını salladı, bu yüzden etki kayboldu. *Sevimli.* "Birincisi, bu bir *zayıflık değil* , bir *eğilim* ve her şeyden önce..."

Sırıttı. "İyi, senin eğilimin. Ama senin onunla olduğunu düşünmez miydi?"
Ainsley bunu düşünüyor gibiydi. "Peki . . ."

"Ve baban senin eve dairene gittiğini düşünüyor. Tekrar söylüyorum: kim?"

"Peki, kardeşin. . ."

". . . Hastanede gece vardiyasında çalışıyor ve doğruca eve geleceğini varsayarsak sabah 8'e kadar evde olmayacak. Ve açıkçası, biraz bencil ve Winnie takıntılı biri ve orada olup olmadığımı nadiren fark ediyor."

Ainsley de kollarını kavuşturdu. "Ha."

"Evet."

Karanlık karavanda uzun bir sessizlik geçti. Parmakları, gerçek paniği savuşturmak için öfkeyle bacağına vuruyordu. Geceyi burada geçiremezdi; bu doğru değildi. Bu ev değildi. Yatak yoktu, dış fırçası yoktu, hayır. . .

"Buradan nasıl çıkacağız?" diye mırıldandı.

Çenesine dokundu. "Gerçekten yüksek sesle bağırarak mı?"

Kyle'in çenesi göğsüne düştü. "Buna inanamıyorum."

"Bekle, pes mi ediyorsun?"

"Değil misin?"

Ainsley güldü. "Tabii ki değil! Hayır, ben sadece. . . Sadece beyin fırtınası yapıyorum. Sadece ısınıyorum." Ona yaklaşmak için yerdeki eşyaların üzerine tırmandı ve daha sonra ne yapacağından emin olamayarak kendini gergin hissetti. Aktive edebileceğimiz şu 'Ayy, kaydım ve düştüm' bileziklerinden sizde var mı?

Kyle yavaşça başını salladı.

"Atıştırabileceğimiz bir işaret fişeginiz var mı?"

Bu kadının nasıl bir hayal gücü var. Genel olarak onun hakkında bu hoşuna gitti. Ama şimdi değil, burada geçirecekleri kaçınılmaz geceye hazırlanmaları gerektiğinde. Yine de Kyle buna uymaya karar verdi ve iş ona geldiğinde tüm sağduyusunu kaybettiğine dair daha büyük bir kanıt olmadığını hissetti.

"Metal bir kutunun içinde bunun nasıl bir faydası olacak? Biz de kendi içimizde orayı yakardık."

"Hmm, iyi nokta." Kollarını beline doladı ve o sustu. Onu öpmek, hatta sormak için çok gergindi ve şimdi normal bir şeymiş gibi onunla temas kurmaya başlamıştı. Sanki şimdi izin verilmiş gibi, sanki ona aitmiş gibi. Geceyi burada geçirmenin yarattığı panik, onu kucağına aldığı anda azalmaya başladı. Belki bu gece ısınmak için onun yanında uyumaya razı olur; vücudu bir müjde korosu gibi, *kesinlikle bunu yapmaları gerektiğini söylüyordu, bunu yap, şimdiye kadarki en iyi fikir.* Ellerini kaldırdı ve nazikçe onun kalçalarına

koydu, ne söylediğine odaklanmaya çalışıyordu ama kalbi bir jimnastikçi gibi dönüyordu.

"Telepatik güçlerin var mı? Birine aklınla işaret edebilir misin?"

"Zihnim güçlüdür. Ama o kadar güçlü değil."

"Gizli bir süper kahraman mısın?"

"Nasıl olabilirim? Gözlüğüm yok ve iç çamaşırlarımı pantolonumun altına tercih ederim."

Ainsley omzuna doğru homurdanarak güldü ve o da kıkırdadı. Usulca ona sarıldı. Sıcaktı ve çekici olmalı çünkü birine dokunurken kendini hiç bu kadar rahat hissetmemişti; *sonunda* tüm vücudunun iç çektiğini hissetti. Hemen hayatta kalmaları hakkında söylediklerini unutun; durumu daha fazla araştırdığında bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Onu tekrar öpmesi çok daha önemli hissettirdi. Güzel yüzü tam oradaydı, omzuna sıkışmıştı - aniden başka bir yöne gittiğinde.

"Evet, hiçbir şeyim yok. Bakalım babam burada herhangi bir abur cubur saklıyor mu. Şeker hastası; bu çukurda bir yerde şeker olması lazım."

Hayal kırıklığı onu sert bir şekilde ısırdı, ama iğneyi sakladı. Arama yaparken temizlik yaptılar ve döşeme kutularının arkasına gizlenmiş, sarılı selofan paketlerinde Costco boyutunda bir Oreos kutusuyla ödüllendirildiler.

Babana gel, dedi Kyle, kendine iki rulo kopararak.

Ainsley ona yandan bir bakış atarak, "Seni asla bir abur cubur meraklısı sanmadım," dedi.

"Her şey ölçülü."

"Aristo."

"Bu mu?"

Ainsley başını salladı. "Alıntılar severim. Bir tane daha yap."

Kyle başını yana yatırdı, düşünerek onun yemek yemesini izledi. Kurabiyelerden dişleri siyaha dönüyordu. "Özel bir yeteneğim yok. Ben sadece-"

"'Tutkuyla meraklı.' Albert Einstein. Sert bir tane lütfen."

Her yere kurabiye kırıntıları kusmamak için ağzını kapatarak güldü. "İyi. 'Ne olursan ol, iyisi ol.'"

"İbrahim Lincoln. Bunu sınıfımda her zaman kullanırım."

"Şu an bir bardak süt için canımı verirdim."

"Onu bilmiyorum." Ainsley sırtıttı ve eğlenerek Kyle ona bir kurabiye fırlattı. "Gıda israfı!" nefesi kesildi. "Bu kalorilere hemen şimdi ihtiyacımız var Durand!"

"Tamam tamam." Bir anlığına düşündü. Bu ona kendisi hakkında gerçek bir şey gösterme şansıydı. . . biraz daha derine inmek. Utanırsa kaçışı

olmayacaktı ama onun ona güleceğini hayal bile edemiyordu. En azından, onunla dalga geçtiklerini bilmediği zaman, ona gülen çocuklar gibi değildi. Cesaret için bir kurabiye daha yuttu. "Ama gözyaşlarından utanmana gerek yoktu, çünkü gözyaşları bir adamın en büyük cesarete, acı çekme cesaretine sahip olduğuna tanıklık ediyordu."

Ainsley ona gözlerini kısarak baktı. "Film çekmek. C.S. Lewis?"

"Hayır. Başka bir ipucu ister misin?"

Başını salladı.

"Işık verecek olan, yanmaya dayanmalıdır."

Dudaklarını iki yana bükerek tereddüt etti. "Buda mı?"

Kyle güldü. "Hayır." Onu almayacaktı. Belki de başka birini seçmeliydi. Kazanmasına izin vermek önemli miydi? Kardeşlerinin hiçbir şeyde kazanmasına asla izin vermezdi ama kız arkadaşları kesinlikle kardeş değildi. Onun aptal hissetmesini istemiyordu; o değildi.

"Lanet olsun!" Ainsley oturduğu çimento torbasını dövdü. "Kim?"

"Bir tane daha, sonra anlatacağım. 'Bir insandan her şey alınabilir ama tek bir şey var: İnsan özgürlüklerinin sonuncusu—kişinin herhangi bir verili durumda tutumunu seçmesi, kendi yolunu seçmesi."

Ainsley başını salladı. "Hiçbir fikrim yok ama seviyorum. Özellikle de gece bir karavanda mahsur kaldığımda." *Yani sonuçta kötü bir seçim değil.*

"Adı Viktor Frankl'dı, Holokost'tan kurtulan biriydi. *İnsanın Anlam Arayışı* adlı bir kitap yazdı. Bu benim favorilerimden biri."

Yüz ifadesi değişti ama okuyamadı. "Yani herhangi bir koşul kümesini söylediğinde. . ."

"En kötüsünü yaşamıştı." Kyle yutkundu. "Kötü haber vermem gerektiğinde hastalarımı söylüyorum. Çoğu zaman, bir acil servis ziyareti daha büyük bir sorunun ilk işaretidir."

"Yardımcı olur mu?"

"Ara sıra. Bazen insanlar sadece sinirlenmek ister."

"Bunun bir süreç olduğuna eminim." Ellerin tozunu aldı. "Bütün bunların iyi tarafını biliyor musun?"

"Hayır, ama sanırım bana söyleyeceksin. . ."

"Burada zombi kıyametinden güvendeyiz."

"Evet," dedi Kyle, sesi kasvetliydi. "Bence biziz." *Benim aptal şakamı hatırladı.* Şimdi onu yemekten, barınaktan ya da başka bir şeyden daha çok öpmeye *ihtiyacı vardı*. Sadece hayatta kalma meselesi haline gelmişti. Biraz öne eğildi, yakınlık sularını test etti, niyetini anlayıp anlamadığını görmeye çalıştı. . .

"Ey! Şimdi hatırladım." Ainsley beton koltuğundan güçlükle kalktı ve arkadaki çivi kovalasını kazdı. Kyle bir iç çekti; burada aynı sayfada değillerdi, ama şimdi onun merakını cezbetmişti.

"Ne yapıyorsun?"

"Ah-ha!" Bir deste kağıt ve beyaz, kırmızı ve mavi çiplerle dolu bir plastik torbayı muzaffer bir şekilde başının üzerinde tuttu.

"Neden burası?"

Kartları kutudan çıkardı. "Babam daha sonra evde çocuklarla poker oynamayı sever. Karılarının bilmesini istemiyorlar, bu yüzden eşyalarını burada tutuyorlar."

Kyle gülümseyerek başını salladı. "Baban komik." *Ne yazık ki beni sevmiyor. Ve bu aksilik muhtemelen benim lehime puan kazanmayacak.*

Ainsley omuz silkti. "Biliyorum, özellikle de annem zaten bildiği için ama bilmediğini düşünmesine izin veriyor çünkü bu onu mutlu ediyor. Garipler."

"Yani. Striptiz pokeri mi?"

Ainsley nefesini tuttu. "Dr. Durand, nasıl cüret edersin? Ayrıca yeterince çıplak ceset görüyorsun. Texas Hold 'Em, tabii ki en iyi poker türü."

"Muhtemelen Go Fish'te daha iyisini yaparım."

"Böyle bir aptallığa katlanmayacağım," dedi en iyi Güneyli güzel izlenimiyle kartları dağıtarak. Açıklanamayan bir şansla, ilk dört maçı kazandı ve Ainsley'nin ona karşı dürüst olmadığından şüphelendiğini söyleyebilirdi. Bu yüzden sonraki ikisini kazanmasına izin verdiğinden emin oldu. El feneri titrediğinde, yedinci oyunun kartlarını henüz dağıtmıştı. Birbirlerine kocaman açılmış gözlerle baktılar. Ainsley arkasına döndü ve bir şeye tutundu; Kyle yakınlarda fark ettiği on galonluk kovaya doğru hamle yaptı, sonra tamamen karanlığa gömüldüler.

"Peki. Sanırım oyun bitti" dedi. "Ne için tuttun?"

"Boş bir kova."

"Kusacak mısın?"

"Numara . . . ama eninde sonunda birimizin tuvalete ihtiyacı olacak."

"Tutacağım."

"Kendine zarar verme. Ben bir doktorum, daha kötülerini gördüm. Ayrıca, zaten şu anda hiçbir şey göremiyorum."

"Geçici tuvalet durumuna tahammülüm yok!"

"Kendine uy. Ne kaptın?"

"Damla bezi boyamak. Isınmama yardımcı olacak bir şey yapmalı."

Karanlıkta kontrplak zemin üzerinde tereddütle yolunu hissederek ona doğru ilerledi.

"Evet, daha önce bir şey söylemek istedim ama nasıl anlatacağımdan emin değildim. . . Muhtemelen ısınmak için birlikte yatmalıyız."

"Doğru," dedi ve sesindeki sırtışı duyabiliyordu. *"Isı için."*

"Ben ciddiym. Bu şey yalıtılmamış ve bu gece kırk dereceye düşmesi gerekiyor. Bunun kötü göründüğünü biliyorum," diye gevezelik etti, "seni öpmek için buraya hapsettiğimden beri, ama... ."

"Kyle, tatlım, sorun değil. Beni tuzağa düşürmedin; Çok istekli bir katılımcıydım. Bunun için endişelenme. Bir çekmecedeki iki kaşık, bir kabukta iki bezelye olacağız. Sanırım kapının yanında daha fazla yer var." Karanlıkta girişe doğru ilerleyişini dinledi, az önce üzerine bıraktığı takma bombayı işlemeye çalışıyordu. Kyle mırıldanarak birkaç küfür savurarak onun yanına gitti ve onun arkasına yatarak örtüyü ikisinin üzerine çekti. Muhtemelen rahatlamaya çalışarak yan tarafında kıvrandı. Birçok kez uzaktan hayran olduğu arka tarafı ona sıkıca bastırılmıştı. . . ve istenmeyen sonuçlar doğuruyordu. Hormonlarına beş tane almasını söylemeye çalıştı, ama en çok söz konusu sırt ve onun fantastik nitelikleri hakkında şarkı söylemekle ilgileniyorlardı.

"Ainsley," diye hırladı. "Dolaşmayı kes."

"Rahat olamıyorum. . ." Tekrar peruk taktı ve gözleri neredeyse kafasının içine dönecekti.

"Şaka yapmıyorum. Durmak. Hareketli." *Lütfen. Lütfen lütfen lütfen.*

"Lütfen."

"Belki sadece ben. . ." Bacaklarını biraz daha geriye kaydırmaya çalıştı ama bacakları ona dolandı ve sırtını ona daha sıkı bastırdı. Kyle hafifçe homurdandı.

"Sorun nedir?"

Boğazını temizledi. "Ne?"

"Hmph yaptın."

İki seçeneği vardı: temize çıkmak ya da pantolonunu çıkarmak. Tercih olmasa da, bu durumda yalan söylemek muhtemelen daha iyiydi, çünkü diğer seçenek pantolonunu çıkarmaya *yol açabilirdi*. Ve bu konuda ne hissettiğini henüz bilmiyordu, ondan ne kadar hoşlansa da. İşleri erkenden mahvetmenin iyi bir yolu gibi görünüyordu. Yani yalan söyledi.

"Yanımda İngiliz anahtarı falan var, benden ne istiyorsun?"

"Yok canım? Buradaki her şeyi temizlediğimi sanıyordum..."

"Eh, yapmadın," diye hırladı, kız altlarında rahatsız edici öğeyi çıkarmaya çalışırken hissetti ve kazayla aşağıya dokunup ne olduğunu keşfetmemesi için hilesinden vazgeçti. "İyi, İngiliz anahtarı yok, sadece sana sahip olamam. . . bana yakın." *Dikkatini dağıt! Hızlı!* "İşte, kaldır başını."

Yaptı ve muflon kaplı kolunu onun altına kaydırđı. Başını ve boynunu güzelce yastıklamalıdır.

"Daha iyi?" Sesi yumuşamıştı, tıpkı yağın dışarıda bırakıldığı gibi.

"Evet," diye fısıldadı. Damla örtüsünün altında, sol elini onun kalçasına dayadı.

"Bu koluna zarar vermeyecek mi?" Endişesi düşünceli ama gereksizdi. İhtiyacı olan buysa, onu keseceğinden oldukça emindi. Belki de sadece böyle hissettirdi.

"Hayatta kalacağım."

"O yalıtım rulosunun üzerinde uyuyamayacağımıza emin misin?"

"Ve bütün gece fiberglas solumaktan kanser mi oluyorsun? Hayır teşekkürler."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Ne kadar da kötümser."

"İyimserlik faturaları ödemez, Sunshine." Ona hiç bu kadar yüksek sesle seslenmemişti ve yanaklarını öfkeli bir kızarıklığın kapladığını hissetti. Tanrı karanlığı kutsasın. Ona ne oluyordu? Özel düşünceleri ve takma adları nasıl birdenbire içinden böyle döküldü?

"Herkesin senin başucu tarzını neden bu kadar çok sevdiğini anlıyorum."

Utancından sıyrılarak homurdandı. "Onları şımartmayabilirim ama onlara çok iyi bakıyorum. Onlara tam olarak duymaları gereken şeyleri söylüyorum."

Onunla yüzleşmek için döndü ve kurabiye kokulu nefesi yüzünü ısıttı. Sadece onun ana hatlarını görebiliyordu.

"Senin bu yönünü beğendim. Ama bana kanser olduğumu söylemeni istemem."

"Sana bir şekilde davranabileceğimi sanmıyorum." Dağınık bir tutam saç kulağının arkasına itti.

"Numara?"

"Numara. olurdum. . . önyargılı. Dikkati dağılmış."

"Beni dikkat dağıtıcı mı buluyorsun?"

Başıyla onayladı ve onu kendisine yaklaştırdı. "Çok." Kyle onu sessizce öptü, mutlu bir iç çekti ve sonunda istediğini elde etti. "Yine de seninle ilgili birçok şeyi dikkat dağıtıcı buluyorum. Vücudun sadece onun bir parçası."

"Boru temizleyicilerle ilgili deham oldukça etkileyici."

"Bunu nasıl şakaymış gibi söyleyebilirsin?" Sesinin kızgın çıktığını biliyordu, ama bir bakıma öyleydi.

"değil mi? Benim işim seninkiyle kıyaslandığında kesinlikle bir şaka."

"Ne? Bu çöp. Senin işini asla yapamam. Haftada beş gün otuz sincap çocuğu nasıl idare ettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Abe Lincoln, özellikle

yeğenime nasıl katlandığınızı göz önünde bulundurursak, bunu onaylayacaktır."

"Tatlı bir çocuk," dedi göğsünü iterek. "Cooper'ı seviyorum." O da onu seviyordu ama ilk kısımda onunla aynı fikirde değildi.

"Tatlı' bir esnemedir. Tıpkı bir çocukken Philip gibi. Kullanışlı."

"İyi çıktığını söyleyebilirim."

Kyle başını salladı. Kardeşi hakkında konuşmak istemiyordu; çenesini nazıkçe eline aldı ve onu tekrar öptü. Okşamaları tembel, uyuşuktu; Titredi ve bunun üşüdüğü için değil, kendisi kadar etkilendiği için olduğunu umdu. Kesinlikle üşümüyordu; dilinin onunkilere her dokunuşu, yanıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. İyi öpüşüyordu ve birlikte çalıştığı kimseden nefret etmemeye çalışıyordu. Yüzünü göremiyordu ama ona baktığını biliyordu ve güzel mavi gözlerini görebilmeyi diledi. Karanlıkta Ainsley Buchanan'a sahip olduğuna inanamıyordu, tamamen kendine. . . ve şiddetle koşulların farklı olmasını diledi. Zihni bunun daha iyi olabileceği birçok yol sağlamaya başladı - çok daha iyi.

"Kyle?"

"Ayn mı?" Oraya yine lakaplarla gitti. Biraz daha öpmeliler; bu kişisel şeylerin ağzından çıkmasını engellerdi.

"Ne hakkında düşünüyorsun?"

"Bir adam karanlıkta hayallerindeki kadını tutuyorsa," dedi yavaşça, "bu pek adil bir soru gibi görünmüyor."

"Beşincisini talep ediyor musunuz?"

Hafifçe güldü, sonra onu öptü. "Evet." Onu tekrar öptü, dili ağzına gizlice girip inlemesine neden oldu. "Efervesan. Yanındayım."

"Söyle bana." Bu nefes kesici ses, düşüncelerini dizginlemesine yardımcı olmuyordu.

"Söyle. . . ne düşünüyorum?" Sesi hissettiği kadar belirsizdi. Kyle onun sorusunu düşünürken ağzını daha fazla öpücükle meşgul etti; daha fazlası için açgözlüydü. "Bu olmayacak. Bu gece için düşünmekle yetinmem gerekecek ve sana her şeyi anlatmak muhtemelen olmayacak. ." Geri çekildi, yine dikkati dağıldı. Bunca düşünce geri gelmişti. "Tanrım, Ainsley," diye fısıldadı. "Seni ne kadar istediğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Ben de seni istiyorum, diye fısıldadı. Adli tabibi çağırın. Artık ölmüştü. diye inledi. "Yapma. Yapamayız." *Birçok nedenden dolayı.*

"Biliyorum," dedi hızlıca. "Sadece bilmeni istedim."

"Tanrım, çok tatlısın. Her tatlı şeyi utandırırıyorsun, Ainsley Rose."

"Ben her zaman tatlı değilim." Bu alaycı kıvılcım - çok kötüydü. Saf yaramazlık.

"Ne planladığını bilmiyorum ama yapma," dedi sesi titreyerek. Boğazını temizledikten sonra sesini sertleştirdi. "Yapma." Eğer şimdi ona karşı bir hamle yaparsa, onu durduracak gücü bulup bulamayacağını bilmiyordu.

"Kıskanç doktor sesinizin beni uymaya zorlayacağını düşünüyorsanız, onu duymayı ne kadar sevdiğimi hafife alıyorsunuz. . " Sıcak bir elin gövdesinden yavaşça bel çizgisine doğru kaydığını hissetti ama tam zamanında bileğini yakaladı.

"Aysley. . " Titreme geri gelmişti. "Burada iyi bir adam olmaya çalışıyorum. Daha randevumuz bile olmadı." Kyle onu sertçe öptü; ısı geri geldi. Bedeni açıkça beyninin hırsından yoksun olduğunu düşünüyordu.

"Römorktaki kartlar ve kurabiyeler sayılmaz mı?"

Bileğini bıraktı ve elinin yana doğru kaymasına izin verdi, sonra geri çekilirken küfretti. "Bunu yavaştan alacağız. . " Onunla olduğu kadar kendisiyle de konuşuyordu.

"En son ne zaman öpüştüğümü sordun. En son ne zaman olduğumu sormadın..."

"Hayır." Tek parmağıyla ağzını kapattı, sesi sertti. Kyle bu bilgiyi *duyamadı* ; kesinlikle kararlılığını bozardı. Bunca zamandır bir erkek arkadaşı olmasaydı, muhtemelen bu türden fiziksel teması oldukça fazla istiyordu ve zaten istediği şeyleri inkar etmekte zorlanıyordu. Onu mutlu etmeyi seviyordu ama bekaretini dondurucu soğukta bir araç römorkunda kaybetmiyordu.

"Başka bir kelime değil. Ben ciddiylim."

"Doktor sesi" diye inledi.

"Pekala," diyerek onu tatlı bir şekilde yavaşça öptü. "O zaman daha fazla konuşmak yok. Sadece uyuyalım." Onu kendine çekerek tekrar yuvarlanması için cesaretlendirdi. Ainsley bir dakika direndi, sonra içini çekti. Verdiği nefesi bile dinledi, vücudunun kendi vücudunda gevşediğini, aralarındaki ısının sektiğini hissetti. Evet, yakın zamanda onun için uykunun tehlikede olduğunu hayal bile edemezdi. . . ama en azından felaketten kaçınmıştı. Neyse şimdilik.

INSLEY , ertesi sabah erkenden babasının kamyonetini duyduğunda ZATEN UYANIK DURUMDAYDI. Kyle'ın uyuyan yüzünü izliyor, göğsünün yükselip yanağının altına indiğini hissediyor, onun yanında vücudunun sıcaklığının tadını çıkarıyordu. Aksine, kahveye ihtiyacı olan dört çocuk annesi gibi işemesi gerekmeseydi, bundan zevk alıyor olurdu. Kovaya uzun uzun bakmış, bunu Kyle uyanmadan yapmanın bir yolu olup olmadığına karar vermeye çalışmıştı. Ama şimdi alakasızdı; buradan çıkıyordu.

"Kyle," diye fısıldadı. "Uyan." Kıpırdamadı bile. Bir elini düz göbeğine ovuşturdu ve o gülümsedi, göz kapakları titreyerek açıldı, sonra kaşlarını çatı.

"Ainsley mi?" Kyle bir eliyle gözlerini ovuşturdu. "Ah, doğru. Ainsley. Karavanda. Ainsley ile karavanda mahsur kaldım." Dışarıdaki kilidin kaldırıldığını duyabiliyorlardı ve bir an sonra bir kapı açıldı ve treyler ışıkla doldu.

"Ne..." diye bağırdı babası.

"Sadece benim, baba." Uzun bir duraklama oldu ve bunu ayağa kalkıp çok ağrıyan sırt kaslarını germek için kullandı.

"Ah, hayır - tatlım, çok üzgünüm." Elleriyle yüzünü kapattı, sonra onları sakalından aşağı çekti. "Doktorla geleceğini unutmuşum, arabayı görmedim. Ayrılırken karavanı kilitlemeyi unuttuğumu sanıyordum. Kilidi açtığımda neden hiçbir şey söylemedin?"

Yüzü yandı. "Biz vardık. . . meşgul. Çok geç olana kadar fark etmemiştim. Ve telefonumu evde unuttum."

"Biz?" Babasının hüznü birdenbire soğuk bir kavrayışa dönüştü ve bütün gece boyunca uyuyan arkadaşı görüş alanına girdi. "Doktor? Bekle, yani ikiniz birlikte kilitli miydiniz?"

Kyle, pantolonunun tozunu almaya çalışırken parlak sabah ışığına gözlerini kısarak, "Ona bir faydası olmadı," dedi ve Ainsley onun gerçekçi ifadesine yüzünü buruşturdu. *Odayı oku tatlım.* "Günaydın efendim. Telefonum da ölmüştü. El feneri sorunu."

Gary kollarını fiçi gibi göğsünde kavuşturdu. "Peki, karavanda kızım ile ne yapıyordunuz Doc?"

"Baba! Temizlememe yardım ediyordu." Kyle'a yalvaran bir bakış attı ama Kyle herhangi bir açıklama yapmak için acele etmiyordu, bu yüzden Ainsley kekeleydi, "H-hiçbir şey olmadı!" *Çok ateşli öpüşme, okşama ve sarılma dışında? Doğru, Ainsley.*

"Sanırım bu beni ilgilendirmez ama. . ." Gary derin bir iç çekti. "Tamam. Yapılmış olan yapılır. Haydi çocuklar, size bir özür kahvaltısı ve bir fincan sıcak kahve ısmarlayayım. Hadi gidelim." Gary, Ainsley'i sıkıca kucakladı ama onun Kyle'a bakışını kaçırmadı.

"Önce ilk şeyler baba," dedi aceleyle lazımlığa doğru ilerlerken. "O zaman Oreos'una ne olduğu hakkında konuşuruz."

"Bekle," diye seslendi arkasından. "Oreos'uma ne oldu?"

ON ALTINCI BÖLÜM

PAZAR GECEŚİ KYLE'A göre sosyal bir toplantı yapmak için tuhaf bir zamandı. Ancak Pazartesi, Maggie'nin önerisine göre, Kardeş Gecesinde açılışında herkes için işe yarayan tek gündü. Süet deri kanepesinde patlamış mısır yerken kendisinden çok memnun görünüyordu. Kyle kulağında çıtırtı olmaması için yerde oturmayı seçmişti. Bu konuda kimse ona zorluk çıkarmadı.

"Ee başka?" diye sordu. Claire, Hannah ile zor bir gün geçirdiğini söyleyerek bahaneler uydurmuştu. . . Kyle hâlâ onun emzirme danışmanını görmesini istiyordu ve onu bir sonraki görüşünde tekrar gündeme getirmeye karar verdi. Orada bir şey yolunda değildi ve tıbbi bir gizemi hor görüyordu. Ayrıca Hannah onun yeğeniydi; küçük ve pis kokulu olsa da onunla ilgilenmek zorundaydı. Coop'la o aşamayı geçmiş olmaktan memnundu.

"Neden Kyle'a sormuyorsun? Cumartesi günü ilginç bir gece geçirdiğini duydum," diye masumca önerdi Daniel, Kyle'ın daha önce yaptığı biberli ve kırmızı biberli pizzayı keserek. Kyle bakışlarını kıstı, kardeşinin başını hafifçe salladı ama Daniel ona sadece sırtıttı.

"Ah, hadi ama. Kyle'ı her gün görüyorum," dedi Philip, habersiz.

Hafta içi her gün, diye düzeltti Kyle, buzlu suyundan bir yudum alarak.

Philip onu görmezden geldi. "Geri kalanınızla ilgili yenilikleri duymak istiyorum. Mags, önce sen git."

"Bir tabloyu bitirdim. Bir akrilik."

Kyle daha dik oturdu. En eski eserlerinden biri üst kattaki yatak odasında asılıydı: Jefferson Dağı'nın yağlı boya tablosu. Oldukça basitti ve ondan kurtulması için yalvarmış ve yalvarmıştı, ama o istemiyordu. Ticaret kartları gibiydi: odasını doğru yaptı. İlginç ve sakinleştirici, minimalist olsa da mükemmel bir dengesiydi.

"Bir takas teklif etmek ister misin?" O sordu.

O, başını salladı. "Bu sefer değil, Huysuz."

"En azından görebilir miyiz?" diye sordu Winnie, omzunu Maggie'ninkine çarparak. Maggie utangaçça telefonunu çıkardı ve bir resim getirdi, sonra etrafa dağıttılar. Ekranda büyötmek için görüntüyü sıkıştırdı. Siyah, altın ve beyaz renkli bir kavak ormanıydı ve narin yaprakların arasından esen rüzgarı neredeyse duyabiliyor ve güneşi yüzünde hissedebiliyordu.

"Bunu beğendim."

"Hepsini beğendin," dedi telefonunu geri alarak.

"Bunun ne sorunu var?" diye sordu, bir dilim pizza kaparak.

"Hiçbir şey," diye onayladı Philip. "Ben de severim. Etsy'de falan satmalısın."

Maggie gözlerini devirdi. "Çünkü bir şeyin karşılığında para almadığın sürece bir değeri yoktur, değil mi?"

Kyle arkasına yaslanıp televizyonda futbol maçını izledi. Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu ama bu Daniel ve Philip'i durdurmadı.

"Philip, benim için bir arabaya bakmak ister misin?" diye sordu Kyle.

Philip Kolasını yudumladı. "Elbette. Yeni bir tane mi almak istiyorsun?"

Kyle başını salladı. "Bu Ainsley'e ait. Kapısı düzgün kapanmıyor."

"Markası ve modeli nedir?"

Kyle bunun önemli bir bilgi olduğunu bilmiyordu; Daniel'e baktı.

Kardeşi, "Bir tür Ford kamyonu, daha eski," dedi.

"Tabii, yani, en azından bakabilirim."

"Yarın okula uğrayıp bir bakabilir misin?" Philip'in izinli olduğunu biliyordu ve onun için bunu yapmak için biraz uykuyu feda edebilirdi.

"Emin adam." Philip, Winnie ve Daniel'e döndü. "Sizden ne haber arkadaşlar? Senden ne haber?" diye sordu çifte bakarak ve Kyle yüzünü buruşturduğunu hissetti. Kalçaya o kadar katıldılar ki, onlara tek tek soramayacak mıydı? Her zaman bir birim olmak zorunda mıydılar? Şimdi kanepede otururken bile olabilecekleri kadar yakınlardı.

Daniel turuncu pop şişesini bıraktı ve avuçlarını haki pantolonuna ovuşturdu. "Aslında bir tür duyurumuz var." Televizyonun sesi çoktan kapatılmıştı ama Kyle'ın onu kapatma dürtüsü vardı. Bu durumdan hoşlanmayacağını hissediyordu. Herkes susmuş, bekliyordu.

"Eski Foster'ın yerini biliyor musunuz? Hattie satılık olduğunu söyledi. Bunun üzerine bir teklifte bulunacağız" dedi.

"Hey, bu harika, çocuklar!" Philip ayağa kalkıp Winnie'ye sarıldı ve Daniel'in elini sıktı. Kyle olduğu yerde kaldı, gözleri tekrar ekrana sabitlendi. Burası aniden daha mı soğudu? Hiç bir anlam ifade etmedi; Burada her zamankinden daha fazla insan vardı. Vücut ısısı, odanın sıcaklığına tam tersi değil, olumlu yönde katkıda bulunmalıdır. . .

"Hastaneye biraz daha yakın, değil mi?" diye sordu Maggie. "Çocuklar için de bolca yeriniz olur." Kyle, sanki biri sırtında bir anahtar çeviriyormuş gibi vücudunun gerildiğini hissetti, onu gittikçe daha sıkı sardı, baskı dayanılmaz hale geldi.

"Şimdiden daha fazla yeğen ve yeğen için plan mı yapıyorsun?" Daniel sırtıttı ve Winnie biraz kızarıırken o da ona sırtıttı.

"Evet, çocuklarıma ne oldu?" diye sordu Philip kollarını iki yana açarak. Kyle daha fazla dayanamadı.

Afedersiniz, dedi Kyle, ayağa fırlayıp yukarı çıktı.

Hey, diye seslendi Daniel arkasından. "Nereye gidiyorsun?"

Omzunun üzerinden, Sesini sabit tutmaya çalışarak, "Hemen döneceğim," diye seslendi. Ve o olurdu. İçinde ne kadar korksa da burası onun eviydi. Ailesi bile olsa misafirlerini orada yalnız bırakamazdı. Kyle kapısını sessizce kapadı ve yatağının kenarına oturdu, kendini ileri geri sallanmaktan alıkoyamadı. Zıplamaktan daha iyiydi; bu eski katlarda zıpladığını duyarlardı.

Bu sıra dışıydı. Daniel, Ocak ayındaki düğünlerine kadar kalacağını söylemişti. Bu sadece Eylül ayının sonuydu. *Eylül*. Evin kapanması biraz zaman alsa bile, yine de erken çıkacaktı. Verdiği sözü bozuyordu. Kyle, iki tarafının maskeli ve birbirleriyle çit çekmeye hazır meçler çizdiğini hissetti. Daniel'i önemseyen kardeş tarafı, bir suç hazırlamıştı: *Bu iyi bir şey. Winnie, Daniel için iyidir; kardeşinin evlendiğini ve bir aile sahibi olduğunu görmek istedin. Bir parçası olacağınız bir aile*. O kısım Daniel'i görmeye devam edeceği, bunun bir şeyin sonu değil, başlangıcı olduğu konusunda ısrar etti.

Ama diğer taraf, korkmuş taraf geri çekildi: Sözü bozuyor . *Sana ne dediğini umursamıyor çünkü seni umursamıyor. Birbirinizi göreceğinizi söyleyecek ama Winnie'yi önünüze koyuyor. Seninle konuşmadan bile planlarını değiştiriyor. Sana bir şeyler anlatırdı. Şimdi ona söylüyor*.

Stimülasyonun gerekli olduğunu hissettiği için sallanmaya devam eden Kyle, susmak için beynine saldırdı: Buna inanmadı. Hala yakınlardı. Hala yakın olacaklardı. Değişim zordu, her zaman zordu, zordu, zordu. Üniversiteye gittiğinde zordu; geri itti. Bu eve taşındığında değişim zordu ama atlattı. Her yeni okul yılında, her yeni futbol takımında değişim zordu ama her seferinde yeni bir denge, yeni bir . . . Yatak odasının kapısının sessizce çalınması onu hareketsiz bıraktı.

"Ne?"

"Orada iyi misin?" diye sordu Daniel, sesi tahtadan boğuk çıkıyordu.

"Evet." Sesine sızan küçümseme miktarı yüzünden kendini kötü hissetti ve yumuşatmaya çalıştı. "İyiyim. Birazdan aşağıda olacağımı söyledim."

Kardeşinin ona inanıp inanmadığına karar verirken tereddüt ettiğini hissedebiliyordu. "Peki. İkimizin de yakında işe gitmemiz gerektiğini biliyorum ve hoşçakal demek istersen Winnie az önce doğum için çağrıldı."

"Bir dakika içinde aşağıda olacağım." Derin bir nefes almadan ve omuzlarını yuvarlamadan önce kardeşinin ayak sesleri kaybolana kadar bekledi. *Oh iyi. Endişelenecek yeni bir şey*.

ON YEDİ BÖLÜM

COOPER TÜM sabah SESSİZDİ. Sabah takviminde Harmony'yi dürtmedi. Küçük okuma grubu sırasında beş bardak su için kalkmadı. Talimat verirken konuşmadı. Başka bir deyişle, bir şeyler açıkça çok yanılttı. Sabah teneffüsüne çıkarlarken Ainsley onu kenara çekti.

"Merhaba Coop. Nasılsınız?"

Omuz silkti, gözleri halıda.

"İyi bir gün mü geçiriyorsun?"

Başını salladı ama spor ayakkabısının ucunu ince yığına sokup tekmeledi. Onu daha iyi görmek için diz çöktü.

"Çünkü olmasaydın, bunun hakkında konuşabilirdik. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilir." Kendini ona o kadar sert fırlattı ki neredeyse onu devirecekti.

"Gitti," diye hıçkırdı. Ainsley sırtını ovuşturarak etrafına baktı. Öğrencilerle çok fazla fiziksel temas kurmamaları gerekiyordu; yasal ve kötüye kullanımı önleme düzeyinde nedenini anladı, ancak böyle zamanlarda kurallar açıkça uygulanmıyordu.

"Kim gitti tatlım?"

"O-portakal. O kaçtı."

"Senin kedin kaçtı mı? Bu çok üzücü. Tatlım, çok üzgünüm." O ağlarken onu daha sıkı tuttu. Onu susturmadı. Her şeyin yoluna gireceğini, onu bulacaklarını, muhtemelen sadece ormanı keşfedeceğini ve acıktığında bir iki gün içinde geri döneceğini fısıldadı - ebeveynlerin çocuklara kaybolan evcil hayvanlar hakkında söylediği her şey. yüzlerce yıl.

Gözyaşları yavaşladı, nefesi daha düzenli hale geldi ve utanmadan yüzünü sildi. "Umarım geri gelir. O olmadan uyuyamam."

"Ben de öyle umuyorum. Bak ne diyeceğim, eğer günlük sırasında bazı posterler yapmak istersen, benim için sorun olmaz. Eve giderken asmak için sana bazı kopyalar bile yaparım. Kulağa nasıl geliyor?"

"Şimdi başlayacağım. . . Bayan B, turuncu pastel boyanızı kullanabilir miyim? Ben benimkini kaybettim."

"Tabiki tatlım. Kutum masamın altında." İçine sığmayacak kadar büyüktü. Bunu zaman zaman ödül olarak kullandı. Elbette kayıp bir kedicik, mevcut iki yüz renge layık bir travma sayılırdı.

İnternette çıktısını alıp boyayabilecekleri bir kayıp kedi posterini aradı ve bu sadece otuz saniye sürdü. Ancak Cooper, bu kedilerin kedisinin yeterince yakın bir kopyası olmadığı ve çiziminin onun daha iyi bir benzerliğini sağlayacağı konusunda ısrar etti. Öğle yemeğine kadar sessizce, kendini işine

adamış bir şekilde çalıştı. Mola verdirdi: Kalbi kırık sanatçıların bile beslenmeye ihtiyacı vardı. Ama onun üzücü anı, içinde daha derin bir acıya neden olmuştu: Ainsley anne olmak istiyordu. Bir süredir bunu inkar ediyor, kendi kendine öğrencilerinin onun için yeterli olduğunu söylüyordu ama bu doğru değildi. Yasal sonuçları veya birinin yanlış anlayıp anlamayacağını düşünmeden çocuklarına sarılabilmek istedi. Starla sınıfının kapısını tıklattığında hala derin düşünceler içinde boşluğa bakıyordu.

"İyi misin?"

"Tabii," dedi kendini şimdiki zamana sallayarak. "Öğle yemeğine hazır mısın?"

"Bütün gün Annie'nin burgerlerini özlüyorum. . "

"Harika. Gidip alalım kızım. O kutuyu benim için al, olur mu, Star?" diye sordu Ainsley. "Benim için arabaya mı gittin?"

"Elbette." Yürürken içindekilerin üstünü karıştırdı. "Kaşıklar? Kaseler mi?"

Ainsley, "Doğum günümüz vardı," diye açıkladı. "Atılan şeyleri kullanmayı sevmiyorum, bu yüzden ikinci el mağazasından rastgele birkaç tane aldım ve hepsini evde bulaşık makinesine yapıştırmak daha kolay."

"O zaman onu eve ve ta gerilere kadar sürüklemeniz gerekiyor. . "

Ainsley gülümsedi. "Hayır, onu benim için sürükleyecek başka biri var."

Starla gözlerini devirdi, sonra kaldırımın üzerinde durdu. "Araban nerede?"

Arkada, dedi Ainsley, anahtarlarını bulmak için çantasını karıştırırken. "Ebeveynlerin lekeleri kapatmasına izin vermeyi seviyorum. Otoparkta dolaşan çocukları sevmiyorum. . " Durdu. "Bekle, arabam nerede?"

Kadınlar otoparkın ortasında durdular. Onlar birbirlerine baktılar. Ainsley'in her zamanki yerine boş boş baktılar. Tekrar birbirlerine baktılar.

"Birisi ödünç almış olabilir mi?" diye sordu Starla, ağır kutuyu bir çocukmuş gibi kalçasına dayayarak. Bu buralarda olacak bir şey gibi geldi. Babası bir polis olarak birkaç kez aramıştı ve bir arkadaşının veya akrabasının kilidi açık olduğu için bir araba ödünç aldığı ortaya çıktı. Ama onunki kilitliydi; bundan emindi.

"Hayır, bilmiyorum. . . Öyle düşünmüyorum."

"Okulun otoparkından arabayı kim çalar ki? Bu oldukça cüretkar," dedi Starla, binaya doğru dönerek. "Güvenlik kameran falan var mı?"

Ainsley başını sallayarak onu izledi. "Okulun hemen önünde. Davetsiz misafir farkındalığı ve tüm bunlar." İcini çekti. "Pekala, sanırım öğle yemeğinde şeker yiyeceğim ve boş zamanımı sevgili Memur Ressamımızla telefonda geçireceğim. . " Arkadaşları Lizzie, şerif ofisinin en yeni üyesiydi.

"Üzgünüm," dedi Starla ve Ainsley'e kutuyu verirken ciddi görünüyordu. "Sadece arabamı alalım."

"Hayır"—Ainsley teklifi geri çevirdi—"Yiyeceğim var. İyi olacağım. Yine de istersen bu gece beni eve bırakabilirsin. Nasıl olsa senin çocuklarını aşağı indirecektim." Tekrar içini çekti. "Ve çalışmadığı sürece Winnie'nin arabasını ödünç alamazsam bütün toplantılarımı falan iptal etmek zorunda kalacağım." Ainsley inledi. "Öğle yemeği randevumuz için çok fazla."

"Serseri." Starla kasvetli bir şekilde başını salladı. "Neden Kyle'ı aramıyorsun? Gittiğinde seni etrafta koşturacağına eminim."

"Sanırım bu gece çalışıyor, bu yüzden uyuyor olabilir."

"Sadece ona mesaj at. Ortaklar bunun için var, değil mi?" *Yine de ortak mıyız?* Açıklamada biraz ironi vardı ve Ainsley, Starla'nın bunu fark edip etmediğinden emin değildi.

"İşte, kutuyu geri alacağım. Teşekkürler Yıldız."

"İyi şanslar," dedi omzunun üzerinden arabasına doğru giderken.

Ainsley kutuyu ve büyük çantasını içeri çekerken başparmağıyla mesaj attı.

Ainsley: Bir pisliğin teki arabamı çaldı. Buna inanabiliyor musun?

Kyle: Hayır, sadece zeminin düz olduğu yere taşıdı.

Ainsley: Ne? Kim yaptı?

Kylie: Kardeşim. Kapını tamir etmesini istedim.

Kyle: Rica ederim.

Sıkıntı onu tarif etmeye başlamadı. Ainsley sınıfına geri döndü ve kutuyu masasının arkasına itti. Gretchen B. masasında ortalığı karıştırıyordu, küçük yüzü üstü açık bir şekilde gizlenmişti. Ainsley derin bir nefes aldı ve onunla konuşmadan önce sakinleşmeye çalıştı.

"Öğle yemeğinde olman gerekiyor ufaklık," diye nazikçe azarladı.

"Biliyorum ama Devin'e yeni halimi göstermek istedim..."

"Her ne ise, öğle yemeğine kadar bekleyebilir. Şimdi siktir et."

"Ama Bayan B..."

"Gretchen!" diye bağırdı. "Gitmek. Şimdi." Çocuğun yüzündeki asık surat ona fazla ileri gittiğini söylüyordu ama kız daha fazla bir şey söyleyemeden odadan fırladı. Telefonu çaldı.

Kyle: Gün içinde kullandığını düşünmemiştim.

Kyle: Hiçbir şey söylemiyorsun.

Kyle: Güzel bir şey yapıyordum. . . ve kapı kırıldığında içeri girmek gerçekten kolaydı.

Bir gülümseme emojisi ekledi. *Bunu yapar.* Ainsley sakince telefonunu susturdu, masanın üst çekmecesini açtı, içine düşürdü ve çekmeceyi sertçe

kapattı. Bir öğleden sonra için bu konuşmayı yeterince yapmıştı. Bu gün resmen bitmişti.

18. BÖLÜM

OKULDAN SONRA , kamyoneti tam da ait olduğu yerdeydi, kaputunda fazladan bir şey vardı: sinirli bir doktor ve yeğeni. Kyle aşağı inip anahtarlarını kendine attı.

"Arabayı geri çektim."

Ainsley doğrudan sürücü kapısına yürüdü, Aiden ve Emily de hemen arkasındaydı. Kapıyı onlar için açtı, kaymalarını izledi; bu sefer güçlendiriciler olmadan binebilirlerdi. Çantasını ayaklarına fırlatarak sürücü koltuğuna atladı. Derecesi kaydı ve her zamankinden daha temiz olan kamyonun zeminine çarptı. Bir düşününce, dışarısı da daha temizdi. Korkak eski kamyonunu detaylandırdı mı? *Bundan çıkış yolunu satın alamazsın Durand.*

"Güzel bir gün geçirdin mi?"

Acımasız bir kahkaha attı. "Numara."

"Neden?"

"Arkadaşımla öğle yemeğini kaçırmak zorunda kaldım, kedinin kaybolması durumundan endişe duyuyoruz ve arabamın çalındığını düşündüm. Yani benim günüm..." Bakışları Cooper'a kaydı. "... uh, stunk."

"Yine de kamyonun kapısını tamir ettirdin. Bu iyi, değil mi?"

Ainsley yavaşça başını salladı. Belli ki yanlış yaptığı şeyi anlamamıştı ama okul otoparkında onunla birlikte olmak üzere değildi. Sessizliği onu üzmüş gibiydi. İfadesi fırtınalı bir hal aldı, kaşları çatıldı.

"Arabanızı tamir etmenin önündeki engelin para olduğunu söylediniz; Ücretsiz yaptırdım. Sorun ne?"

Ainsley, öfkesi bir yağ ateşi gibi alevlenirken gözlerini kapadı. *Onu boş. Sadece hava vermeyin.* "Dr. Durand, isteyim. Bu benim iş yerim için bir tartışma değil."

"Öyleyse ne zaman?"

"Pardon?"

Ellerini beline koyarak huzursuzca kıpırdandı. "Coop, git arabada bekle dostum." Ainsley, park yerinin büyük bir kısmı boş olmasına rağmen, kendisine vurulmayacağından emin olmak için izlerken, çocuk ağır adımlarla uzaklaştı. "Bunu ne zaman tartışacağız?" o tekrarlardı. "Yakında işe gidiyorum."

"Biliyorum."

"Yani?"

Kahküllerini gözlerinden savurdu. "Yani bunu ne zaman tartışacağımızı bilmiyorum, çünkü seni bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum." *Ve bir şeyi kanıtlamak için arabamla uğraştığın için sana hâlâ kızgıyım.* "Beyler büküldünüz mü?" çocuklara sordu ve ikisi de başını salladı.

Kyle uzun bir süre ona baktı. "Numara. Bu benim için çalışmıyor. Bir tarih ve saate ihtiyacım var."

Motorunu çalıştırdı. "Hayat zor, o zaman ölürsün."

"Ainsley," diye hırladı, ama son sözü söylemekten memnun olan kız oradan ayrılırken, motorun sesi onun söyleyeceği her şeyi boğdu. Üstünlük duygusu kısa sürdü, çünkü Kyle hemen arkasından park yerinden çıktı. Philip'e doğru sağa dönmek yerine, şehrin kalbine giden köprüyü geçmek için sola döndü.

ne... Beni mi kovalıyor ? Akli başında olanı yapması ve geri dönmesi için ona iki blok daha verdi. Yapmadı. Dikiz aynasından ona baktı, sonra Miller çocuklarını dışarı çıkarmak için kütüphanenin otoparkına çekti ve o da onun yanına çekti. İkisi de pencerelerini indirdiler.

"Ne... kahretsin Kyle?" Hala arkada onları gözleri fal taşı gibi açmış izleyen Cooper vardı. "Beni takip mi ediyorsun?"

"Bu konuyu iş yerinde konuşamayacağımızı söylemiştin. Şimdi işte değiliz. Sadece bana neyi yanlış yaptığımı söyle. Lütfen."

Ainsley inledi ve alnının direksiyona çarpması için öne eğildi. Belli ki vazgeçmeyecekti. "Evime gel. Git Cooper'ı bırak ve sonra geri gel."

"Bana yemek yediriyorlar. . "

"Seni besleyeceğim. Sadece . . "

"Peki." Yerinden geri çekildi ve Ainsley birkaç dakika orada oturup kadının neden bu kadar kolay teslim olduğunu anlamaya çalıştı. Kin tutmaktan pek hoşlanmıyordu, ama konuşmaya çalışmadan önce genellikle en azından öfkesinin yatışmasını beklerdi. Çakıldaki ayak seslerini duydu ve başını çevirerek Starla'nın kamyonu baktığını gördü.

"Hey, kamyonetini geri aldın."

"Kyle... düzeltmek için ödünç aldı."

"Anlıyorum." Gülümsemek ister gibi dudaklarını büzdü.

"Ne, Yıldız? Söyle gitsin."

"Bu ona daha çok sahip çıktı."

Ainsley homurdandı. "Onu tekrar söyleyebilirsin."

"Sıcak, nöro-çeşitliliğe sahip bir alfa kahramanı sana kur yapıyor tatlım. Muhtemelen bu, farkında olmadan sınırlarınız üzerinde durduğu son sefer olmayacak. Sadece ona açıkla. Mümkünse sakince. Bağırmayı sevmezler."

Starla'nın kayınbiraderi Jason'ın ADD'si vardı ve belki de otizm spektrumundaydı ve ilk başta her zaman anlaşılamamışlardı. Ainsley tavsiyenin iyi olduğunu biliyordu.

"Ben de istemiyorum." İçini çekti. "Peki. Benim için krep yapmaya gidiyorum. . " Bu cümleyi nasıl bitirmek istedi? *Arkadaş mı? Erkek arkadaş? En*

iyi arkadaşın erkek kardeşi? Römork makyajı yapma dostum? ". . . alfa kahramanım için."

Ama eve dönüş yolunda, birden bunun pek doğru olmadığını fark etti: Kyle bir aşk kahramanı değildi, Kyle bir *ejderhaydı* . Yüzüklerin Efendisi'ni hemen görmesi gereken kadar çok okumuş, izlemiş ve dinlemişti. Koruyucuydu, zekiydi ve genellikle genel kabul görmüş görgü kurallarından yoksundu. Ama bir hazine bulduğunda onu zulaya ekledi ve kimsenin ona dokunmasına izin vermedi. Kesinlikle onun güvenliği konusunda endişeli görünüyordu.

Kapı sessizce çalındığında Ainsley pastırmayı fırına yeni koymuştu.

"Girin," diye bağırdı ve Kyle'ın kara kafası odaya girdi. "Hey."

Kapıyı kapattı ve sessizce kahvaltı barındaki bir tabureye kaydı. Kyle durmadan parmaklarını tezgahın üzerinde vurarak onun çalışmasını izledi.

"Yani daha erken," diye başladı, ama adam elini kaldırdı.

"Üzgünüm."

Kalbura döktüğü hamurdan başını kaldırıp ona baktı. "İçin?"

"Philip'le konuştum ve sormadan arabanızı tamir etmemem gerektiğini söyledi, şimdi düşününce mantıklı geliyor. Az önce bir problem gördüm, çözülmesini istedim ve bunu yapacak araçlara sahiptim. Sizi nasıl rahatsız edebileceğini veya güvenlik duygunuzu nasıl ihlal edebileceğini düşünmedim. Ve bunun için üzgünüm."

Kollarını şakacı bir şekilde karnının üzerinde kavuşturdu ve bir kaşını kaldırdı. "Ama gerçekten düzeltmek için değil mi?"

Bakışları yana kaydı, kara gözleri düşünceli ve alnı kırıştı. "Numara. Bunun için üzgün olamam. Kırık bir kapıyla etrafta dolanmamalısın. Değil-"

"Güvenli değil." Sırıttı. "Biliyorum, bana ilk söylediğinde seni duydum."

Onun gaddar doğasıyla ilgili daha önceki açıklamasını açıklamak üzereydi, ancak fantezi bilgisinin o kadar zayıf olduğunu fark etti ki, büyük iltifat için bunu asla kabul edemezdi. *Yani, Lord of the Rings'i hiç okumadı bile*. Trajikti, gerçekten. *Canlı ejderhalara asla gülmeyin*. . . Bilbo Baggins'in ölümsüz sözlerine kulak verilmelidir.

Ainsley ona üzerinde altın-kahverengi krep yığını olan bir tabak kaydırды, sonra yanına çatal bıçak takımı, tereyağı ve şurubu koydu. Kyle onları dikkatlice keserek kokladı.

"Karışık mı?"

"Duh," dedi. "Kim sıfırdan krep yapar?"

"Evet," dedi, ilk lokmayı ağzına atarak. "Mmm. Ve benimkiler daha iyi, alınma."

"Güzel, o zaman bir dahaki sefere pişirebilirsin." Pastırmayı ona uzattı.

"İyi. Yapacağım." Utanarak tabağından ona baktı. "Sana yemek yapmak istiyorum."

Sakin ol, atan kalbim. Buraya sayısız kez gelmişti. O koltuğa oturdu, ama daha önce hiç böyle bir şey söylememişti. O aldırmadı. Bir bit değil. Ainsley kendi yemeğine başladı.

"Akşam yemeğinde kahvaltı yapmana hiç şaşırdım," dedi ağzı doluyken.

"İlk tercihim olmadığını kabul ediyorum," dedi yemeye devam ederek. "Ama kibar olmaya çalışıyordum."

"Demek uzlaşmayı *biliyorsun* . İlginç."

"Ha, ha" dedi ve Ainsley güldü. Hiç düşünmeden bıçağındaki tereyağı ve şurubu yaladı.

Kyle dehşete düşmüş görünüyordu. "Az önce *bıçak mı yaladın* ?"

Ainsley omuz silkti. "Evet?"

Bıçağını ve çatalını dikkatlice tabağına bıraktı. "Buraya gel."

Ainsley temkinli bir şekilde yemek barının yan tarafına doğru ilerledi ve onu açık dizlerinin arasına çekmek için döndü.

Keskin şeylere sahip olmanıza izin verilmemeli, diye fısıldadı.

Burnunu çekti. "Bu senin görüşün."

"Ağzını meşgul edecek birine ihtiyacın var mı, öyle mi?" Bu midesinin düşmesine ve dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrılmasına neden oldu.

"Neden?" diye sordu kollarını onun omuzlarının üzerinden kaydırarak. "Bir aktivite mi öneriyorsun?"

"Ah evet." Kyle alınlarını birleştirip onu öptü.

Alt dudağını ısırarak onu daha sert öptü. . . Çok asık suratlı ve tatlıydı, buna bayıldı. Ve öpücükleri acıktığında, çoğu ejderha gibi onun da yumuşak bir göbeği olduğunu düşündü. Onu pek çok kez görmüştü: Birincisi, Cooper'la olan yolu. Masa oyunları oynamaktan ve okuldan sonra onu beklemekten şikayet etse de, çocuğu sevdiğini biliyordu. Belki o da onun zayıflığının bir parçasıydı. Dragons zayıflığı sevmezdi ve onun araba kapısıyla sergilediğine bakılırsa, kesinlikle fiziksel güçten yoksun değildi. Yapılacak tek bir test daha vardı: gözlerinin içine bakın. *Ejderha büyü*sü. Ejderhaların hipnotik telkin güçleri olduğu iyi biliniyordu.

Ainsley, onu tepegöz gibi göstermeden gözlerinin içini görece kadar geri çekildi. Kahverengi gözleri onunkilere kaydı. . . Onları hiçbir şeye benzetemezdi. Çikolata olacak kadar koyuydular ama bu doğru gelmiyordu. Daha çok bir tür ayıya ait gibiydiler. . . bir boz mu? O bilmiyordu. Ancak tüm yiyecek metaforları yetersiz kaldı. Onu yakaladılar.

"Ne yapıyorsun?" Her zamanki diksiyonunu kaybetmişti, kelimeleri biraz sarhoşmuş gibi geveleyerek gidiyordu. Sarhoş. Tanrım, bunu istiyordu.

"Sadece kontrol."

Tek kaşını kaldırdı ve dudaklarını başka bir uzun öpücükle almak için öne eğildi. "Neyi kontrol etmek?"

"Hipnotik güçlerin."

Başparmaklarıyla kalçalarını okşadı, sonra sessizce kıkırdarken onu biraz sıktı.

"Eh, benim fark ettiğim onlara sahip değilim. Bu güçleri nasıl kazanmış olabilirim?"

"Belki de Medusa gibisindir. . "

"Saç için yılanım ya da başka bir şeyim yok. . . Ayrıca Medusa'nın insanları hipnotize etmekten çok onları taşa çevirdiğini ve tamamen mahvettiğini düşünmüyorum."

"Tamam, her şeyi bil."

"Ben?" diye sordu, tamamen masumiyet.

"Evet, kesinlikle her şeye bir cevabınız var. Lütfen sürekli insanları düzeltmeyi bırakın. Can sıkıcı."

"Medusa hakkında mı?"

"Her şey hakkında."

"Eh, sanırım *sende* var, yılan kılı şeyleri. . " Boynunu öpüyordu, elleri kaburgalarını tutuyordu. "Seninle birlikteyken kendimi mahvolmuş hissediyorum."

Ainsley gülümsedi, ama söyleyememiş olmalı çünkü duraksadı, gerildi.

"Mesela, iyi anlamda."

"Biliyorum. Sorun değil." *Sorun değil, ejderha. Hazinen iyi niyetli olduğunu biliyor.* Burnunun ucunu öptü. "Benimle Yüzüklerin Efendisi'nin bir bölümünü izlemek ister misin?"

Kyle tiksintiyle burnunu kırıştırdı. "Hayır teşekkürler."

"Yok canım? Neden?"

"Bu bana hiç çekici gelmiyor."

"Ama fantezi video oyunlarını seviyorsun!"

"Herhangi bir türde klasik yapmıyorum. Dikkatimi çekmiyorlar. Video oyunlarının görsel olarak uyarıcı bulduğum bir ortamı var. Yani hayır. Yüzüklerin Efendisi yok."

Bir gülümsemeyle içini çekti. "Uzlaşma için çok fazla. . "

BÖLÜM ON DOKUZ

GÜNÜNDEN SONRA Kyle, Cooper'ı bıraktıktan sonra gelmeye başladı. İlk iki gece o yemek pişirdi, ancak görünüşe göre kızarmış pilava çok fazla sarımsak koyduktan sonra, ertesi gece her elinde bir torba yiyeceklerle geldi ve mutfağında rahat etti. Bu gece bütün bir tavuğu kızartmıştı. Kalanlar için şimdiden planlar yapıyordu. Yarın destansı bir sandviç yapacaktı.

Ainsley, Kyle'ı kitabının tepesinden izledi. Yemekten sonra bulaşıkları yıkamış ve çantasından bir kitap çıkarmıştı. Okumaya başladı, gözleri hızla sayfayı taradı. Kaşlarının arasında küçük bir kırışık belirir, uzaklara bakar, sonra tekrar okumaya dönerdi. Bunu otuz dakika boyunca ona hiçbir şey söylemeden yaptı. Daha fazla dayanamadı.

"Kyle."

Okumaya devam etti.

"Kyle, tatlım."

Başını kaldırdı ama bakmadı. "Hımm?"

"Gitmen gerekene kadar mı okuyacaksın?"

Ardından kaşlarını çatarak ona baktı. "Beni istemedin mi?"

"BENCE . . . Bilmiyorum?"

"Mutsuz görünüyorsun."

"Daha adil. . . Şaşkın?" Ona daha da yaklaştı. "Beni görmezden geleceksen neden geldin?"

"Akşam yemeği sırasında ve hazırlığı sırasında konuştuk. Ve seni görmezden gelmiyorum."

Şimdi ise kaşlarını çatmıştı. "Değilsin?"

"Numara! Ve seninle olmayı sevdiğim için geldim. Okurken etrafımda olmanı seviyorum."

"Bilmiyorum, konuşmak ya da başka bir şey istemiyor musun?" *Ya da bir şey koddu, ama onun onu alıp almayacağından emin değildi. Vücuduna ve cümleye aynı anda eğildi, kanepenin minderlerine dayadığı bacağına hafifçe dokundu.*

"Şov izlemek gibi mi? İstersen bunu yapabiliriz."

Seksi kod, ejderhalar için görünüşte zordu. İçini çekti. "Bu seni mutlu mu ediyor?"

"Oh evet. Çok. Bir eğitimci olarak paralel oyuna aşına olduğunuzu düşünürdüm."

Ainsley, kıkırdama dürtüsü geçene kadar dudağını ısırды. "Zombi kıyameti hazırlıklarından daha çok aşına olduğumu söyleyebilirim, ama devam edin - bunun nasıl bir ilgisi var?"

"Her zaman yüz yüze pek çok şeyle başa çıkamam, hepsi bu. Alırım . . . dışarı insanlar. Böyle olmayı tercih ederim. Bilirsin, rahat."

Rahat? Konuşmamak, sessizce okumak? Çıktığı biriyle hiç bu kadar rahatsız edici bir akşam geçirmemişti. Bekle, çıkıyorlar mıydı?

"Hiçbir şey söylemiyorsun," dedi.

"Sadece düşünüyorum," dedi dalgın dalgın bacağını okşayarak. "Sadece bilmiyorum. . . anlamıyorum."

Sorun değil, dedi kitabını bırakarak. "Nörotipik olmak zor olmalı. Sana öğreteceğim." Kyle onu kollarına çekti ve onu kanepede tutmaları için geriye yatırdı. "Biliyorsun, gizlice, bu gömleğe her zaman hayrandım, ama şimdi ona dokunduğuma ve ne kadar cızırtılı olduğunu biliyorum, bunu nasıl giyebilirsin bilmiyorum."

Pamuklu omzuna doğru kıkırdadı: Pamuk. Hep pamuk. Onu başka hiçbir şeyde görmemişti, işte olmadığı zamanlarda aklına gelmişti. Etiket görmek için boynunu büküp uzatarak, "Sanırım polyester," dedi.

"Uh. Bu onu açıklıyor."

Ainsley güldü. "Polyesterin nesi var?"

"Ateş gibi hissetmekten başka? Kaşıntılı, korkunç, kostik sentetikler mi? Tüm bunların yanı sıra, demek istediğin?"

Kaburgalarını gıdıklayarak, "Doğal olarak, bunların sıradan olduğunu sanıyordum," dedi ve adam ondan uzaklaştı.

"Hey!"

"Hey ne?"

"Beni gıdıklama. Bu hiç hoş değil." Hafif bir şaşkınlık içinde, onu daha yakına çekerek vücudunun üzerine yatırdı. "Alışsın. Hadi." Biraz kıpırdanıp kaşınarak, ona kanepede yer açtı. Sırtını göğsüne yaslamış, başı omzuna yaslamıştı. Kyle kitabını geri verdi. "Şimdi Oku." Kolunu ona doladı, elini karnına koydu, diğer eliyle e-okuyucusunu tuttu. Ainsley kitabı tekrar açtı ve nerede olduğunu anlamaya çalıştı. . . Beş sayfa sonra, hala dikkati dağılmıştı. Ama yanılmadı; alışıyordu. Yirmi sayfada, onun sıcak kucağına gömülmüştü, nefesi yavaş ve derindi, zihni kitapta girdiği hayal dünyasına tamamen dalmıştı, bedeni Kyle'ın yanındayken bile. Okumanın bir temas sporu olabileceğini asla bilemezdi. Ayrılmak için ayağa kalktığı anda, gerçekten üzgündü.

Ainsley'in telefonu bir mesajla titredi ve inledi.

"O benim annem. Babam ona bundan bahsetmiş olmalı. . . karavan şey."

Kyle sırtıttı ve o kadar yakışıklıydı ki, tıpkı böyle bir fotoğrafını çekip çerçevelemek istedi. Şöminesinin üzerine koy. Ya da daha iyisi, komodinin üzerinde.

"Akşam yemeğine gelmemizi istiyor."

"Peki." Şimdi ceketini giyiyor, fermuarını boynuna kadar çekiyordu. Gerçekten daha fazla direnç beklemişti ve bu onu bir anlığına fırlattı. Bazen onu gerçekten okuyamıyordu.

"Hım tamam. Cuma gecesi nasıl?"

"Cuma gecesi kasaba toplantınız yok mu?"

"Ey. Evet. Cumartesi gecesi o zaman. İnşaata mı geliyorsun?"

"Evet, sabırsızlıkla bekliyorum." Dudaklarına tatlı bir öpücük daha bıraktı.

"Özellikle temizlik." Kendini tutamıyormuş gibi onu tekrar öptü.

Ainsley gülümsedi. "Ben de. Ama bu sefer kilitlenmemeye çalışalım. . "

Ön kapıyı arkasından kapatırken, "Şimdiye kadarki en iyi randevum," dedi.

Nancy, genişçe gülümseyerek, AKRABALARIM MAYFLOWER'IN *ikinci* yolculuğunda geldiler, dedi. "Hanover hattı." Cumartesi gecesi idi ve annesi güzel beyaz dantel masa örtüsüyle kaplı resmi yemek masasında yeşil fasulye servisi yapıyordu. Ainsley, ailesinin bunu biraz fazla ciddiye aldığını hissetti; çok yeniydi. İstiridye dolması ile tamamlanmış bir hindi değil, pizza ve bira bekliyordu.

"Bu büyüleyici." Kyle başını sallayarak gülümsedi ama Ainsley ağzının garip bir şekilde seğirdiğini fark etti. Konuşma onlardan uzaklaşınca, telefonunu masanın altından çıkardı. İçine bir şeyler yazdı, sırtıttı ve telefonu yerine koydu.

"Komik olan ne?"

Gülümsemesi anında düştü. "Hiç bir şey."

"Hayır, gerçekten. Bu neydi?"

"Hiçbir şey Enes. Yok canım."

Kaşlarını çattı. "Kyle. . "

"Bayan. Buchanan, bu hindi çok iyi," dedi, onun mutsuzluğunu anlamlı bir şekilde görmezden gelerek. "Tarifi almayı çok isterim." Annesi ısınlandı.

Senin de çok iyi bir şef olduğunu duydum, dedi Nancy ve Ainsley onun ne yaptığını öğrenme şansının kaçtığını biliyordu. . . ama yine de yemek boyunca ona dırdır etti.

Babası garip bir şekilde sessizdi, kollarını kavuşturmuş bir şekilde oturuyor, soruları homurdanarak ve omuz silkerek yanıtlıyordu. "Kes şunu," diye ağzını açtı ve adam ona sırtıttı. Tatlı uygun şekilde hayal kırıklığı yarattı: meyve salatası. İronik olarak, babası katılmadı bile.

İyi geceler deyip arabanın kapıları kapanır kapanmaz ona döndü.

"Peki. Şimdi söyle bana."

Kyle arabayı çalıştırırken kafası karışmış görünüyordu. "Ailen? Onlar harika. Hâlâ babanın benim bir numaralı hayranım olmadığı hissine kapılıyorum ama gerçekten kızına dokunan biri listede üst sıralarda yer almaz, değil mi?"

Ainsley onun konuşmasını durdurmak için ellerini spastik bir şekilde salladı; Düşüncelerinde daha açık olması güzeldi ama konuşmak istediği şey bu değildi ve işe gitmeden önce sadece birkaç dakikası vardı. "Annem babam değil. Masanın altında ne aradın?"

"Ah, bu."

"Evet bu."

Dördüncü'ye döndü. "Dediğim gibi, bir şey değildi."

"Kyle!"

Sırıttı, sonra ayıldı. "Bana her şeyi bilen biri olmayı bırakmamı söylemiştin."

"Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

Kyle hiçbir şey söylemedi.

"Kyle Howard Durand!"

Ona şaşkın bir bakış attı. "Bu benim göbek adım değil."

"Haklısın - çünkü göbek adın İMKANSIZ."

"Aslında bu Edward. Ama imkansız olmasını isterdim. Bunu isterim. İnsanları daha çok korkuturum."

Ainsley başını öne eğdi, çenesini göğsüne dayadı ve derin bir iç çekti. "İyi, bana söyleme." Onun dairesine ulaşana kadar sessizce arabayı sürdüler.

"Hoşçakal." Elini karnında hissedince dışarı çıkmaya başladı.

"Bana kızgın ayrılmanı istemiyorum. Pazartesiye kadar seni görmeyeceğim."

"O zaman bana neye güldüğünü söyle!" dedi ellerini çalgınca çırparak. "Sana her şeyi bilen biri olmayı bırakmanı söylediğimde, benimle değil, herkesle demek istedim! Ben . . . Ben buna alışığım!"

Gözleri vites değiştirmeye kayd ve bunu düşündüğünü görebiliyordu. "Mayflower'ın ikinci seferi olmadı."

"Ne? Evet vardı. Akrabalarım da oradaydı."

Omuz silkti. "İnternet kendinden oldukça emin görünüyordu," dedi telefonunu çıkararak. "Sana bir bağlantı gönderebilirim. . "

yıllardır bu hikayeyi anlatıyor . "

"Eh, o zaman yıllardır yanılmış gibi görünüyor. Akrabalarınızın Amerika'ya nasıl geldiğini merak ediyorum? "

Bir süre ona baktıktan sonra arabanın kapısını açıp dışarı çıktı.

"Ayn, bekle." Merdivenlerdeki hızlı ayak sesleri ona yetişmeye çalıştığını söyledi; o yavaşlamadı. Yanına vardığında kapıyı açmıştı. "Bir dakika," dedi onu belinden yakalayarak. "Hadi ama, bütün ailelerin bir mitolojisi vardır."

"Bu ne anlama geliyor Kyle?" Omzunun üzerinden ona bakmak için döndü.

Çenesini tıkırdatarak onu daireye doğru dürttü ve kapıyı arkalarından kapadı, avuçlarını kapıya bastırıp onu kollarının arasına hapsetti. "Bu, Amcam Buster'ın herkese kendisinin bir Mensa adayı olduğunu söylediği anlamına geliyor. Babam, büyükbabamız Tank'ın bir keresinde hareket halindeki bir trende bebek doğurduğunu iddia ediyor. Annem çocukken tatlı turşuları sevdiğimi düşünür ve iğrenç oldukları için kesinlikle sevmedim. Balık olsun ya da olmasın, hikayeler zamanla değişir. Tarih, gelecek kadar akıcıdır. Çok önemli değil."

Ainsley, onun sabit bakışlarından kaçınmaya çalışarak kendini kapıya yasladı. "Utanç verici. Doğru değilse neden böyle söylesin ki?"

"Çünkü annesi ona öyle söyledi ve birileri bir noktada uydurdu. Ayrıntılar unutuldu veya uygun bir şekilde göz ardı edildi. Sadece versiyonunun komik olduğunu düşündüm. *Onlara* gülmüyordum , gerçekten," dedi elini saçlarına daldırıp, ona doğru yaklaşarak. "İnsan doğasına güldüğümünden daha fazla değil."

Ona baktı; çok ciddi görünüyordu ve kadın derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Bunca yıldan sonra hala gülünmek canımı yakıyor. . . Olayın anılarını bastırdı. Lise çok uzun zaman önceydi. Artık bitmiş olmalı. . . Onu utandıran kişiye değil, şimdiki zamana, önündeki seksi adama odaklanmak istiyordu.

"Mitoloji mi?" diye sordu ellerini, onu daha da yakınına çekmek için kemer halkalarına götürerek, ona karşı kızardı.

Kasvetli bir şekilde başını salladı. "Mitoloji. Aile mitolojin çok sevimli, tıpkı senin gibi."

"Ben oldukça sevimliyim."

"Çok sevimli." Dudaklarına doğru hareketi yavaştı, üstü kapalı bir soruydu.

Çenesini kaldırdı. "Eve gitmen gerektiğini sanıyordum."

Kyle'ın yüzü düştü. "Yapmalıyım," dedi. "Haklısın. Yapmam gereken elektrikli süpürgem var ve..."

Ainsley parmağını dudaklarına bastırdı. "Canım, şaka yapıyordum. Seksi bir şakaydı. Biliyorsun. Seninle oynuyorum. Seni kandırıyorum."

"Seksi şaka," diye tekrarladı usulca, dudaklarını öpmek için elini kaldırarak. "Seksi şaka yapmayı severim."

"Bildiğini biliyorum," diye fısıldadı ve onu kanepeye götürdü. "Ve şimdi size çoğu insanın *paralel oyun* terimini kullandıklarında ne düşündüklerini göstereceğim . . ."

YİRMİ BÖLÜM

YETER YETER, diye düşündü Ainsley külâh dondurmasını YALARKEN . Onu kasabanın içine kadar, Salem'deki özel dondurma yerlerinden biri olan 22 Alt'a kadar sürmüştü. Bu iyi bir işaretti. . . Belki de onu yağlaması gerektiğini düşündü. Yapmadı. Dairy Queen ile iyi olurdu; Heck, tatlıyı atlayıp doğruca yerine geri dönse iyi olurdu. Onu üç kez dışarı çıkarmıştı: zamanı gelmişti. Doğru, bu randevulardan biri anne babasında akşam yemeğiydi ve bir keresinde birlikte bir araç karavanına kilitlenmişti. . . Bu sayıldı mı? Bu üç değil miydi? Buna o kadar hazırdı ki, işte bütün gün dikkati dağılmıştı. Cumartesi gecesi yaptıkları sıcak sevişme seansı ona bunun ne kadar iyi olacağına dair bir fikir vermişti. . . Bir süre olmuştu. Gecenin nereye gideceğini tahmin ederek tıraş olmuş, pul pul dökülmüş ve aşırı nemlendirilmiş olabilir veya olmayabilir.

"İyi?" Kyle gözleme külâhının tepesinden bir damla yaladı ve onun diline baktığını fark etti.

"E-evet. Evet," diye kekeledi. Kendi dondurması elinden damlıyordu.

"Peçeteye ihtiyacın var mı?" Aklını kaybettiğini düşündüğünü bilecek kadar onu okuyabiliyordu. *Kendine güveni tazeleyecek bir şey söyle Buchanan. Seni seks düşkünü bir boynuzlu köpek gibi göstermeyen bir şey.*

"Elbette." Evet, buydu. Bu işe yarar. Kyle ona kahverengi bir geri dönüştürülmüş kağıt peçete uzattı.

"İyi misin?"

"Bu bizim üçüncü randevumuz," diye ağzından çıktı. Dinlenmeden önce kendini durdurdu: *Ve göstermeni istiyorum karavanda ne düşündüğünü bana.*

"Evet, sanırım öyle."

"Yani," dedi elini silerek. "Üçüncü randevuda birçok insan. . ." Ainsley aralarında belli belirsiz bir işaret yaptı.

Ona boş boş baktı, sonra lanet olası külâhını tekrar yaladı. "Dördüncü bir randevu mu planlıyorsun?"

Elleri birazcık bile temiz olsaydı, hayal kırıklığı içinde kendi alnına şaplak atardı.

"Hayır, dördüncü bir randevu planlamıyorlar..."

"Eminim bazıları öyledir." Bakışlarını az önce içeri giren liseli çifte çevirdi. Masanın altında dizi titriyordu; şaka yapıyor olmalıydı.

"Benle boy mu ölçüşüyorsun? Çünkü eğer benimle dalga geçiyorsan. . ."

Sonunda bir kahkaha patlattı. "O kadar kolay. Olmaması daha zor, gerçekten."

Ainsley topaklanmış peçetesini ona fırlattı ve o alçak sesle ve sessizce güldü. "Sen bir pislisin."

"Üzgünüm."

"Hayır değilsin."

"Hayır, gerçekten değilim," diye kıkırdadı, sırıtarak. "Ama bir süre daha beklememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Dur Kyle. Ciddi anlamda."

"Hayır, şimdi ciddiylim." Suyundan bir yudum aldı ve bardağı bıraktığında yüzünü dikkatle inceledi. 2003'te Türkiye Trot'u kazandığı zamanki kadar kararlı görünüyordu. Daniel onunla bir aylık çamaşır yıkamak üzerine bahse girmişti ki hepsini kazanamayacaktı. O zaman ve orada Kyle'a hiçbir şey üzerine bahse girmemesi gerektiğini not etmişti. . . ama şimdi biraz öyleydi. Gelecek planlarını ve itibarını bir Durand'ın kaprislerine tabi tutuyordu.

Sesini alçaltarak öne eğildi. "Şaka yaptığını söyle. Lütfen."

Başını salladı, görünüşe göre sakindi. "Araştırmalar, birçok Y kuşağının seks yapmadığını gösteriyor. Buna seks resesyonu diyorlar. Yalnız olmazdık."

"Evet, ama *yalnız kalmak istiyorum* . İşte mesele bu."

"Bunu duydum, ama bunun akıllıca olduğunu düşünmüyorum. Eğer hamile kaldıysanız. . "

Kahkaha attı. "Hamile kalmayacağım, Kyle. hap kullanıyorum."

"İnsan faktörlerine göre ayarlandığında sadece yüzde 91 etkili. Ve oldukça unutmaksın; Bahse girerim düzgün almıyorsun. Ve prezervatifler daha iyi değil, bu sadece yüzde 85. Büyük ihtimal değil, gerçekten."

Ağzı açık kaldı. Daha dün gece unutmuştu. Sivilcesine yardımcı oldu, bu yüzden üreme amaçları için gerçekten önemli değildi. Alsaydı elbette doğru anlardı. . . eğer *önemliyse* . Ama daha dün gece her şeyi mahvetmişken onun iddiasını tam olarak inkar edemezdi ve adam onun yüzündeki gerçeği gördü.

Kyle güldü. "Görmek? Çocuk sahibi olmaya hazır değilim. Sen?"

"Evet." Sözcük onu kalbine geri dolduramadan ağzından fırladı ve açıklamaya çalışırken yüzü ısındı. "Hep çocuk istemişimdir." Ama istemediği şey, onu sevmeyen birini, eş ebeveynlik ya da evlilik olsun, ömür boyu sürececek bir ilişkiye hapsetmekti. Bu bakış açısından çekincelerini anladı, ama. . . Beyni bunun bir anlam ifade ettiğini açıklamaya çalışırken kız kısımları zangır zangır zangır zangır çalışıyordu.

"Sürpriz yok," dedi sessizce. "Ama riske atmaya istekli değilim. Starla ve Charlie'ye bak, Ains. İlişkileri o kadar berbat ki, *Dr. Phil'de* olmalılar ."

"Şov hala devam ediyor mu?"

"Odak. Bir çocukları oldu - harika bir çocuk, ama yine de hazır olmadıkları bir çocuk. Tabağımda hâlâ işle ilgili çok şey var. Doktor Baker'a ihtisas

programında yardım ediyorum ve onların çok fazla gözetime ihtiyaçları var; ve bu benim acil servis vardiyalarımına ek olarak." Eline dokunmak için uzandı, ama o tam zamanında geri çekti. Onu cezalandırmaya çalışmıyordu. . . O sadece *çok* hayal kırıklığına uğradı. Şu anda fiziksel temas kuramadı; bu gece el ele tutuşmaktan çok daha fazlası için hazırlanmıştı ve vücudu haberi iyi almıyordu. O zaman Ainsley birkaç başka müşterinin onları izlediğini fark etti ve yakalandıklarını fark eden dinleyiciler çabucak kendi konuşmalarına geri döndüler.

Ayağa kalktı ve kıza eğilmesini işaret etti. Ona sert bir bakış attı ve o ağzını yarım bir gülümsemeyle kaldırdı. "Lütfen?" dedi.

İsteksizce, onu kabine ve yanındaki koltuğa bıraktı. İstedliğini söyleyebilmesine rağmen, ona dokunmadan oturdu. Peçetesini masanın altında oynayarak büktü. Söyleyecek daha çok şeyi olduğunu düşünmüştü, ama o sadece ona bakıp yalvarırcasına baktı.

"Ama bundan önce, diğer kız arkadaşlarla sen . . . yaptı, değil mi?"

"Numara."

"Hiçbir zaman?" diye fısıldadı, dehşet içinde. "Ama bütün o kızlar hep senin etrafında takılırdı. . "

Omuz silkti. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Sadece doğru değildi." Bu onu biraz daha iyi hissettirdi. Belki o zaman kişisel değildi. Ama o hala kızgındı.

"Bana daha önce söyleyebilirdin."

"Evet. Etmeliydim. Üzgünüm."

"Her şeyi traş etmekle o kadar zaman kaybetmeden önce. Şimdi sonbahar. Mecbur değilim, başka kimse bilmeyecek."

Bakışları ısındı ve ona biraz aşağı yukarı baktı. "Her şey?"

"Artık asla öğrenemeyeceksin, değil mi?"

"Ah, hadi ama . . ."

"Hayır. Bu gece çabalarımı benden başka kimse takdir etmeyecek."

"Bu sadece zalimce."

" *Sadece* zalimsin."

"Asla demedim. Sadece değil . . ."

"Henüz değil." Göz açıp kapayınca kadar, yeniden on yedi yaşındaydı, Shane Burgess ile Annie'de oturuyor, milkshake paylaşıyordu. Birkaç haftadır ona ilgi gösteriyor ve bütün gece ona dokunarak onu en iyi şekilde çıldırtıyordu. Ne yazık ki, yatağa atlamadan önce birbirlerine bağlılık konusunda aynı çekincelere sahip değildi. . . Bu kesinlikle onun lisedeki sosyal hayatını korkunç bir yöne yöneltmişti. Serpinti, hayal ettiğinden bile daha kötüydü.

"Sorun değil." Değildi, gerçekten. Bu onu kk hissettiriyordu. Bir kostüm partisine sokak kıyafetleriyle gelmiş gibi hissetti. . . ilişkilerin seni yersiz hissettirmemeliydi. Gitmek istedi. "Hadi eve gidelim."

"Hayır, Ainsley, sadece..." Kyle hırladı.

"şimdi lütfen."

"Bizi birlikte görebiliyorum. Gelecekte, demek istediğim. Yapamaz mısınız?"

"BENCE . . . Bilmiyorum. Sanırım yle." Elbette yapabilirdi. Bebeklerini ift bebek arabasına iterek, sabah koşularına çıkıyorlar. Uzun bir vardiyadan sonra yatağına yığılıyor, hâlâ onunla bağlantı kurmak için a, sabahları ona krep yapıyor. Gelecek okul yılı için odasını dekore etmesi, ağır işleri ona yaptırması. Homurdanıyor ama seviyor.

"Biraz daha zaman verelim tamam mı? Lütfen?" O kadar gergin görünüyordu ki, bacağı tüm sırayı sallıyordu.

içini çekerek uzağa baktı. "Eh, başka seçeneğim yok gibi görünüyor, yani. . " Kalalarını itti ve o, paltolarını toplayarak kabinden kalktı. "Bu aptal ejderha için ayak tırnaklarımı boyadığıma inanamıyorum."

"Ne dedin?"

Hata. "Hiç bir şey."

"Bana ejderha mı dedin?"

"Bu bir hakaret değil. . " Kapıyı onun için tuttu, düşünceli bir tavırla darbeyi yumuşatmaya çalıştı.

"Ainsley, bana hayvan diyorsun! Bunu nasıl bir iltifat olarak kabul edebilirim?"

"nk gerçekten harika bir hayvan! Birine tek boynuzlu at demek gibi bir şey değil mi? Çünkü çok sıradışı ve benzersizler. Sen tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun. Ben sadece . . . Bazen seni başka nasıl sınıflandıracağımı bilmiyorum."

Arabanın kapısını onun için açtı, hâlâ memnun olmadığı belliydi. Hayvanlar, Chordata, Memeliler, Primatlar, Hominidae, *Homo sapiens*. Seninle aynı." Yolcu koltuğuna tırmandı ve kapıyı çarparak kapattığında sindi.

Bu tarihin bitmesini böyle hayal etmemiştim. . .

BÖLÜM YİRMİ BİR

BU , bugün yapmak istediği SON ŞEYDİ . Yatağa kelepçeli kadın titriyordu ve Kyle ne pahasına olursa olsun meth'den kaçınması için kendisine gereksiz bir hatırlatma yaptı. İlgisi yoktu ama ara sıra kendine hatırlatmaktan da zarar gelmezdi. Bazen olağandışı şeyler merakını uyandırabilir ve sonra geçici bir ilgi bir saplantı haline gelebilir. Metne takıntılı olmak ölümcül olurdu.

"O bir makine" fısıltısını duyduğunda iniltilerini görmezden gelerek hastanın cildini kırmıştı. İnsanların kendisini bir tür mekanik yaratıma benzetmesine alıştı. Robot. Android. Hepsi aynıydı. indirgeyici.

"Aslında değilim." Kyle başını işinden kaldırmadı. "Ama yaptığım şeye dikkat edersen, bir şeyler öğrenebilirsin. Bir makine değilseniz , bu durumda yalnızca alt programlarınız öğrenmeye izin veriyorsa bir şeyler öğrenebilirsiniz. " İğneyi bantladı ve çizelgesine not almak için hareket etti. Ama yorum hâlâ oradaydı, kafasında ayakkabısına sakız gibi yapışmıştı. Kaldırmak istedi. Gerçeği kadar korkunç ve rahatsız ediciydi; sakız çiğnemeyi bir eğlence olarak asla anlamamıştı. Sakinler başlarını birbirine yaklaştırarak fısıldadı, ardından kadın bilincini kaybetmeye başlayınca oradan ayrıldılar. Kyle hala bu yorumu hissederek nöbet odasına çekildi. *Dışarı, dışarı, dışarı.*

Daniel kolunu tuttu. "Hey. Greg öyle demek istemedi. Bunu bir iltifat gibi söyledi."

"Bir makineye nasıl iltifat denir? Makineler yapılır, birileri tarafından yapılır. Bağımsız düşünce yeteneğine sahip değiller. Ben fazlasıyla yetenekliyim. Beni kimse yapmadı."

"Bebeklerin nereden geldiği konusunda hâlâ kafanız mı karıştı? Tekrar seks konuşması yapmamız gerekiyor mu? Tanrıya şükür bir OB/GYN olmadın." Ağabeyi sırttı ama yaptığı şakanın umduğu tepkiyi alamadığını görünce ayıldı. "Böyle durumlarda duygularınızı nasıl bir kenara koyabileceğinizi kışkırttığını kastetmişti. Onu böyle görmek Dr. Trout için üzücüydü. Bu kadar."

Kyle sarkık kanepeye ağır ağır oturdu. "Sanırım bu bazen bir avantaj."

"Bazen," diye onayladı Daniel, yanına çökerek. Başını Kyle'a doğru eğdi ve omzuna sertçe düştü. Kilo iyi hissettirdi ama akraba olsalar bile insanların onları gizlice sokulurken görmelerini istemiyordu.

"Bırak beni."

"Numara."

"Kız için kötü hissettim."

"Yaptığını biliyorum kardeşim."

"Yapmazlar. Hiçbir şey hissetmediğimi sanıyorlar, çünkü dışarıdan belli olmuyor."

"Vidalayın. Kimin umrunda? Sen harika bir doktorsun. Sizi iş başında gören herkes bunu bilir. Beyniniz sadece farklı bir şekilde kablolanmıştır."

"Beynim bana birçok durumda avantaj sağlıyor. Emin değilim. . "

Kardeşi oturdu ve ona baktı. "Ne olduğundan emin değilim?"

"Ainsley ile ne yapacağını bildiğinden emin değilim."

Daniel bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Çünkü tüm güvenlik düğmelerine basıyor."

Kyle iki elini siyah saçlarının arasından geçirdi ve derin bir iç çekti. "Bütün düğmelerime basıyor, nokta."

"Muhtemelen başka birini bulabilirsin, biliyorsun."

"Korkunç tavsiyeler veriyorsun. Bana sebat etmemi, orada takılmamı söylemen gerekiyor. Winnie'yle sana bunu söyledim."

"Hayır, bana sığ olduğumu söyledin. Üstünü şekerlemedin bile, öylece ortaya koydun. "Sıgsın, Daniel."

"Aynı şey. Seni motive ediyordum ve elimden geldiğince güzel bir şekilde anlattım. Winnie'nin olmanı istediği kişi olabilmen için sadece hatalarına işaret ediyordum."

"Keşke bu mantıklı olmasaydı." Daniel durakladı. "Ainsley ile çalışmasını istiyor musun?"

"Elbette yaparım. Onu seviyorum."

Kardeşi ona hızla göz kırptı.

"Bu seni şaşırttı mı?"

"Evet biraz. Demek istediğim, ondan çok hoşlandığınızı biliyordum ama siz sevmiyorsunuz. . " Daniel gözlerindeki sert bakışı görmüş olmalı, çünkü çabucak geri çekildi. "O kadar uzun süredir birlikte değiliz."

"Söyleyeceğin şey bu değildi." Kyle ayağa kalktı ve yakalandığını hissederek kollarını kavuşturdu. Dışlanmış gibi hissetmek. "O sana söyledi."

"Hayır," dedi Daniel hemen, "Winnie'ye söyledi; Ainsley ve ben seks hakkında konuşmayız. O sadece sinirli, kardeşim. Onu biraz rahat bırak. Biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı; o da bunu çözmeye çalışıyor."

"Sence almalı mıyım. . " Kyle'ın yüzü yandı. Daniel ile bile bunun hakkında konuşmak istemiyordu. Philip'in uzun süreli ilişkiler hakkında daha fazla bilgisi olmasına ve Maggie'nin bir kadın olmasına rağmen Daniel ile konuşmayı diğer kardeşlerinin herhangi birinden daha kolay buldu. Daniel oturdu, ellerini karnında kavuşturmuş bekliyordu. "Sence onunla seks yapmalı mıyım?"

"Sen istiyor musun?"

"Evet," diye itiraf etti. "Ama bunun için uzun zamandır bekliyordum. 'Bu' gerçekten içinde olmak istediğim bir ilişki. Ve fiziksel yönün işleri mahvetmesini istemiyorum. Bunun benim için nasıl olacağını bilmiyorum."

"Sonra bekle."

"Önceki kız arkadaşlarımdan hiçbiri fiziksel ilişkimizi sınırlama kararımı kabul edemezdi. Sinirli olduğu için onu kaybetmek istemiyorum. Bana kızmasını istemiyorum."

"O zaman bekleme."

Kasıtlı olarak yararsız oluyorsun, diye hırladı Kyle ve Daniel kıkırdadı.

"Hayır, değilim, sadece basit değil. Ama Ainsley de seni seviyorsa bekler. Başka faktörlerin de dahil olduğunu bilmesine yardımcı olabilir. Ondan etkilendiğinizi bilmesini sağlayın."

"Eminim zaten biliyordur," dedi umursamazca. "Vücuduma çok yakın vakit geçiriyor. Hissedebildiğine eminim."

"Eh," dedi Daniel yavaşça, "vücut çekimi var ve kalp çekimi var. Ayrıca, kadınlar bir şeyleri yüksek sesle duymaktan hoşlanırlar. Düşünceni onunla paylaş. Yardımcı olacak. Söz veriyorum."

"Bu anlamsız bir vaat; Kötü bir tavsiye olduğu ortaya çıkarsa sana değil, bana döner."

"Bu bir deyim, zeki." Daniel ona bir yastık fırlattı ve Kyle onu yakalayıp geri attı. Daniel kendini savunmak için bir kanepenin minderi aldı ama kapı açıldığında ikisi de donup kaldı.

İşte buradasın, dedi Winnie gülümseyerek. "Birlikte olacağınızı bilmeliydim. Baban burada."

"Neden?" diye sordu Kyle.

"Emin değilim. Öğle yemeğiyle ilgili bir şey mi?"

"Ey. Doğru. Birlikte dışarı çıkıyoruz."

"Ve beni davet etmedin?" Kyle, Daniel'in bundan gerçekten zarar görüp görmediğini anlayamadı; bazen gerçek duygulardan ayırt edilmesi zor olan pek çok alaycılık kullandı.

"Hayır, yapmadık. Sadece benimle vakit geçirmek istedi."

"İyi öyleyse. Bir dahaki sefere bisiklete binmeye gittiğimizde seni davet edip edemeyeceğimi gör."

"Güzel, davet edilmek istemiyorum. Bisiklete binmeye ilgim yok."

"Kasklar, değil mi?" Daniel sırtarak sordu.

"Sana binlerce kez söyledim, bu kasklar."

"Öyleyse bir olmadan sür."

"Çok gülünçsün. Seninle bile olamam." Kyle dolaptan sırt çantasını aldı ve sertçe kapattı, ayrılmadan önce Ana kilidini kısaca kontrol etmek için zaman

ayırdı. O yokken kardeşine eşyalarını karıştırma fırsatı vermek istemiyordu. Babası, ön kapının yanındaki hemşire istasyonunun yanında onu bekliyordu.

"Merhaba oğlum."

Kyle uygun bir selamlama homurdandı.

"Gitmeye hazır?"

"Evet. Hemşire Harper, lütfen beni soran herkese öğle yemeğine çıktığımı ve birazdan döneceğimi bildirin."

"Yapacağım." Selam verdi. "Sizi gördüğüme sevindim, Dr. Durand Kıdemli."

Ben de seni gördüğüme sevindim, dedi babası dostça bir el sallayarak.

"Peki, nereye?"

"Sen seç. Vergili bir gün oldu."

"Hayır, bu onbeş Nisan." Babası kendi şakasına güldü ve Kyle gözlerini devirdi. "Açık ol oğlum. Mashita'ya yürüyelim; çok güzel bir gün. Yapabiliyorken güneşi ısılatmalıyım."

"Bu iyi." Sessizce üç blok yürüdüler. Kyle'ın beyni, kardeşiyle yaptığı konuşmayı ve Ainsley'le olan durumu analiz edince ölüm tutuşunu hafifletmeye başladı. Yürümek iyi hissettirdi; endorfin salgıladığı ve kişinin ruh halini iyileştirdiği kanıtlanmıştı. Muhtemelen yağmur yağmamasına yardımcı olmuştur.

"Daniel hâlâ evde sana sorun mu çıkarıyor?"

Kyle homurdandı. "Bana ne zaman sorun çıkarmadı? Tek yaptığı ortalığı karıştırmak ve oturma odası mobilyalarını karıştırmak." *Ve kişisel sorunlarımda bana yardım et ve bana yemekte konuşabileceğim ve bir fincan kahve paylaşabileceğim birini ver.*

"Bahse girerim, onun taşınmasından memnunsundur, ha?"

Kyle cevap vermedi. Elbette barizdi. Keskin, kesik kesik adımlarla topuklarının betona daha güçlü bir şekilde çarpmasına izin verdi.

"Ainsley'le işler nasıl gidiyor?"

"İyi. Annemle işler nasıl gidiyor?"

Evan sıırttı. "Annemle işler iyi, sorduğun için teşekkürler. Diğerleri, annemle benim ne olursa olsun iyi olduğumuzu varsayıyor."

Kyle yüzünü buruşturdu. "İlişkiler çok iştir. Bunu hafife almazdım." Babasıyla yaptığı konuşmada oraya gitmeyi düşünmemişti. . . Belki de çok tuhaftı. Ama Evan kimseye söylemedi ve otuz yıldan fazla evlilik tecrübesine sahipti. "Sen ve annem hiç oldu mu? . . ilişki sorunları?"

"Argümanlar gibi mi demek istiyorsun? Kesinlikle. Daha geçen hafta sonu, bir antikayı kontrol etmek için Sisters'a gitmek istedi..."

"Hayır, demek istediğim bu değildi. Demek istediğim . . . seks sorunları."

Babası yavaşça başını ona çevirdi. "Evet. Tüm ilişkiler bazı yönlerden engebelidir. Bunların büyük problemler olduğunu söyleyemem. Ama özellikle sen doğduktan hemen sonra, aynı sayfada değildik. Yorgundu ve aldığı kilo konusunda kendine güveni yoktu ve ben yalnızdım ve senin ve Philip'in tüm dikkatini çekmesine içerledim. Ve tabii ki, otistik olmak, bebek olmaktan nefret ediyordun ve temelde hiç uyumadın. Ama bunun üzerinden çalıştık. Evde daha fazla yardım etmeye başladım, saatlerimi azalttım."

"Bunu benim durumuma uygulayamam."

"Durumunuz nedir?"

"Ainsley benimle seks yapmak istiyor. Daniel çekincelerimi açıklamamı tavsiye etti. Bu tavsiyeyi dikkate alıyorum."

"İletişim genellikle iyi bir şeydir. Her neyse, evlilik için iyi bir uygulama."

"Kendimi açıklamaktan zevk almıyorum. Genelde bir kahraman gibi görünmem. Özellikle de nedenini tam olarak açıklayamadığımda."

"Neden yapamıyorsun?"

"Çünkü bilmiyorum!" patladı. Sokakta yanlarından geçen yaşlı bir çift hızlandı ve Kyle kaşlarını çattı. "Belki de bunu daha sonra konuşmalıyız."

"Yok, önemli değil. Bak, onu çekici buluyor musun?"

"Bu aptalca bir soru. Objektif olarak çok güzel. O Timber Falls'taki en güzel kadın. Belki de tüm eyalette."

"Eh, aranızdaki daha derin sorunların bir belirtisi olmadığı sürece. . . sadece yanlış izlenimi almadığından emin ol."

yanlış *bir izlenime sahip* olduğundan oldukça eminim . Üçüncü randevu beklentileri vardı. O idi . . . benimle mutsuz."

"Öyleyse onu düzelt. Seni uzun zamandır tanıyor. Elbette ikiniz böyle bir şeyin aranıza girmesine izin vermeyeceksiniz."

Kyle ona kısa bir baş selamı verdi. "Hayır, haklısın. Yapmamalıyız."

YİRMİ İKİ BÖLÜM

KYLE, AINSLEY'İN kanepesinde kıpırdandı. Anahtarlarıyla oynadı. Her şey, onun rahatsız edici gri IKEA canavarı üzerinde oturmaktan, dizi kontrolsüz bir şekilde zıplamaktan daha iyi olurdu. Tek yaptığı ona yeniden düşünmesi, kararından şüphe etmesi için zaman vermektir. *Hayır*. Onu bunun yüzünden kaybetmeyecekti. İhtiyacı olan bu olsaydı, yapacakları şey buydu. İhtiyacı olan birçok şeyi yaptı. Bahsettiğinden beri bir kez bile sarımsak kullanmamıştı. Bir tesadüf de olsa, yakın olacakları gecelerde gömlekleri bile daha çok pamuklu görünüyordu. *Değil*, diye ısrar etti zihni. *Onu seviyorsun. Sadece bunu onun için yap ve bitir*. Belki de müzik açmalı. . . Hangi John'u seviyordu? John Legend mıydı yoksa John Mayer mi? Bu önemli detayın aklından çıkmasına nasıl izin verebilirdi? Geride kalan tüm küçük parçalarını, sevdiğinden bahsettiği tüm küçük şeyleri tuzağa düşürmek genellikle çok sadıktı. Merdivenlerden gelen ayak sesleri onu düşüncelerinden ayırdı ve ayağa fırlamasına neden oldu.

Ön kapı açıldı ve Ainsley içeri girdi, başı eğik, çantasını karıştırarak bir şey aradı.

"Hey."

Başını kaldırdı ve onu görünce zevkle sırıttı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Winnie beni içeri aldı. Umarım sorun olmaz."

"Tabiki öyle." Çantasını yere bıraktı ve aceleyle ona doğru yürüdü, boynuna sardığı kollarından imzalı selamını verdi. Atladı ve onu kendine karşı yakaladı ve ona tatlı bir öpücük verdi. Gözleri parlıyordu. "Ne güzel bir sürpriz." *Çok uzak çok iyi*.

"Sana yemek yaptım." Onu, dumanı tüten gümüş bir tencerede kırmızı sebzeli çorba ve taze Fransız ekmeğinin beklediği mutfağa götürdü. Hafif tutmayı düşünmüştü; Her ikisinin de sebzelerin önemi hakkında ne düşündüklerini bildiği için salata eklemeyi düşünmüştü, ama bunu basit tutmayı tercih etmişti. Vücutlarının bu kadar çok life nasıl tepki vereceğini kim bilebilirdi; sancıları içinde mahcup olmak istemiyordu. . .

"Ve sürprizler gelmeye devam ediyor. . ." Kokusunu aldı. "Lezzetli kokuyor bebeğim."

"Annemin tarifi."

Ainsley iç geçirdi. "Annen sebzeli çorba tarifini seninle mi *paylaştı* ? Çok gizli, aile dışından olmayan tarif mi?"

"Hayır, mutfağında buldum."

"Demek bize tarifi *çaldın* ." Düşünceli bir şekilde çenesine vurdu.

"Anlıyorum. Şimdi lam üzerine gitmek zorunda mıyız? "

Başını salladı ve gümüşleri çıkardı. "Lam üzerinde mi?" küçümseyerek sordu.

Onu görmezden geldi. "Bir saat içinde saçımı kesip boyatabilirim. Hafif seyahat edeceğiz, sahile yakın bir yol kenarına küçük bir tezgah kuracağız ve yasadışı çorbamızı yorgun gezginlere satacağız. . "

"Durmak." Sadece onu daha da sinirlendiriyordu ve yiyecekleri soğuyordu. Ne kadar erken yerlerse, o kadar çabuk devam edebilirlerdi. Ya da daha doğrusu, onu al. "Birincisi, herkes sahildeki insanların çoğunlukla Mo's'dan deniz tarağı çorbası istediğini bilir."

"Doğru." Bir parça ekmek aldı ve bir ısırık aldı. "Sence daha iç bölgelere gitmeli miyiz?"

"İkincisi, hiçbir yere gitmiyoruz," dedi onu masaya doğru yönlendirerek. "Hadi yiyelim."

"Doğru." Açgözlülükle ellerini ovuşturdu. "Yakıt yapalım. Kaçak hayatımız için kalorilere ihtiyacımız olacak."

"Bir yere gitmiyoruz dedim!" dedi kibarca. "Şimdi otur."

"Bugün havanda ne var?" diye sordu masadaki koltuğuna çökerek. "Zor bir uyku günü mü?" Telefonuna baktı, kaşlarını çattı. "Bekle, şu anda işte olman gerekmiyor mu?"

"Günlere dönüyorum."

Ainsley heyecanla ellerini çırpı. "Ciddi misin?"

"Genelde ciddiymdir."

"Bu harika! Şimdi aslında birlikte bir şeyler yapabiliriz ! "

Hangisinden bahsetmişken. . . Boğazını temizledi. "Evet. Bu iyi bir haber. Şimdi yiyelim, yemeğin soğuyor." *Ayaklarım da.*

Ekmeğini yere koydu. "Önce beni öp," diye mırıldandı. "İyi haber aldığımızda öpüşüyoruz. Bu bir şey."

İkisi de oturdukları için bazen olduğundan daha kolaydı. Aslında o kadar kolaydı ki, onu başka türlü olabileceğinden biraz daha uzun öptü. Uzun bir gece mesaisinden yorulmadığı için ona da biraz daha dokundu. Onunla olmak bir rahatlıktı; bütün gününü onu düşünerek geçirmişti. Kucağına tırmanırken çıkardığı tatlı küçük seslerin tadını çıkardı. *Bekle hayır. Önce yemek yemeliyiz.* Senaryoya bağlı kalmıyordu. . . bu muhtemelen haksızlıktı çünkü senaryoyu *görmemişti* . Bir dahaki sefere, belki o gecenin gündeminin bir kopyasını değişiklikler için ona e-postayla gönderirdi. Bu, böyle yanlış anlaşılmalara önleyecektir.

"Winnie ne zaman döneceğini söyledi mi?" boynunu öperken mırıldandı.

"Bütün gece dışarıda," diye nefes verdi. Kyle burnunu burnuna sürttü, dudaklarını tekrar onunkilere dayadı, daha sert bastırdı ve dilleri bir zamanlar

yumurtladığını gördüğü iki somon balığı gibi birbirine dolandı. Onlar da aynı derecede ıslaktı. Öpüşmek gerçekten tuhaftı; iyi ama garip.

Tanrım, gerçekten onun peşinden gidiyordu. . . Bu iyi hissettirdi. Gerçekten iyi. Elleri göğsünde gezindi, huzursuzca hareket etti. Dilinde kadının çaresizliğini hissedebiliyordu ve suçluluk onu kemiriyordu. Bunu daha önce yapmalıydı. Önemli değil. Şimdi yapacaktı. Ainsley ayağa kalkıp onu bacaklarının altından desteklerken ciyaktı. Onu taşıyorsa koridora saçtığı gül yapraklarını görmeyecekti ama şimdi onu durdurmaya cesaret edemiyordu. Koridordan yatak odasına doğru yürürken onları çoraplı ayaklarının altında ezdi. Nesneler doğru yönde hareket ediyordu ve hareket halindeki nesneler hareket halinde kalma eğilimindeydi. . . Seksin kendi fiziği var mıydı yoksa doğal dünyanın geri kalanını mı yansıtıyordu? Onu şimdi durdurursa, biraz sürtünme gerektireceğinden oldukça emindi. . . ama aradığı türden değil. Onu elinde tutmak istiyorsa taahhüt edeceği türden değil. Ve onu çok, çok kötü bir şekilde elinde tutmak istedi.

Onun kot yorganına daha fazla gül yaprağı serpmiştii; önce yatağı yapması gerekiyordu ama sonra onları dağıtmıştı. Onun ne kadar salak olduğunu sevmiyordu ama belki onunla yaşadığında onu iyileştirebilirdi. Kişiliğinin başka hiçbir yönü ile çalışmamıştı, ama yine de deneyecekti. Onu nazikçe yatağı yatırırken gömleğine pençe atıyordu ve o da onun için sıyırdı. Tenine temas eden elleri sıcaktı ve bu arzusunu bir çentik daha hızlandırdı. Ağzı onunkine karşı hareket etmeyi hiç bırakmadı; muhtemelen inlediğinin farkında bile değildi. *Zavallı kız*. Birkaç dakika içinde daha iyi hissedecekti, umarım. Önemli bir araştırma yapmıştı ve ona yardım edebileceğinden emindi. Kot pantolonunun düğmelerini açmak için hareket etti (sıradan Cuma günü için Tanrıya şükür; çok daha karmaşık bir şey giyebilirdi) ve bir eliyle bileğini tutarak onu durdurdu. Bakışları onunkiyle buluştuğunda puslu ve ateşliydi, dudakları onun öpücüklerinden her zamankinden daha kırmızıydı. Onu böyle görmeyi seviyordu ve bu onu cesaretlendiriyordu.

"Ne yapıyorsun?" nefes aldı.

Bu olmadı ama.

Belli değil mi? Kyle cevap vermedi; Bunu çok istediğini bildiğinden, ondan istemedikçe durmasına gerek olmadığına çoktan karar vermişti. Gömleğini yukarı kaldırarak karnını öptü ve iç geçirdi, parmaklarını saçlarına geçirip nazikçe saç derisini kaşıdı. Kendini iyi hissediyordu, hatta tadı güzeldi. Bu onu biraz şaşırttı. Belki de bu düşündüğü kadar zor olmayacaktı.

"Kyle, tatlım? Burada neler oluyor?" Artık ağzı meşgul olmadığı için beyni de yeniden devreye girmiş gibiydi. *Saçmalık*. "Bunlar . . . Gül yaprakları? Ne zaman mum yaktın?"

"Onlar elektrikli. Gerçek bir tehlikedir," diye mırıldanarak boynunu öpmek için geri geldi. Görünüşe göre, üst yarısını başıboş bırakmak bir hataydı. Dikkati yeterince dağılmış olsaydı, soru sormaz, ona bu konuda daha önce söylediklerini hatırlatmaz ya da geri çevirmezdi. Kendi sözleri bir koçbaşı gibi ona geri çarptı: *yüzde 91 etkili. Starla ve Charlie'ye bak. Bizi birlikte görebiliyorum. Yapamaz mısın? Duraksamasını sağlayan şey bu gelecekti: Çocukken babası ona cinselliği anlattığında, evlenene kadar beklemesi gerektiğini söylemişti. Diğer insanların farklı şeyler yaptığını bildiği için artık önemli değildi; kafasında bir düzen kurulmuştu. Ve bunu herhangi bir bağlamda bozmanın çok zor olduğunu gördü.*

"Kyle?"

"Fikrimi değiştirdim," dedi dudaklarını öperek. "Seni istiyorum." Teknik olarak doğru. "Seninle seks yapmak istiyorum. Şimdi." Başka bir boğucu öpücük için içeri girmeye çalıştı, ama yüzünü çevirdi. *Ah-oh.*

"Yaptın mı?" diye sordu nazikçe, tırnaklarıyla sırtını kaşıyarak. "Bana bu karardan bahset, olur mu?"

"Tabii," dedi tekrar dikkatini dağıtmayı umarak vücudunu onunkine dayayarak. "Düşündüm ve haklısın. Beklemek için bir sebep yok." Onu tekrar öptü ve o izin verdi, ama sıcaklık orada değildi. *Lanet olsun.* Terli ve panik hissetti; bu hiç de planladığı gibi gitmiyordu. Bu gece olmayacaksa, yakın zamanda kendini tekrar bu şekilde çalıştırabileceğinden emin değildi. Ve oda arkadaşı bu gece dışarıdaydı. Basınç, kafatasında bir mengene gibi hissetti. *İşte bu, bu mükemmel bir zaman. Şimdi olmak zorunda.*

"Peki ya doğum kontrolü? Endişeleriniz vardı. . "

"Hayır, bu iyi. İyi olacak." Beyni, gerçekleri bariz bir şekilde göz ardı ettiğinde top ateşi gibi gürledi. *Yüzde 91 etkili. Yüz çiftten dokuzu ebeveyn olacak. Aiden bir sürprizdi.* Bu düşüncelere karşı kulaklarını tıkamak istedi ama bunun yerine onun gömleğini çekiştirdi, sabrını yitirdi. "Çıkar şunu. Hadi."

"Tamam," dedi nazikçe elini onun elinin üzerine koyarak. "Tamam ben çıkarırım. Ama önce, ebeveyn olmaya hazır olduğunu duymak istiyorum."

Denedi. Yalan olduğunu bildiği kelimeleri söylemeye çalıştı ama dudakları seğirdi ve büküldü, sıkıca kapalı kaldı. Ainsley ona gülümsedi, yanaklarındaki kızarıklık hâlâ yüksekti.

Ah, tatlım, diye fısıldadı, başını göğsüne yaslamak için onu aşağı çekerek. Yemyeşil vücudunun üstüne uzandı ve onu kendisine karşı tuttu. Hissettiği gerilim geri çekilmeye başladı; kalpleri ve nefesleri senkronize, ikisi de yavaşladı.

"Buna ihtiyacın var. Bana ihtiyacın var," diye mırıldandı gömleğinin içine. "Ve senin mutlu olmanı istiyorum."

"Mutluyum" dedi saçlarını okşayarak. "Seninle çok mutluyum tatlım. Hiç bu kadar gülmemiştim ya da bu kadar özenle uğraşmamıştım. Senin huysuz kıcın benim favorim."

"Ama seks. . "

"Ama seks' hiçbir şey, bebeğim." Sesi sakın ama kararlıydı. "Bunu sadece ben istediğim için yapmıyorsun. Bu manipülatif ve soğuk. Bunu istemiyorum, tamam mı? istemiyorum. Çok erken bir insan yarattığımız için endişelenip bunun üzerine strese atılıp ortalıkta dolaşıp durmanı istemiyorum."

"Sadece bu değil," diye mırıldandı. "Düzensiz."

Bir an sessiz kaldı ve sesindeki belirsizliği duydu. "Önce evlenmemiz gerektiği için mi?"

"Evet." Oturdu, bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Üzgünüm. Kafamda bir düzen kurduktan sonra onu silmek çok zor."

Anlıyorum, dedi, yumuşak bir öpücük için avucunu dudaklarına götürerek. "Bu iyi. Yok canım."

Tekrar üzerine çöktü ve yüzünü boynuna gömdü. Onun gibi bir partner bularak nasıl şansı yaver gitmişti? Gözyaşları gözlerini yaktı ve burnunu çekti.

"Kyle, tatlım?"

"Akşam mahvoldu," dedi, sesi duygudan kalınlaşmıştı ve boğazını temizlemeye çalıştı. "Sadece eve gideceğim." Bir gülümsemeye başladığında yanaklarının kıvrıldığını hissetti.

"Ah, merak etme. Onu nasıl kurtaracağımı biliyorum." Sesindeki o alaycı kıvılcım. . . ne düşünüyordu? Ne olabilir ki - ah. Beklemek.

"Hayır," dedi, oturup gömleğini aramak için etrafa bakınarak.

"Ah, hadi ama. Lütfen?" Elini koluna koydu, kirpiklerini dalgalandırdı.

"Numara."

"Üçü de değil. Sadece bir, sadece ilki. Mutlu olmamı istediğini söyledin. Bu beni çok ama çok mutlu ederdi. . "

"Neden? Küçük, kıllı erkeklerin ölümcül bir tehlike içinde aptal bir yüzük taşımasını mı izliyorsun? En azından bu nasıl eğlenceli? "

"Hepsi küçük değil. Bazıları insan boyutunda." Ainsley oturdu, ellerini dua edercesine birleştirdi. "Lütfen? Lütfen? Lütfen?" Sanki duyabileceği bir frekans bulmaya çalışıyormuş gibi, her tekrarı farklı bir perdeye ayarladı.

"Bana biraz borçlusun."

Kyle gömleğini giydi ve tekrar düzeltmek için elini saçlarının arasından geçirdi. "İyi. *Bir film.*" Ainsley onun mutluluğunu ciyaklayarak onu yatağa geri götürdü ve sevincini görmek için kalbi ısınsa da, ciyaklama aşırı gibiydi.

Yüzünü ellerinin arasına alıp yanağına güçlü bir şaplak attı. "Kyle, bu *gece* bekaretini kaybedeceksin. Yüzüklerin Efendisi kirazınız patlamak üzere."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÇARŞAMBA, okuldan sonra, Ainsley takılmak için Bilqis'in dairesine uğradı . Bakkal olayından beri onu pek görmemişti ve yine böyle bir şey olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Topluluk içinde bağlantıları vardı; bu konuda bir şeyler yapabilirdi. Çantasını Bilqis'in kanepesine koydu, sonra kendini mutfak masasındaki bir sandalyeye bıraktı. Sessizdi. Çok sessiz.

"Fevzia nerede?"

"Ey." Bilqis, masaya seramik bir çay demliği taşıdı ve katlanmış bir havlunun üzerine koydu. "Bugün, bazı üzücü haberler öğrendi. Yalnız kalmak istedi."

"Ey? Ne oldu?"

"Sınıfındaki çocuklardan biri bu hafta sonu doğum günü partisi verecek. Fawzia hariç tüm sınıfı davet etti."

Ainsley'in göğsünde öfke alevlendi. "Anne babalar biliyor mu? Elbette böyle bir şeyi tasvip etmezler. . "

Bilqis ona üzgün üzgün baktı, hala gülümsüyordu. "Benim için en zor şey," dedi yumuşak bir sesle. "Bay. Zane de zor ama bu tür bir incinme, dışlama. . . aksini kanıtlayan arkadaşları olduğunu düşündüğü insanlar. Bu daha zor. Acı çektiğini görmek zor. Nasıl hissettiğini biliyorum."

Ainsley de biraz yaptı. Aynı uçta değil; kendi dışlanması, kendi sosyal aptallığından kaynaklanıyordu. . . ama Fevzi? Ne yapmıştı? Sadece koşmayı seven bu tatlı, enerjik kız mı? Davet edilmeyen tek kişi olmayı hak edecek ne yapmış olabilir? Bu ebeveynler için bahaneler icat etmek istedi. . . belki de İslam'ın belirli beslenme gelenekleri olduğunu bildikleri için yemeklerinin Fawzia'nın seveceği veya yemesine izin verilmeyeceğini düşündüler. Ama gerçekten, sormuş olsalardı, hizmet etmeyi planladıkları hiçbir şeyin büyük olasılıkla bir soruna neden olmayacağını öğrenmiş olacıklardı. Sadece onu orada istemediler. Davet edilmediğini öğrenmesi de umurlarında değildi.

"Onunla konuşabilir miyim?"

Bilqis çayını yudumlarken başını salladı ve yatak odalarının olduğu koridoru işaret etti. "Lütfen devam et."

Ainsley sessizce koridordan aşağı indi ve genç kızın kapısını çaldı.

"Ne, Hooyo?"

"Bu Ainsley," dedi ve sonra Bilqis'in yetişkinlere hitap etme konusundaki kurallarını hatırladı. "Bayan Buchanan."

"İçeri gel."

Kapıyı açarken koridordan gelen ışık karanlık odanın zeminini doldurdu. Amerikan bayrağına sarılı ve Olimpiyat madalyası tutan genç bir Siyah kadının

posterini, yatağının üzerinde belirgin bir şekilde yer aldı. Mobilyaların geri kalanı ve düz kahverengi çarşaf, Fawzia'nın gökkuşağı stil anlayışına hiçbir şekilde uymuyor gibiydi ve kır tarzı ahşap kulübe yorgani, sekiz yaşındaki birinden seksen yaşındaki biri için daha uygun görünüyordu. Fawzia, odanın bir köşesine sıkışmış, elinde tek boynuzlu at yastığına tutunmuş, gözleri şişmiş ve kızarmıştı.

Ainsley yatağın kenarına oturdu. "Posterindeki kim?"

Fawzia'nın ağzı açık kaldı. "Allyson Felix. Allyson Felix'i tanımıyor musunuz, Bayan Buchanan?"

"Sanırım hayır. Bana ondan bahseder misin?" Ainsley duvarı inceledi; başka resimler de vardı - bazıları tesettürlü, bazıları değil, hepsi siyah, hepsi kadın, hepsi sporcu.

Kız sıçradı, yastık unutuldu. "On sekiz yaşında olimpiyatlara gitti ve 200 metrede ikinci oldu. Yapmak istediğim şey bu."

"İkinci olmak ister misin?" Ainsley nazıkçe alay etti ve Fawzia gülümsemesini bastırarak başını salladı.

"Bir Amerikalı olarak yapsam bile, Olimpiyatlarda Somali'yi temsil etmek istiyorum. Samia Yusuf Omar gibi olmak istiyorum. On altı yaşındaydı."

"Bu büyük bir rüya," diye yanıtladı, *bir mülteciyi eklemeyen*. Açıkçası bu herkes için büyük bir rüyaydı. Ama bunu yapabilecek biri varsa, Fawzia'nın yapabileceğine inanıyordu. Onu kumsalda bir koşu yarışına davet etme hatasını yapmış ve selâmetle yenilmişti; çocuk daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu, hatta kumun üzerinde çıplak ayakla bile. Koştığında sanki bacakları maddenin farklı bir halini almış gibiydi; o sıvıydı. Uçtu. "Somali'nin olimpiyatlara hiç sporcu katıldığını bilmiyordum."

Fawzia başını eğdi. "Birçok insan daha güvenli olduğu diğer ülkelere gidiyor. Samia öldüğünde bunu yapmaya çalışıyordu. Al-Shabaab, onu tehdit ettiler ve İtalya'ya gitmeye çalışırken boğuldu."

Ainsley, "Üzgünüm," diye mırıldandı ve gerçekten öyleydi. Baskı her yerdeydi. Sadıkların Somali'de yaşadıkları, onun lise deneyiminin çok ötesindeydi. Neredeyse düşünölemeyecek kadar büyük ve üzücüydü. Fawzia yüzünün düştüğünü görmüş olmalı, çünkü daha mutlu bir konuya döndü.

"Allyson, Usain Bolt'un en çok altın madalya rekorunu da kırdı."

Ainsley kaşlarının şaşkınlıkla kalktığını hissetti. "O yaptı? Bu harika."

"Evet ve bir yıldan daha kısa bir süre önce bir bebeği olmuştu."

"Kutsal hobbitler," dedi Ainsley, posterdeki kadına daha yakından bakarak. "Bu gerçekten önemli bir şey, Fawzia."

"Evet biliyorum. O benim kahramanım."

"Pekala, iyi bir zevkin var."

"Teşekkürler." Kız gülümsedi, ama bakışları kitap çantasına düştüğünde çabucak düştü ve içini çekti. "Beni neden davet etmediler?"

"Bilmiyorum tatlım. Üzgünüm. Bahse girerim bu çok kötü hissettiriyor." Kızı yanına çekerek omuzlarını sıktı. "Belki o hafta sonu yeni odan için bir şeyler almaya gidebiliriz? Benim ikramım."

"Yok canım?"

Ainsley başını salladı ve Fawzia kollarını ona doladı. Ainsley, bedava şeyler alma fikri tarafından motive edilmiş olsa bile, böyle ateşli bir sevginin alıcısı olmayı severdi. Çocuk sevgisi bazen böyleydi. "Hiç değilse, yeni bir yorgana ihtiyacın var kızım. Bu bizim tarzımız değil, değil mi?"

Fawzia şiddetle başını salladı ve ikisi de güldü.

CUMA GECEŚİ, AINSLEY KASABA toplantısına gitti. Konsey üyesi Rogers ile sonbahar festivali hakkında tekrar konuşması gerekiyordu; hızla yaklaşıyordu ve birçok insan hala stantlarının parasını ödememişti. Bu konuda bir duyuru yapsaydı, kesinlikle birkaçı parayı çabucak verirdi ve o zaman yarın yapacak o kadar çok telefon görüşmesi olmazdı. Paltosunu sol öndeki iki koltuğa koydu. Daniel'in bu gece Winnie ile ilgilendiğini ve ilgilendikleri evin teklifini imzaladığını biliyordu. Nehre kadar uzanan büyük bir avlusu olan muhteşem bir Zanaatkardı. Evin kendisi pek iyi durumda değildi, ama iyi kemikleri vardı. Winnie teftiş konusunda gergindi, biliyordu ama Daniel'in yüreği buna koymuştu, bu yüzden muhtemelen ne olursa olsun satın alacaklardı. Bayan Foster'ın çocuklarının onarım yapacak paraları yoktu ve ikisinin de bölgede başka evleri vardı, bu yüzden mülkü istemediler. Anlaşmaya varma ihtimalleri yüksekti.

Ainsley, sonbahar festivali için eğlenceli koşunun rotası hakkında konuşması gereken iki kişinin, Bay Braverman ve Bay Jacobs'ın izini sürmeyi başardı; geçen yıl birkaç kişi rotanın şelaleye giden yolu kapattığından ve bazı şehir dışından gelenlerin eyalet parkına gidemediğinden şikayet etmişti. Konuşmalarını tamamladıklarında toplantı başlamıştı ve Ainsley sessizce yerine oturdu. *Kyle yok mu?* Belki de her şeye rağmen başaramamıştı; gelip yine de zamanında çalışmasının onun için sıkı olduğunu biliyordu.

Dikkatini, annesinin ağaç verme projesini yeniden tıkayan Meclis Üyesi Park'a çevirdi. Bir aile kurmak istiyordu ama yine unutmuştu. Son zamanlarda sanki birçok yöne çekiliyormuş gibi hissediyordu, dikkati her zamankinden daha fazla dağılmıştı. Ayrıca, kayırmacılık yapıyormuş gibi görünmesin diye, annesinden çocukları sınıfına hiç gelmemiş bir aile istemesi gerekir.

"Dr. Durand, bir duyurun var mıydı?"

Başı onun bakışları yönünde sağa doğru kamçlandı. Kyle ayağa kalktı.

"Evet, sonbahar şenliği için tıbbi çadırda bana yardım edecek birini arıyorum. Tıbbi geçmişe gerek yok."

"Tamam evet. İyi. Birisi lütfen öne çıkıp bu ihtiyacı karşılayabilirse, hepimiz bunu takdir ederiz. 98'deki gibi başka bir hipotermi vakamız olması ihtimaline karşı bir çift el daha olması her zaman iyidir." Bay Park'ın bakışı onun üzerine düştü ve gözleri şaşkınlıkla kısıılırken yüzünün ısındığını hissetti. "Ainsley yardım etmeyecek miydi?"

"Daha fazla tartışmadan sonra, bu işe yaramayacak." Kyle asla onun yönüne bakmadan oturdu, onun orada olduğunu bile bildiğine dair hiçbir belirti vermedi.

"Anlıyorum. Gönüllü olmak istiyorsanız Dr. Kyle Durand'ı görün. Ainsley'nin de hala bazı gişe ödemeleri beklediğini biliyorum, bu yüzden elinizde nakit para varsa lütfen bu gece onunla görüşün. Bu iyi bir amaç için, millet. Bunu unutmayalım." Ainsley, Meclis Üyesi Park'ın duyurusunu hatırladığı için mutlu bile olamıyordu. Kyle onun paltosunu görmemiş miydi, ona bir yer ayırmış mıydı? Her hafta aynı yerde oturuyordu, onu bulmak zor değildi. Ve duyurusu, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, ondan kurtulmaya çalışıyormuş gibi çıkmıştı. Toplantının geri kalanına odaklanmak için mücadele etti ve içecekler için ayrıldıklarında, yaptığı gibi görünmeden mümkün olduğunca çabuk Kyle'a gitmeye çalıştı. Ama çok geç kalmıştı; ağzında kurabiye, ceketini çekiştiriyor, kapıdan çıkıyordu.

Ainsley: Nereye gidiyorsun?

Kyle: Çalış.

Ainsley: Beni görmedin mi? Sana bir koltuk ayırdım.

Kylie: Seni gördüm.

Ainsley: Ve?

Mesajınızın alıcısı şu anda araç kullanıyor ve şu anda mesaj gönderip alamaz. Mesajınız geldiklerinde iletilecektir.

İyi değil. Yüzündeki kaküllerini patlattı ve kendine güvensizlikleri aklının bir köşesinde kıvrılırken üç fıstık ezmeli kurabiyeye yardım etti. İyi değil. Hiç iyi değil.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ainsley ellerini çırparak, "HAYIR, GÖRELİM, bu işi çabucak halledebilecek miyiz," DEDİ. "Bir tırmık al ve işe koyulalım." Aralarındaki şeyler gergindi; metin mesajları kelimenin tam anlamıyla kısaydı. Yüz yüze olmak da meselelere yardımcı olmuyor gibiydi.

"Önce toprak testine ihtiyacımız yok mu?" O sordu.

"Hayır. Bu toprak, bu çimen. Cennette yapılmış bir maç."

Kyle kaşlarını çatarak telefonuna baktı. "Bak, bu makale de önce tüm yabancı otları çekmemiz gerektiğini söylüyor ve toprak testini şiddetle tavsiye ediyor."

"Yine de," dedi tırmığına yaslanarak, "Bunu bir süredir yapıyorum ve iyi olacağını biliyorum."

"Ama yönler. . "

Bıkkın, tırmığı yere attı ve Kyle'a sırtını döndü. "Baba?" Ainsley aradı. "Gitmeye hazır mısın? Açlıktan ölüyorum. Bir saat önce ayrılmalıydık."

Ainsley'nin daire testerinin iniltisinden gerçekten ayırt edemediği bir şeyi geri çağırdı ve Ainsley, Kyle'a bakmak için arkasını döndü. "Nasıl istersen öyle yap. Ben yokum. Eğer batırırsan, gelecek hafta her zaman düzeltebilirim."

Omurgası ona elektrik vermiş gibi dümdüz gitti. "Vay. Bu acımasız."

"Sadece söylüyorum, Kyle, bu işte yenisin."

"İşte bu yüzden Ainsley, talimatları takip etmek istiyorum..." Aniden konuşmayı kesti, bakışları avluyu kesmişti. "Baban ne yapıyor?"

Bakmak için döndü. Kirin üzerinde açık kahverengi gibi adımlar atıyor, ağzını ovuyor, koluyla terli alnını siliyor.

"Bunca yoldan nereden bileyim ki..."

Kyle, Ainsley'i itti ve dengesini kaybedip düştü, yumuşak toprakta sırtüstü yere sertçe oturdu.

"Ne. . ." Kyle'ın babasını yakalamaya başlamadan hemen önce babasına ulaşmak için bahçeyi ve araba yolunu koşuşturmasını izlemek için döndü. Gary'yi koltuk altlarından yakaladı ve nazikçe toprağa indirdi.

"Baba!" Ainsley ayağa fırladı ve onlara doğru koştu. "Baba, iyi misin?" Sesindeki paniği engelleyemedi.

Ainsley, git biraz meyve suyu getir, diye emretti Kyle. "Bay. Buchanan, seni yakaladım. İyileşeceksiniz efendim." Babasının kafasını kucağına koymuş, yere çarpmasını engellemişti. Orada durmuş, gözleri yaşlarla dolu, kollarının sarsılıp sarsılmasını izliyordu.

"911'i aramamız gerekmez mi?" birisi sordu.

Ainsley, diye tersledi Kyle. "Suyu. *Şimdi.* "

Korkusunun sisi arasında tökezleyerek sokağa doğru yürüdü. Kamyonunda bir yerlerde meyve suyu olurdu; annesi bundan emin olurdu. *Onu aramalı mıyım?* Ainsley sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve koltuğun altına baktı. Gerçekten de altı paket portakal suyu kutusu oraya doldurulmuştu, tozluysa ve muhtemelen son kullanma tarihi geçmişti, ama işe yarayabilirdi. Kapıyı çarparak kapattı ve plastik pipeti önceden delinmiş deliğe sokmaya çalışırken elleri titriyordu.

Kyle tek kelime etmeden meyve suyu kutusunu aldı, pipeti kopardı ve doğrudan ağzına fışkırtmaya başladı. Babasının titremesi durmuştu ama teni korkunç görünüyordu ve yanına diz çöküp elini tuttuğunda hava nemli ve soğuktu.

"Baba?" diye fısıldadı, elini sıkarak. "Buradayım. Sorun olmayacak, Kyle sana iyi bakıyor."

Kyle meyve suyu kutusunun yanındaki malzemelere, ardından saatine baktı. "Pekala, Bay Buchanan. Sana bazı basit sorular soracağım ve onları başını sallayarak ya da sallayarak cevaplamaya çalışmanı istiyorum, tamam mı?"

Gary başını salladı.

"Düşmeden önce kafanız karışmış, baş dönmesi veya mide bulantısı hissettiniz mi?"

Tekrar başını salladı ve Ainsley, kadının zaten tuttuğu eli diğer eliyle kapattı.

"Titrek, endişeli veya sinirli hissediyor musunuz?"

Tekrar başını salladı.

"Genellikle 12:15'te yeriz," diye ekledi. "Sadece yemeği bitirmek istediğini söyledi. . " Birden bir hıçkırık geldi ve elinin tersiyle ağzını kapattı.

Kyle'in kolundaki tutuşu nazik ama sertti. "Ainsley, sanırım iyileşecek ama muhtemelen hipoglisemik. Bana yardım edebilmen için sakın olmana ihtiyacım var. Bunu benim için yapabilir misin?"

Çılgınca başını salladı, akan gözlerini sildi ve ona sıcak bir gülümseme verdi. "Yapabileceğini biliyorum. Derin, yavaş nefesler, tamam mı? İki kişinin bayılmasına ihtiyacım yok."

Şaka gibiydi ama gülmedi. Yapamadı. Babası hala yerde yatarken, ölüm ısınmış gibi görünüyordu.

"Bay. Buchanan, yaklaşık on dakika içinde kan şekeri ölçeceğiz ve eğer çok düşükse, sen ve ben Santiam'a kadar küçük bir gezintiye çıkacağız, tamam mı?" Kyle iki parmağını babasının boynuna koydu, hâlâ saatine bakıyordu.

"Kalp atışın düşmeye başlıyor. Bu iyi."

Gary başını salladı ve sanki biraz rengi geri geliyor gibiydi. Ainsley elini ovuşturdu, kıllı, yaşlılık lekeli teni ona her zamankinden daha çok değer veriyordu. Dakikalar o kadar yavaş ilerliyordu ki, Ainsley, Kyle ona dönmeden önce bir saat geçtiğini hissetti. "Ainsley, lütfen gidip test malzemelerini getirir misin?"

Torpedo gözü, dedi Gary, oturmaya çalışarak. Kyle ona yardım etti, tekrar düşmesi ihtimaline karşı onu arkadan destekledi.

Ben alırım, dedi Ralph, kamyonu doğru aceleyle. *Bu yaşlı adamlar istedikleri zaman hareket edebilirler*, diye düşündü, babasının yanından ayrılmak zorunda olmadığı için minnettardı.

Biri Kyle'a ilk yardım çantasını getirmişti ve o, Gary'nin parmak ucunu, kurulamadan önce alkollü mendille ustaca sildi. Ralph şeker ölçerle geri geldi ve makine kan şekerini hesaplarken Ainsley nefesini tuttu.

Bu kabul edilebilir, dedi Kyle ve Gary'nin omzunu okşadı. "Vücudunuza iyi iş çıkardığını söyleyin Bay Buchanan."

"İyi iş çıkardın," diye mırıldandı ama Ainsley vücuduyla konuştuğunu düşünmüyordu.

"Bir sonraki iş sırası yemek. Uzaklara gitmemeni tercih ederim. . "

"Bizimle gelecek misin?" Ainsley patladı ve herkes ona bakarken yanaklarının yandığını hissetti.

Kyle ona çarpık bir gülümseme gönderdi. "Eğer istersen," dedi yumuşak bir sesle, "ama gerçekten, o iyi olacak. . "

"Senden şunu yapmanı istiyorum. Lütfen."

"Peki." Eline dokundu. "Seni yere serdiğim için özür dilerim, istememiştim. İyi misin?"

Yerinde kıpırdandı. "Kuyruk kemiğim biraz ağrıyor ama iyi olacağım." İçinde derin bir iç çekiş hissetti ve dudakları bir motorbot gibi mırıldanarak bıraktı. Babası onu taklit etti, sonra ona küçük bir sırtış verdi.

"Sen," dedi, onu işaret ederek, " *başın büyük belada* , yaşlı adam."

"Sitede olan sitede kalır," diye omuz silkerek yanıtladı.

"İyi deneme. Hadi gidip öğle yemeği yiyelim, sen de bana ve Kyle'a anneme söylemememiz için boş yere rüşvet vermeye devam edebilirsin."

"Annenin bunu duymasına gerek yok, değil mi?"

Ayağa kalktılar ve kadın hemen sırtına koruyucu bir kol koyarak onu stabilize etti. Kyle sessizce diğer tarafa geçti ve kamyonu doğru yürümeye başladılar.

"Eşyalarınızı kontrol ettiğini biliyorsunuz, değil mi?"

diye inledi. "Meyve suyu."

"Evet, meyve suyu. Ona söyleyip söylemediğimi anlayacak. Sadece temize çıkmalısın."

"Oyunuz ne, Doktor? Hanıma söylemeli miyim yoksa gazabını riske atmalı mıyım?"

"Eh," dedi Kyle yavaşça, "bir karı kocanın pokerle ilgisi olmadıkça sır tutmaması gerektiğini düşünüyorum." Kendisine gülümsemeyi başaran Ainsley'e baktı.

"İyi cevap, doktor," dedi Gary, sürücü koltuğuna doğru eğilerek.

"Eee baba? Arabanı alabiliriz ama ben sürüyorum," dedi Ainsley.

"Ne, bana güvenmiyor musun?" diye sordu sırtarak, ön cebinden anahtarlarını çıkarıp teslim ederken. Onları alırken kendi elleri titriyordu ve babasının orta koltuğa oturmasına yardım etti. Kyle, içeri girmeden önce onu yakaladı.

"Benim sürmeme izin vermeye ne dersin? Konsantrasyonunuzu teste tabi tutmadan önce, etkinlikten inmek için kendinize birkaç dakika verin. . . Uzak değil." Onun arkasından, gözleri kapalı, omuzları sarkmış olan babasına baktı. Sessizce başını salladı ve anahtarları ona verdi. Diğer tarafa yürüdü ve direksiyona geçmeden önce onun kapısını açtı.

"Emniyet kemerleri," dedi Kyle doktor sesiyle. "Nereye? Benim ikramım."

Gary kolunu kızının omzuna atıp şakağına bir öpücük kondurarak, "Biftek bana iyi geliyor," dedi.

"Sen bir isyansın, baba. Az önce senin hayatını kurtardı ve şimdi o tıp fakültesinin parasını ödüyorken sen onu öğle yemeğine biftek mi vereceksin?"

Gary bunu düşünerek dudaklarını yana çekti. "Muchas Gracias iyi olur."

"Hayatını kurtardığımı sanmıyorum, Ains."

"Kapa çeneni, Kyle."

"Peki."

BÖLÜM YİRMİBEŞ

INSLEY'SLER İÇERİDE SADECE öğle yemeği boyunca oturmaz. Adamlar spor, politika ve garip haber makaleleri hakkında sohbet ediyorlardı ve şu genelgelerden birini kullanıyorlardı: "Portland'daki o tuhaf şeyi duydunuz mu?" her birinin diğerini iyi huylu bir şekilde yükseltmeye çalıştığı konuşmalar. Empanadalarını seçti, ama pek aşağı inemedi. Babasının yemek yediğinden emin oldu, sonra siteye geri döndüler ve Kyle'ın arabasını aldılar, böylece babasını bıraktıktan sonra onu eve bırakabildi.

"İyi misin sevgilim?" Gary, garaj yoluna girerken sordu.

"Elbette," dedi ona parlak bir gülümsemeyle. "Sen?"

"Aynen. Bütün bunlar daha önce de oldu."

"Eh, bir daha olmaması iyi olur," dedi, ona sarılmak için *uzanıp Battlestar Galactica alıntısını bükerek*. "Annene benden selam söyle."

"İçeri gelmiyor musun?"

"Hayır, yorgunum. Sanırım Kyle'ın beni eve götürmesine izin vereceğim."

"Tamam canım. Doktora benim adıma tekrar teşekkür et. Posta kutumu kırmış olsa bile."

"Pop," diye içini çekti. "Sana söyledim, o değildi."

Başını ellerinin arasına alarak alnını öptü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Dışarı çıkıp kapılarını çarptılar.

"Sitede temizlik konusunda endişelenmeyin. Ralph bana mesaj attı. O yaptı."

"Peki." Ainsley, Kyle'ın kamyonunun sokakta beklediği yere gitmeden önce ona bir kez daha sarıldı. "Bu gece kendine iyi bak."

Bir elini diğer elini kalbinin üzerine kaldırarak ona gülümsedi.

Kyle dışarı çıkıp onun için tekrar kapıyı açtı ve mırıldanarak "Teşekkürler" diyerek içeri girdi.

22. Otoyol'a geri dönerken, gerçekten dikkat etmeden pencereden dışarı baktı, ağaçların uçup gittiğini ve nehrin kükreyerek geçtiğini, hatta öğleden sonra güneşinde bile izledi. Durdu ve etrafına bakındı.

"Bu benim dairem değil. . "

"Bunu yeni mi fark ettin? Dostum, bir suç için kolay hedef olursun."

Ainsley kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. "Vücudumu bir yere atmak istiyorsan, ormanın derinliklerine inmelisin. Burada su sığ."

Kyle kıkırdadı, sonra kamyonundan indi ve onun yanına doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve beklentiyle elini uzattı. İhtiyatla elini onun elinin üstüne koydu ve aşağı atladı, sonunda etrafına daha iyi baktı.

"Manfield Park'tayız."

"Evet," dedi sessizce, onu hızla akan nehre uzanan pas kırmızısı ahşap kaplı köprüye doğru çekerek. Otoparkın kenarındaki kavaklardan geçtiler ve artık yalnızca bisikletlilerin ve yayaların geçmesine izin verilen köprüye giden patikadan aşağı yürüdüler. Güzel bir akşamdı; parkın bu kadar boş olduğunu görünce şaşırdı. Kyle onu köprüye götürdü, sonra onu nehre doğru çevirdi ve kollarını arkadan ona doladı.

"Tamam," dedi. "Artık bırakabilirsin."

"Neyi bırak?" diye sordu, cevabı bildiğinden korkarak.

"Babanızın diyabetik acil durumu sırasında benim için bir arada tutmanızı istedim. Ve sen yaptın; iyi iş çıkardın. Ama şimdi onu bırakman gerek."

"İyiyim," dedi huzursuzca kıvranarak. "Beni eve götürür müsün?"

Kyle ayrılmak için hiçbir harekette bulunmadı, onu hala kalçalarıyla antik köprünün korkuluklarına hafifçe bastırıyordu. "Nehir çok güzel görünmüyor mu?"

"Sanırım öyle."

"Bakmıyorsun bile. Bir dakikalığına suya bak," dedi ellerini kadının omuzlarına götürerek, güçlü başparmaklarını doğru miktarda basınçla ellerinde gezdirerek. "O zaman gidebiliriz."

"Bu gerçekten aptalca," diye mırıldandı masaja doğru eğilerek. "Hastaneye bile gitmiş gibi değil. . "

Ah-oh. H kelimesini söylemişti . Bu kelimeye bağlı hisler vardı, onları bir top ve zincir gibi arkalarında sürüklediler. Gözlerinden yaşlar süzülürken dudaklarını büzdü.

"Hastaneye gitseydi daha çok üzülür müydün?"

"Elbette," dedi, gözünde bir şey varmış gibi davranmaya çalışarak.

"Neden?"

"Çünkü geçen sefer o. . " *Kyle*. ona lanet olsun; bunu ona yapmıştı. Onu herkesin içinde ağlattı. Ona hayatının en kötü günlerinden birini yaşattı. Titrek bir nefes verdi, gözyaşları artık durdurulamaz haldeydi. "Çünkü en son hastanedeyken, böyle bir bölümden daha sağ çıkamayacağını söylediler. Kalbinin zayıf olduğunu söylediler."

"Mmm." *Kyle* o korkunç günü anlatırken omuzlarını ovuşturmaya devam etti. Mikroekonomi dersi sırasında aldığı kısa mesaj: *Eve gel. Baba çöktü.* Nasıl da o gün yaptığı kadar çok trafik kuralını çiğnememişti. İyi olduğundan emin olmak için geceyi odasındaki şezlonglu yatakta sırayla geçirdiler.

"Sadece o benim *babam* , biliyor musun? Babamın evrendeki en güçlü adam olduğunu düşünerek büyüdüm, sadece öğrenmek için. . "

"O sadece bir erkek mi?" *Kyle* onu nazıkçe çevirdi ve kollarına aldı.

Başını salladı ve kederi bir sel gibi dağıldı. Sesi boğmak için yüzünü boynuna bastırdı ama ona sarılmak için hiçbir girişimde bulunmadı, onun yerine göğsüne kıvrıldı, saçlarını okşamasına izin verdi, üzüntüsü bir damla, bir burun akıntısı ve akan bir hüzne dönüşene kadar sırtını ovaladı. hıçkırık.

Yüzünü görmek için geri çekilmeye çalıştı ama iki eliyle yüzünü kapattı.

"Hayır, ben bir karmaşayım. Bana bakma."

Kyle ellerini çekti, yüzü ciddiydi. "Keder çirkin değildir, Ainsley."

"Üzülüyorum, sadece. . . üzgün."

"Bir fark var mı? Eskiden sahip olduğun babanı özölüyorsun, ögle yemeğini sonuçsuz bir saat erteleyebilen kaygısız birini. Bekçi yerine kızı olmayı özölüyorsun. Ona yemek yapmayı, onu şımartmayı özölüyorsun. Bana keder gibi geliyor."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadı Ainsley, kollarını Kyle'ın boynuna dolayarak onu daha sıkı çekmek için. "Beni neden buraya getirdin?"

"Çünkü buna ihtiyacın vardı. Seni dairene götürürsem içeri girmeme izin vermezsin diye endişelendim. Beni uzaklaştırmayı istemedim. Şimdi bana ihtiyacın var."

Etrafa baktı. "Sanırım tişörtleri yapmak için yaptığımız köprü bu."

"Öyle," diye onayladı.

"Burada durmak güvenli mi?"

"Evet, şikayetleri araçlar için güvenli olmadığıydı. Kontrol ettim."

"Tabii ki sen yaptın."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Seni yapısal olarak sağlam olmayan bir köprüye götüremem. Bu sorumsuzluk." Tapınağını öptü. "Hadi. Seni eve bırakacağım."

Titrek bir iç çekti ve onu arabaya götürmesine izin verdi. Kapısını açıp içeri girmesine yardım etti. Ainsley omuz omuza olmak için orta koltuğa geçti ve onun memnun göründüğünü fark etmeden edemedi. Frene bastığında Franklin'i yukarı sürüyorlardı. Yüzünü ön panele çarpmaktan koruyarak içgüdüsel olarak ellerini havaya kaldırdı ama Kyle daha ne olduğunu anlamadan emniyet kemerini çıkardı ve arabadan çıktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" bağırdı. Sokakta diz çökerken ortadan kayboldu ve Ainsley neler olduğunu görmek için onun boynunu kaldırdı. Kyle, kucağında turuncu-beyaz çizgili bir kedi yavrusuyla ayağa kalktı. Burun buruna olacak şekilde kaldırdı, sesini hala sert bir şekilde yükseltiyordu. "Portakal, burası kestirmek için berbat bir yer. Cooper senin için endişeleniyor. Benimle eve geliyorsun." Ainsley sürücü kapısına doğru yürürken, içinde güzel havuçların olduğu kafesin tesadüf olmadığını çok geç fark eden bir tavşan gibi hissetti. Yeğenin kedi yavrusunu almak için

neredeyse hava yastıklarını açan bu garip, huysuz adamdan hoşlanmamıştı. Onu sevdi. Bir noktada, kalbini ona teslim etmişti. Onu nasıl geri alacağına dair hiçbir fikri olmamasına rağmen, istediğini de düşünmüyordu; kediciklere ve hastalarına verdiği kadar ilgilenseydi, o iyi olurdu. Korkmuş yarattığı göğsüne yaslanan Ainsley'e uzattı.

"Ona bağırma bebeğim, onu korkutuyorsun."

"Pervasız davranıyor. O öldürülebilirdi. Önce kardeşime uğrayıp onu eve götürceğiz, tamam mı?"

Ainsley başını salladı. Sadece duyguları yakalamakla kalmamış, onlara doğrudan bulaşmıştı. Bütün sistemini ele geçiriyorlardı. Claire tarafından ön kapıda daha fazla azarlama ile karşılanan kediyle koştuğunda arabada kaldı, ardından Cooper'ın sevinçli haykırıışları. Beynini, konuyla ilgili sabahki çöküşüne ve annelik özlemlerinin olay tarafından nasıl körüklendiğine geri götürdü. Kyle'ın sert kedi ebeveynliği tekniklerine tanık olduktan sonra merakı kamçlandı.

Kyle arabaya geri döndü ve hala nefesinin altından mırıldanarak garaj yolundan çıkmaya başladı.

"Çocuk istiyor musun?" diye sordu.

"İki. Bir erkek ve bir kız." Elbette iyice düşünmüştü. Daha önce düşünmediği bir konuyu hayal etmek zordu. Onu kızdırmadan edemedi.

"Ya iki oğlunuz olursa?"

"O zaman sonsuza kadar hayal kırıklığına uğrayacağım."

"Bunu söylemek korkunç bir şey. Kız olmaması onun suçu değil."

"Çocuğu hala seveceğim, genel olarak hayal kırıklığına uğrayacağım."

"Bu senin için bir tema gibi görünüyor."

Sırıttı. Bir an sessiz kaldı, sonra elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Uzun bir an onun boğumlarına bir öpücük kondurdu, sonra hareket edebilmek için elini bacağına koydu. Bu jest karşısında küskünlük ve hassasiyet arasında savaştı. Bunu sık sık yapıyordu: Yalnız olduklarında onları fiziksel olarak birbirine bağlamanın küçük yollarını buluyordu. Ama kasaba toplantısında ona beşlik çakmaktan çok onun yönüne bakmamıştı ve onu kurtardığı koltuğu görmezden gelmişti, ama şimdi o dokunuşu mu istiyordu? *Bizi saklıyor mu? Üzüldüğümde bizi şehir dışındaki bir parka götürdü. Stayton'daki binaya geliyor. Bizimle sahile gitti, şehir dışına. Beni Salem'de dondurmaya götürdü. Timber Falls'taki insanların birlikte olduğumuzu bilmesini istemiyor mu?* Binanın önüne çekti.

"Bir dakika içeri gelmek ister misin?" hissettiğinden daha rahat davranmaya çalışarak sordu.

"Yapamam, eve gitmem lazım." Sesi yorgun geliyordu; muhtemelen doğruydu, ama korkuları tarafından zehirlenen zihni, başka bir yöne gitti. *Şimdi o da mı benimle yalnız kalmak istemiyor?* Yine oluyordu. Tıpkı Shane'de olduğu gibi: nerededirduklarını bildiğini düşünerek onu neşelendirmek için gelmişti ama sonra yer aniden ayaklarının altından kaymıştı. Utanç yanaklarını yaktı ve arabadan yeterince hızlı çıkamadı.

"Peki. Hoşçakal."

"Yarın görüşürüz?"

"Doğru."

O içeri girene kadar park yerinden çıkmadı. Saçlarını sallayarak bir mola verdi ve omuzlarını yuvarladı. Bütün bu gerginlik onu ele geçiriyordu. Bir mesaj geldiğinde pijamalarını giymişti.

Kyle: Ve bu yıldızları birbirinden ayıran mucize

Ainsley beyiti tamamlarken gülümsedi, duygularının küçük güvencesi onu bir kucaklama gibi sakinleştirdi.

Ainsley: Kalbini taşıyorum (Kalbimde taşıyorum)

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

PERŞEMBE SABAH, KYLE erken uyandı. Bu hafta yerleşik gruba yardım etmek için çok fazla saat harcamıştı ve yasal olarak çalışabilmesi için zamanı kalmamıştı. Yatakta yattı, uykuyu unutmaya karar vermeden önce yaklaşık on saniye tavana baktı. Bu gece Ainsley'nin sonbahar festivali için hazırlanmasına yardım etmesi gerekiyordu ama onu o zamandan önce görmek istiyordu. Ona bir mesaj attı.

Kyle: Kalktın mı?

Ainsley: Evet.

O gülümsedi. Tam olarak sabah insanı değildi.

Kyle: Koşmak ister misin?

Ainsley: Yapamam. Çok yorgun. Pişirme geç kaldı.

Kylie: Neden?

Ainsley: Starla'ya pasta satışı için kek getireceğime söz verdim.

Kyle: Peki neden onları günün erken saatlerinde yapmadın?

Ainsley: Çünkü günün erken saatlerinde başka sorumluluklarım vardı.

Kyle: Aşırı bağlısın.

Kyle: Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?

Cevap vermedi. Bu garipti. Kyle bir dakika esneyip karnını kaşdı, sonra gidip mesanesini boşaltmaya karar verdi. Muhtemelen geri döndüğünde cevap verirdi.

Ha. Hala hiçbirşey. Eh, o olmadan da koşmaya devam edebilirdi; naylon şortunu ve sweatshirtünü giydi. Merdivenlerden gürleyerek inerken neden aniden konuşmayı kestiği konusunda kafası karışmıştı.

Kahve aramak için mutfağa doğru yöneldi, ancak Daniel ve nişanlısını hafif bir kutu kargaşasının ortasında buldu. Kahverengi karton kutular, içki dükkanı kutuları. *Hareketli kutular*. Dondu. *Bunun henüz olmaması gerekiyordu*. Kalbi şiddetle çarpmaya başladı, kulaklarında duyduğu ve gözlerinin arkasında hissettiği gümbürtüler.

"Neler oluyor?"

Daniel ve Winnie, kardeşinin yüzünü suçluluk duygusuyla boyayarak keskin bir şekilde yukarı baktılar.

"İştesin sanıyordum."

"Eh, değilim. Peki neler oluyor, ne yapıyorsun?"

"Teklifimizin kabul edilmesi ihtimaline karşı birkaç şey topluyoruz. ."

"Toplanmak mı? Toplanmıyorsunuz, eşya topluyorsunuz" diye suçladı.

Daniel hiçbir şey söylemediğinde, Kyle yayına bir top mermisi daha fırlatmaya

karar verdi. "Daha yaşayacak bir yerin bile yok. Neden paketlemekle zaman harcıyorsun?"

Derin bir nefes al adamım, dedi Daniel, Kyle'ın durduğu yere gelerek, elindeki geniş, şeffaf bandı bırakarak.

"Evlenene kadar kalacağını söylemiştin." Kyle ona dokunmamak için geri çekildi.

"Ben," dedi ellerini masum bir tavırla havaya kaldırarak. "Ocak ayına kadar kalacağım. Peki? Söz veriyorum. Ocak ayına kadar evden çıkmayacağım."

"Bu gelire bağlıyım. Ve kira sözleşmeniz, bir ay önceden haber vermeniz gerektiğini söylüyor. Şimdi sadece Ekim."

"Bunu anlıyorum. . " Kyle, Daniel'in kıpırdandığını fark etti. Rahatsız etmişti. Kardeşi tekrar yumuşak bir şekilde konuşana kadar ona bağırdığı için bir an için üzüldü. "Her şey geçecek, Kyle."

"Benimle çocukmuşum gibi konuşma!" diye bağırdı. "Seni burada istemiyorum bile tamam mı? Kalmana izin vererek sana iyilik yapıyordum, tam tersi değil. Kendi başıma daha mutluyum. Canın ne zaman istersen ayrıl. Ve aptal dağınıklığını da yanına al!"

Kyle ön kapıdan fırladı, yolda koşu ayakkabılarını kaptı, arkasından ağabeyinin adını seslenmesine aldırmadan.

INSLEY İN seyahat kupasına kahve DÖKÜLDÜ, kapısının vurulması onu üçüncü derece yanıklara neden olacak kadar ürküttü. *Bu kim olabilir ki?* diye düşündü, bluzundaki kahveyi silmeye çalışırken. Acil bir evlilik sorunu yaşayanın Starla olmadığını umarak gözetleme deliğine doğru yürüdü ve içeri baktı. O Kyle'dı; saçları nemli ve sevimli bir şekilde dağılmıştı ve zor nefes alıyordu. Kapıyı açtı ama yüzüne dikmesini emrettiği gülümseme zamanında gelmedi.

"Burada ne yapıyorsun?" Geçen hafta sonundan beri aralarındaki şeyler biraz tuhaftı. Öne çıktı ve onu öptü. Annelerin bir çocuğun derili dizini öpmesi gibi biraz yardımcı oldu. Ama yara hala oradaydı.

"Merhaba."

"Merhaba," dedi yumuşayarak. "Kyle, burada ne yapıyorsun? İşe gitmem lazım."

"Sadece kontrol ediyor."

Derin bir nefes alarak ağır çantasını aldı. "Ve aramayı düşünmedin mi?"

"Hayır, beklenmedik bir şekilde telefonum olmadan evden çıktım." Koluyla alnındaki teri sildi. "Seni bu gece beş buçukta alırım, tamam mı?"

"Hayır," dedi hızlıca. "Mecburum . . . Kendi arabamı alacağım." Dostum, bu zor olacaktı. Bu gece birlikte gitmeyi beceremedi; ona çok fazla şey olmuştu. . .

içeride ve dışarıda. "Bırakmam gereken şeyler var." İki büyük kutu yiyecek, kağıt tabak, bardak ve plastik kapları işaret etti.

"Peki." Durdurdu. "Ama orada görüşürüz, değil mi? Akşam yemeğinde beraber mi oturacağız?"

"Eee. . " Zaman için oyalanması gerekiyordu. "Bilmiyorum bebeğim, çok yoğun olacak. Deneyeceğim, tamam mı?" Başparmağını ağzının kenarında gezdirdi ve gözleri kısıldı.

"Benimle oturmayacak mısın?"

"Ne?" diye alay etti, yüzünü görmemek için arkasını döndü. "Sadece deneyeceğimi söyledim."

"Ainsley." Onu daha iyi görebilmek için yavaşça etrafında döndü; kapana kısılmış hissine yardımcı olmuyordu. "Benimle oturmak ister misin?"

"Evet," dedi vurgu yapmak için telaffuz ederek, paniğinin arttığını hissederek. "Elbette yaparım."

"O zaman neden bana yalan söyledin?" Doğruldu. "Söylediklerini biliyorum."

"Belediye toplantısında sana bir yer ayırdım ama sen benimle oturmadın," dedi.

"Önüne oturdun! Hoparlörlerin kulak zarlarımı patlatmasını istemedim!"

İçini çekti. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Numara. Neden benimle oturmak istemiyorsun?"

Bunu ona açıklamaya nasıl başlayabilirdi? Daniel, neden Kyle Durand'la oturduğuna dair makul bir şüphe uyandırmak için bu gece orada olmayacaktı. Kasaba söylenti değirmeni onu son kez ezdiğinde, Shane'le olanlar yüzünden onu tahıl gibi un haline getirdiğinde çoktan gitmişti. Daniel böyle şeylere hiç kulak asmamıştı, bu yüzden muhtemelen kardeşine söylememişti çünkü kendini bilmiyordu.

Kyle dişlerini emdi. "İyi." Öne çıktı ve iki kutuyu da aldı. "Kapıyı alabilir misin?" diye mırıldandı, bakışlarını kaçırdı. Sessizce kapıyı açtı ve ilk önce onun gitmesine izin verdi, onun arkasında olduğundan emin olmak için durduğunda sahanlıkta yanından geçti. Bagajı açtı.

"Kyle. . "

"Sonra görüşürüz," dedi koşuya başlayarak.

Onu daha sonra gördü. . . Bayan Miller'a bir sandık elma taşımasında yardım ederken spor salonunun dışındaki sütunların arasında. Turuncu ve siyah krep kağıt flamalar asmak için bir merdivene çıkmak. Kenarlara yapışıyor ve yine de bir şekilde hepsinin ortasında. Kuruluma yardım etmeye gelen herkese teşekkür yemeğinde annesi için bir sandalye çekip yanına oturdu ve Ainsley'nin işkence görmüş bakışlarından anlamlı bir şekilde

kaçındı. *Sanırım bunu hak ediyorum. En azından Jennie ile oturmuyor.* Kafasında, geri döndüğünden beri kasabadaki başka hiçbir kadına kibardan daha fazla ilgi gösterdiğini görmediğini hatırlattı. . . ama bu onu rahatsız etmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Bütün gün onun sorusunu düşünmüştü. . . neyi kanıtlamaya çalışıyordu ? Hayır demekte zorlandığından değildi, tam olarak; meşgul olmayı severdi. Ama meşguliyetin başka bir şeyi, incelemek istemediği daha derin bir ihtiyacı karşılayıp karşılamadığını merak etti. Kişisel travmasını görmezden gelmek uzun süre oldukça işe yaramıştı. Değil miydi?

Onu istiyorsan, gel ve ona sahip çık. Arwen'in düşmanlarına söylediği ölümsüz sözleri bir şekilde hâlâ doğru geliyordu. Dış görünüşe göre, almak için onundu. . . ama Shane de öyle değil miydi? Kasabadaki etkinliklere birlikte gitmeden önce bir "Seni seviyorum" duyması gerekmiyordu, ama. . . Onun ciddi olduğunu nasıl bilebilirdi? Çoğunlukla etrafındaki insanları görmezden gelerek jambonunu, patatesini ve salatasını yedi ve ona bir kez bile bakmadı. Bütün gece ona baktığı için biliyordu.

O zaman, ayrılmaya hazır olduğunu nereden bildiği belirsizdi. Ama banyodan döndüğünde, adam gitmişti ve karanlık otoparkın köşesindeki kamyonetine vardığında, kamyonu yaslanmıştı, başparmakları kemer köprülerinde, başı aşağıda, gözleri asfalta odaklanmıştı.

"Eve gidiyor?"

Başını salladı.

"Oraya varınca bana mesaj atar mısın?"

Biraz güldü. "Timber Falls'ta okulla dairem arasında ne olacak?"

"Tedbirli olmaktan zarar gelmez. Tıpkı karanlıkta park yerine tek başına çıkacağını bildiğin halde sokak lambasının altına park etmenin zarar vermemesi gibi." Ona keskin bir bakış attı ve gözlerini devirdi.

"Evet," dedi kollarını beline dolayarak, "ama yalnız değilim, değil mi?" Kollarını da beline bıraktı ve başını göğsüne yaslamak için çevirdi, kalbini dinledi, sessizce kendisini açıklamak zorunda kalmadan son birkaç haftadaki motivasyonlarını anlamasını istedi. . . imkansız olduğunu bildiği halde. Onu birkaç dakika tuttu, sonra başının üstünü öptü ve ondan uzaklaştı.

"Eve gidince mesaj at lütfen. Teslim almada görüşürüz." Sözlerinin soğukluğu, vücudunun sıcaklığına ve hoş karşılanmasına hiçbir şekilde uymuyordu ve Ainsley canını yakmamaya çalıştı ama kendini oradaki ağrıyı hafifletmek için göğsünü ovuştururken buldu.

"Kyle?"

Zaten park yerinin karşısına geçmişti, anahtarlarını parmaklarında çevirerek karanlığın içinde gözden kaybolmuştu.

YİRMİ YEDİ BÖLÜM

KAPISINI KESKİN BİR ŞEKİLDE VURMASI ONU ÜRKÜTTÜ . Ayakkabısını bağlamayı bitirdi, sonra gözetleme deliğinden bakmaya gitti. O Kyle'dı. Saçları sanki bütün gece parmaklarını saçlarına sürmüş gibi dimdik duruyordu. Kızın kapısına dik dik baktığına bakılırsa, çok az uyku görünüşe göre mizacına yardımcı olmamıştı. Henüz Huysuz Kyle ile konuşmaya hazır değildi. Olabildiğince sessizce kapıdan uzaklaştı. Tam mutfığa ulaştığında, cep telefonu çalmaya başladı: "Po-tay-toes! Ayak parmakları! Ayak parmakları!" diye bağırdı Sam Gamgee ve tuhaf espri anlayışı için kendine lanet okudu.

"Ainsley Buchanan, orada olduğunu biliyorum! O aptal hobbit zil sesi başka kimsede yok. Aç şu lanet kapıyı."

Kapıyı açtığında hala telefonu kulağına tutuyordu.

"Boru indir, olur mu? Allah aşkına komşularım var!" Fısıldayarak bağırdı, onu tişörtünden tutarak içeri çekti.

komşularınızı uyandırmak istemem , " diye hırladı.

"Senin problemin ne?"

Kollarını attı. "Benim sorunum benden kaçıyor olman! Ve neden hiçbir fikrim yok!"

Orada durup, onu çok öfkeli ve öfkeli görünce kendi kendine ne düşündüğünü sordu. Bütün hayatı orada, toplulukta idi. . . ve eğer tüm hayatı onunkıyla birleşecekse, o zaman belli ki birlikte görülmeleri gerekecekti. Kurulum yemeğinde biriyle oturmak bir risk gibi hissetmemeli. Ama oldu. Denge direğinde gergin bir ipte yürümek gibiydi.

"Koşarken benimle gel."

Ona alaycı bir bakış attıktan sonra kıyafetlerini işaret etti. Üzerinde bir tişört ve kot pantolon vardı.

"O zaman eve git ve üstünü değiştir."

"Ve bensiz gitmeyeceksin?"

"Numara."

"Geri döndüğümde kapıyı tekrar açacak mısınız?"

Kaşlarını çattı. "Evet."

Ellerini masumca kaldırdı. "Hey, birisi bilinmeyen nedenlerle senden kaçıyor, bu sorular sorulmalı." Elini kapıya koydu. "Yirmi sonra görüşürüz."

On yedide başardı. Nemlendirmek için zar zor duraklamış olmalı. . . Belki de burada olacağına inanmamıştı, diye düşündü, utanarak. Onunla daha önce konuşmalıydı ama. . . acıttı.

Kyle onun yanında durdu. "Peki?"

Pislik olmayı bırak Kyle, dedi caddede koşmaya başlarken. Onu hızla yakaladı.

" Ben bir pislik miyim?"

"Evet," diye mırıldandı, "sen." Bir dakika sessiz kaldı, sonra parka döndü. "Dokuz yıl önce bir ilişkim vardı. En azından öyle olduğumu sanıyordum. Görünüşe göre, konuyla ilgili başka düşünceleri vardı."

"Kimden bahsediyorsun? Daniel değil mi?"

Bir kahkaha patlattı. "Hayır, Daniel değil. Kardeşini seviyorum ama o. . "

"Aptalca."

"Evet."

Tekrar durakladı. Yüzünü görmemek biraz daha kolaydı. Derin bir nefes almaya çalıştı ama vücudu koşu ritmine alıştığından nefesleri çoktan derinleşmişti. "Çıktığımızı sanıyordum ama görünüşe göre Shane çıkmamış."

"Shane Burgess? Tüm Devlet savunması geri mi döndü?"

"Evet. Ve bir futbol maçında 'Bu benim erkek arkadaşım' yazan bir tabelayla onu desteklemeye gittiğimde ne kadar yanılmış olduğumu anladım. Memler ve çeşitli internet zorbalıklarıyla tamamlayın." Ainsley çekerek buna dediler. . . Mem, "Aslında değil" dedi ve yüzünün hala işaretini tuttuğı bir resmiyle. Son zamanlarda onu görmemişti, ama yine de ara sıra dolaşıyordu.

Kyle sessizdi.

"Yani bir ilişkiyle halka açılmak benim için kolay değil." Boğazını temizledi. "Keşke öyle olsaydı. Keşke Timber Falls'un en gözde bekariyla şehirde geçit töreni yapabilseydim ve kimsenin ne düşündüğünü umursamadan. . "

"Ama umursuyorsun."

"Evet." Nefes nefese. "Önemsiyorum. Bunun bir daha olmasını istemiyorum, asla. Ve sen ve ben, hiçbir anlam ifade etmiyor. Kendimi şımartmıyorum, bence oldukça çekiciyim. Sadece farklı çevrelerde koşuyoruz ve senin gibi birine daha uygun olacak bir sürü başka kız var. . "

"Benim gibi biri." Sözleri düz bir şekilde söyledi.

"Evet. Sen bir doktorsun. Bir doktorun karısı gibi davrandığımı düşünmüyorum." Göğsünden atmaya başlayan kalbi, kavanoza hapsolmuş bir ateş böceğı gibi çırpınmaya başladı. "Kyle. . . ne dediğimi anladın mı hiç?"

Senkronize ayak sesleri, patikadaki kalın sarı düşmüş çam iğnelerine geçerken sessizleşti ve patikanın en dik kısmına tırmanırken onunla kalmak için daha fazla hızlandı. Tepede, nefes nefese kaldı, ama onun kadar zor değildi, durdu. Ellerini başının arkasında birleştirip bir daire çizdi.

"Bu berbat bir şey, Ains. Ve benimle bu konuyu konuşmamış olman daha da berbat." Genelde espriler ve homurdanmalarla iletişim kuran biri için, paraya çevirmek için bir ton öfkeli söz bulmuş gibiydi. "Sana bunu yapacağımı

nasıl düşünürsün? Benim böyle biri olduğumu nasıl düşünürsün? Senden ne kadar hoşlandığım konusunda olabildiğince açık konuştum, Ainsley. Neredeyse alnıma dövme yaptırdım ve bu senin için yeterince iyi değil."

Çenesinin titrediğini hissetti. "Eh, o kadar açık değil. . "

Yürümeyi bıraktı. "Ne?"

Aklı ne söylenmesi gerektiğini biliyordu, ama dilindeki kelimelerin tadından nefret ederek dudakları inat etti.

"Bana hiç kız arkadaşım demedin. Hiç söylemedin. . "

Yüzü zar zor kontrol edilen bir öfkeyle kızardı. "Yani seni *sevdiğimi* söylemediğim için benimle toplum içinde görülmeyeceksin ? Bu mu— bundan çıkarmam gereken şey bu mu?"

"Numara! Demek istediğim . . " Dudağının titrediğini hissetti ve ısırıldı.

"Bilmiyorum. Daha önce Shane konusunda yanılmışım. Sadece tekrar kendimin önüne geçmek istemiyorum."

"Vay." Parmaklarını kapalı gözlerine bastırdı, sonra yüzünü sildi. "Bunu şimdi yapmamalıydım. Eve gidiyorum."

"Bu gece seni göreceğim miyim?"

"Bilmiyorum."

Midesi sıkıştı. "Yarın akşam?"

"Bilmiyorum." Daha fazla bir şey söyleyemeden döndü ve tepeden aşağı doğru yöneldi.

DAMLA, DAMLA, DAMLA. Oluklar yine sınıfının dışına sızıyordu. Çocukları öğleden sonra teneffüsleri için dışarıdaydı ve önünde hevesli genç beyinlerin aciliyeti olmadan hiçbir şeye odaklanamıyordu. Olduğu gibi, sabahı atlatmakta yeterince zorluk çekmişti: yanlış tarih koymuş, Rio okuma saatinde sorduğunda çok yanlış *yazmış* (terleme? Doğru görünmemiştir ama...). Ve tabii bugün müdürünün "geleceğimi bilmeden ders verirken izle" günlerinden biri oldu. Ulusal sertifikası için gittiyse onayına ihtiyacı olacak. Bu sadece başka bir kupaydı, gerçekten. Aşk için bile olsa Timber Falls'tan asla ayrılmazdı. Özellikle *sevdiğim kişi burayı benim kadar seviyorsa*. Belki de öyle varsaymıştı; Kyle pek çok kasaba etkinliğine katılmadı. Ama kasabayı önemsiyordu - onun önemsedini biliyordu. Kalma planları her şeyi anlatmadı mı? Kırsal tıp, kalbin zayıflığı için değildi.

Bunu berbat ettim, diye düşündü pencereden, penceresinin dışındaki çiçek açan erik ağaçlarına bakarken. *Kyle'a bu konuda açık konuşmalıydım. Bundan daha fazlasını ona göstermeliydim.* Eh, kesinlikle çok geç değildi. Yavaşça bilgisayarına döndü ve gizli bir tarayıcı açtı. Kendi kendine arama yaptığı için hiçbir şekilde kimseye geri dönmesine izin veremezdi. Arama çubuğuna

"Erkek arkadaşın sonuçta TFW değil" yazdı. İşte oradaydı. Sarı saçları örgülü, Timber Falls Football yüz boyası, dehşete düşmüş ifadesini maskeleyiyor. Omuzları düştü, "İşte benim erkek arkadaşım" yazan tabelası sarktı. Ainsley'in parmağı tereddüt ederek "Paylaş" düğmesinin üzerinde gezindi. Gerçekten gerekli miydi? Ve onu bu şekilde görmesini mi istiyordu? Bir alay konusu olarak mı?

Ainsley her zaman, kendisine zorbalık yapılırsa, bunun daha çok Ranger'la olan sorunları gibi, düşman tarzı olacağını düşünmüştü. Bilirsin, fiziksel görünüşleri hakkında küstah bir yorumla yanlış yöne süründüğü büyük, kötü bir düşman. Koridorda kazara ayağına bastığı ya da dans hareketlerini sergilerken kafeteryaya patates kızartması attığı biri. Bunun böyle bir grup çalışması olacağını, bu kadar çok insan tarafından bu kadar şiddetli bir şekilde seçileceğini hiç beklemiyordu. Kamuoyuna açık bir şekilde fısıldanmak ve çamurun içinde sürüklenmek, ama yine de anonim olarak. Bir hayaletle savaşmaya çalışmak gibiydi; İlk birkaç gönderiyi okula bildirmişti, ancak zorbalar sahte profiller kullanmaya başladıktan sonra, onları engelleyip hayatına devam etmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Gönderdikleri mesajlar gelmeye devam ettiğinde bu kolay değildi. . . "Çok acınası." "Senin yerinde olsam kendimi öldürürdüm." "O adam? Erkek arkadaşın? Ne düşünüyordun?" Dolabındaki çatlaklara tikiştirilmiş notlar, sahadan kaçışının videoları herkesin görmesi için yayınlanmış, boş hesaplardan gönderilen alaycı e-postalar. O kelime, *savurganlık* ; her şeyi olduğundan daha masum gösteriyordu. Çünkü bu kelimeleri gülerek ağzından atmış olsalar da yere indiklerinde onu haşladılar. Bir alay konusu olmak onu değiştirdi. Ve o kadar çok şey vardı ki. Onun üzerine yığılmışlar, hatayı yapanın kendileri olmadığı için rahatlamış, bir başkasının aptal gibi görünmesine sevinmişlerdi.

Ona hiçbir şey göndermeden pencereyi kapattı; görmek isterse google'da aratabilirdi. Kyle geri dönecekti. Muhtemelen. Ainsley, sınıfın soğğunun içine sızmasına izin vermeye çalışarak başını masasına koydu. Belki o zaman bu kadar hissetmezdi. Sadece hepsine uyuşuk. Aslında acıyı dindirmenin bir yolunu asla bulamamıştı. Kısa bir süre içmeyi denemişti ama kusmaktan nefret ediyordu ve çok düşük bir toleransı varmış gibi görünüyordu. . . başka bir kısa boylu kız sorunu, belki. İcini çekerek ayağa kalktı ve çocuklarını oyun alanının kapısından almak için koridorda yürümeye başladı. Her zamankinden daha sakin görünüyorlardı ve onun kasvetli havasını yakalayıp yakalamadıklarını merak etti. İnsanların neden böyle şeyleri çocuklardan saklama zahmetine girdiğini asla anlamamıştı; aptal değillerdi. Aslında bazen çevrelerindeki dünyayla daha uyumluydular ve buna insanlar da dahildi.

Sonra tekrar, bazen sadece *Dondurulmuş* resimleri kesintiye uğramadan renklendirmek istediler.

Annabeth elini onunkinin içine attı ve ona gülümsedi. Ainsley gülümseyerek karşılık verdi.

Ama içeride? İçeride, kendi güvensizlikleri yüzünden Kyle'ı nasıl reddettiğini düşünerek kırıldı. Yıllar önce hissettiği reddedilmenin aynısını ona da yaşatmamış mıydı?

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

AINSLEY'İN KEYFİ İÇİN , Bilqi is ve Fawzia, Timber Falls'taki sonbahar festivaline gelmeyi kabul ettiler. Ve atmosfer hayal kırıklığına uğratmadı: tüm şehir merkezinde lise spor salonuna giden turuncu ve mor ışıklar vardı ve dışarıda hava her türlü etkinlik için kabinler ve tezgahlar kurulacak kadar güzeldi: elma sallama, patlamış mısır, turta yarışma ve hatta havadaki soğuğa rağmen bir smaç tankı. Ainsley gelir gelmez dağıldı, henüz kurulmamış birkaç kabin için yardımına ihtiyacı vardı, bu yüzden onları etrafta dolaşmaya ve ellerine birkaç bilet sokmaya teşvik etti. Ranger'ın sesini duyduğunda eğilmiş, uzatma kablosunu bağlamaya çalışıyordu.

"Bu örtünün altında ne saklıyorsun zaten? Neden bizim için çıkarmıyorsun?" Eşarbına uzanırken Bilqiis'in elini atlattığını görmek için zamanında baktı ve Ainsley, kaymadığından emin olmak için dokunduğunda parmaklarının şiddetle titrediğini görebiliyordu. Ranger'ın sırtı ona dönüktü. Arkası dönükken başladıysa ve babası ona her zaman birinin yüzüne karşı kavga başlatmayı öğrettiyse, hiçbir şekilde adil bir kavga değildi; daha fazla zarar verebilir ve daha az sorumluluğunuz olabilir.

"Hey! Tuvalet kağıdı beyin!" Tamam, belki çocukların hakaretleri ona biraz da olsa etki ediyordu. "Neden onu rahat bırakmıyorsun? İyi erkekler ve kızlar için etrafta bir sürü şeker var. Şimdi çekip gidersen, sen de biraz alabilirsin." Bu aktif bir seyirci davranışı değildi, diye düşündü, ona dönerken, bakışları kıpkırmızıydı. Kendini onunla Bilqiis arasında tuttu ve Ainsley'nin ona ulaşmak için onu yere sermeyi bu kadar çok istemesi gerçekten berbattı. Ama temelde daha az yakışıklı bir Bay Clean'di, bu yüzden denememesi gerektiğini düşündü.

"Bundan uzak dur, Buchanan."

"Yapamamak. Afedersiniz. Arkadaşımla alay etmeye başladığın anda içindeydin. Dayanışma işidir. Anladın." Eli hâlâ yanındayken Bilqiis'e havalanmasını işaret etti ama arkadaşı tereddüt etti. *Gitmek. Git, Bilqiis. Arkası dönükken kayarak uzaklaşın.*

"Sadece saç. Saçın özel olmadığının farkında değil mi?" alay etti.

"Birincisi, onun hakkında o burada değilmiş gibi konuşmana gerek yok. İkincisi, görmek istemediğim yerlerde saçların olduğunu biliyorum , bu yüzden belki sadece bazı saçların özel olduğu konusunda hemfikir olabiliriz." Arkasında, Bilqiis'in biraz güldüğünü, sonra omuzlarını geri itip Ranger'ın omzuna dokunduğunu gördü.

Yavaşça Bilqiis'e döndü. "Ne?"

"Ben bir şey saklamıyorum. Aslında, içinden geldiğim güzel kültürü sergiliyorum. Size Müslüman olmanın terörist olduğum anlamına gelmediğini, Müslümanların çoğunun barışçıl olduğunu gösteriyorum. Sana farklı bir şekilde kadın olmanın ne demek olduğunu gösteriyorum. Rahatsız ediyorsa özür dilerim ama bu benim hakkım. Bu benim hakkım."

Annesinin konuşmasını dinlerken Fawzia'nın gözleri kocaman oldu ve Ainsley kafasında neler olduğunu merak etti. Annesinin ne yaptığını daha sonra anlayacak mıydı? Geriye bakıp büyüdüğü bu andan güç alır mıydı? Bilqiis, kızının elini tuttu ve onu su ısıtıcısı mısırına doğru sürükledi, Fawzia hala Ranger ve Ainsley'e gevşek çeneli şaşkınlıkla bakıyordu. Korucu oldukça şaşırmış görünüyordu ve Bilqiis artık güvenli bir mesafede olduğu için Ainsley'e döndü.

"Elbette onların tarafını tutacaksın." İki dev adımla burun burunaydılar ve Ainsley'nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, bunu kendi kulaklarında duyabiliyordu. Birçok insanın kafasında, bu durumda onlara kaçmalarını veya geri çekilmelerini söyleyen küçük bir ses vardır. Ainsley'de o ses yoktu.

"Git başımdan Zane. Seni uyarıyorum." Ona bir hobbit gibi görünmüş olmalı: Bir ayak daha kısa, öfkeyle ona bakıyordu. "Babam bir polis. Konuşmaya başladığım andan itibaren beni savunma dersleri almaya zorladı."

"Ve yine de o zamandan beri ağzını kapalı tutuyorsun." Omzunu itti ve dengesini yeniden kazanması bir saniyesini aldı. Serin sonbahar havasına rağmen alnında terler belirdi. "Her zaman burnunu ait olmadığı yere koyuyorsun. Belki bu konuda bir şeyler yapmalıyım."

Göğsünü iki eliyle olabildiğince sert itti ve onu yalnızca bir adım geriye göndermeyi başardı. "Bu görüşe hoş geldiniz. Benden ve arkadaşşımdan uzak dur, bir sorunumuz kalmayacak."

Burun delikleri genişledi, omuzları kalktı ve onu geri iter gibi bir adım daha attı, ama bu sefer onun için hazırды. Koşu ayakkabısını kaldırdı ve ayağının köprüsüne sertçe indirdi. Korucu bir dizi küfür savurdu ve iki büklüm oldu. Bu hareket gerçekten canını yakmıştı: Bunu biliyordu çünkü bir kere kardeşi Travis üzerinde denemişti ve Travis morluktan dolayı bir hafta tenis ayakkabısı giyemiyordu. Kırk derecelik havalarda parmak arası terlik giymek zorunda kaldı. Sırt çantasından otantik Yüzüklerin Efendisi elf iğnesini çaldığı için ona hizmet etti.

"Burada neler oluyor?" Memur Painter, Kyle'ın topuklarında ateşli bir şekilde yürüyordu.

"Bana saldırdı!" Korucu sertçe oturarak bağırды ve Ainsley gözlerini devirdi.

"Aylardır toplumdaki kadınları taciz ediyor ve bugün yine yapıyordu. Tam karşıma geçip omzuma vurdum, bu yüzden öldürücü olmayan bir kendini savunma tekniği kullandım."

Ranger sessizce küfretmeye ve ayağını tutmaya devam ederken Lizzie ikisine de baktı. "Evet, kesinlikle öldürücü değil gibi görünüyor."

"Onu da tehdit etti, duydum!" Bayan Renfro'yu anlattı. "Belki onun hakkında bir şeyler yapacağını söyledi, Memur! Bu bir tehdit!"

Lizzie susmak için ellerini kaldırdı. "Pekâlâ, ikiniz de ekip arabasına gelin, ifadelerinizi alayım. Bayan Renfro, siz de tanık olduğunuz için lütfen. Geri kalanınız, şenliklerinize geri dönün."

Herkes itaat etti; Geçen yıl kasabanın yüzüncü yıl kutlamalarında uyuşturucuya takılırken onu Chase Carpenter'ı yere indirirken görmüşlerdi. Burnuna serpilen sevimli çiller, seçtiği meslekte mükemmel olan bir bayanı kamufle etti.

Ainsley, Lizzie'yi cadde boyunca takip etti ve Ranger arkadan topalladı. Kyle hemen arkasındaydı; kaşları daha da derinleşirse yüzünü buruşturacaktı. Sesi alçaktı ama düşüncelerini gayet iyi ifade ediyordu.

"Sana inanamıyorum. Bu senin yaptığını gördüğüm en aptalca, en gözü pek, pervasızca şeydi ve bu bir şey söylüyor çünkü delice aptalca şeyler yaptın. Ama bu pastayı alır, Ainsley. Az önce senin iki katı büyüklüğünde şiddet geçmişi olan bir adamla kavga ettin." Adrenalin azalmaya başlamıştı ve bu onu titrek ve mide bulandırıcı hissettirdi. Kyle'ın dersleri şu anda ihtiyacı olan son şeydi.

"Artık çadırınıza dönebilirsiniz." Açıklamada kavga yoktu, sadece sessiz bir şekilde katılmayı reddetti.

Elleri kalçasında, gözleri hüsrarla yanarak ona baktı. "Bana geri dön - yani kovuldum, öyle mi? Seni dayak yemekten kurtardım ve şimdi mazur muyum? Kahretsin Ainsley, tanıdığım en sinir bozucu insansın. Benim için önemli olduğunu ne zaman aklından geçireceksin? Kafatasının ezildiğini görmek istemeyen birçok insan için önemli mi? Bunu sana söyleyen ilk kişi olamam. Ne zaman uyanacaksın ve seni gerçekten önemsemişimi göreceksin?"

"Bilmiyorum, bu kelimeleri zaman zaman söylemen muhtemelen yardımcı olur," diye karşılık verdi.

"Şu an benimle dalga mı geçiyorsun? sen sal-"

Lizzie boğazını temizledi ve panosuna ve kalemine bakarak Ainsley'nin ifadesini almaya hazırды. "Belki Ranger ile başlarım. . "

"Numara. Onunla başla. Eğer yapmazsan, muhtemelen trafiğe çıkacak. Ama endişelenme, iyi bir nedeni olduğunu düşünecek ve bunu tek başına yapacak." Uzaklaşmaya başladı ve Ainsley'in içinde bir şey az önce. . . Tersledi. Islak

giysilerle yığılmış, güneşten yıpranmış, kuşlar tarafından toplanmış bir çamaşır ipi gibi. Bir süredir ipe tutunduğunu biliyordu, içinde yıpranmış hissediyordu, ama yine de bu cıvırtı beynine bir sürpriz olarak geldi, bu da ağzından dökülen öfkeli kelimeleri durduramadı.

"Biliyor musun?" diye bağırdı arkasından. " *Kimse* bana veya arkadaşlarıma zorbalık yapmayacak. *Kimse*. Yanaklarında sıcak gözyaşları hissetti ve uzun kollu tişörtünün manşeti ile onları sildi. "Akranlarım," (etraflarındaki diğer festival müdavimlerine işaret etti) "Ben ve Shane arasındaki basit bir iletişimsizlik yüzünden güvenimi yok ederken ben sessizce yaşadım. Beni paramparça ettiler ve beni incittiler ve *hiçbir şey söylemedim - hiçbir şey -* çünkü daha da kötüleştireceğini düşündüm ve kelimenin tam anlamıyla bununla yaşayamazdım.

Kyle arkasını dönmüştü ve ağzı açık, kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu. *Kyle bağırımdan nefret eder. Bağırımı kes, özellikle de bu onunla ilgili olmaktan çıktı.* Vücudunun geri kalanından kısaca ayrılan ağzı, beyninin sakinleşmek için yalvarışlarını görmezden gelmeye devam etti.

"Eğer isteseydim bana kim yardım ederdi biliyor musun? Ailem, arkadaşlarım, danışmanım, öğretmenlerim. Hepsi. Hepsi bana yardım ederdi. Mesajları, trolleri ve memleri durduramasalar bile bana sarılır ve her şeyin yolunda olduğunu söylerlerdi. Beni dinler, bana inanır ve deli olmadığımı dair güvence verirlerdi. Bana öfkeli, üzgün ve utanmış olmanın sorun olmadığını söyledi." Gözyaşlarını tekrar sildi, onlardan nefret etti, eğlenceli bir kasaba etkinliğini drama festivaline dönüştürmekten nefret etti. Ama onun böyle çekip gitmesine izin veremezdi. "Bunun yerine, neredeyse yalnızdım, kimin benim tarafımda ve kimin bana karşı olduğunu bilmiyordum."

Baş başa kalana kadar ona doğru yürüdü, sonra başını geriye atarak ona baktı. Bakışlarındaki öfke yatışmıştı ama yine de oradaydı. "Arkadaşları için riske atmaya istekli biriyle yaşayamıyorsan, o zaman şimdi benden ayrıl. Çünkü burada durup Korucu'nun bir saniye daha Bilqis'e zorbalık etmesine izin verirsem lanetleneceğim. Sadece yanlış olduğu için değil , birinin bunu benim için yapması için *her şeyimi verirdim* . Artık kimse beni susturamayacak. Özellikle de..." Sözleri ağzından kaçırıldı ama kalbi bunların yüksek sesle söylenmesini istedi. "Sevdiğim biri."

Göğsü hızla inip kalkıyordu ve taşlı ifadesine rağmen onun üzgün olduğunu biliyordu. Kyle tereddüt etti, sonra hızla döndü ve uzaklaştı. Onun gidişini izledi ve etraflarındaki kalabalık dağılmalarını söyledi. Ebeveynler, çocuklarının bir sevgilinin kavgasını dinlediğini aniden fark etti ve onları balta atmak gibi daha çocuk dostu bir etkinliğe yönlendirdi. Ainsley devriye arabasına geri döndü ve kaldırıma sertçe oturdu. Kollarını dizlerinin üzerine

koydu ve alnını dizlerine dayadı, saçları her endişeli bakışı ve korku dolu bakışı kesiyordu. Kaldırım kenarına biri yanına oturdu ve babası olduğunu anladı, bakmadan; o aptal kolonya.

"Ufaklık?"

"Evet?" Başını kaldırmadı, şu anda onun bakışlarıyla buluşamazdı.

"Haklısın. Bütün bunları senin için yapardık." Kocaman, sıcak eli tereddütle kızın sırtına geldi, sonra nasırları gömleğinin pamuğunu yakalayarak aşağı yukarı ovuşturdu. Ainsley titrek bir iç çekti ve başını biraz kaldırırken gömleğinin kolunu burnunu çekti. Kalabalık artık gitmişti; Ranger bile sessizce yakınlarda oturuyordu.

"Biliyorum baba."

"Üzgünüm onunla yürümüyor. Posta kutumu kırmış olsa bile."

Ainsley tekrar içini çekti ve her şeye rağmen güldü.

YİRMİ DOKUZ BÖLÜM

KYLE o gece AINSLEY'S'E GİTMEDİ . Söylediklerini biraz düşünmesi gerekiyordu. Tamamen yanlış değildi, ama aynı zamanda iyi de değildi. İkisinin de kendi fikirlerine çok fazla değer verme eğiliminde olduklarını hissetti ve bunu onu daha fazla incitmeden ona nasıl ileteceğinden emin değildi. Onu daha fazla incitmek istemiyordu. Sonuçta onu seviyordu.

Ayrıca evde yapacak önemli bir işi vardı ve gecikmişti. Beklediği gibi, Winnie ve Daniel kanepeye sokulmuş, kadın kitap okuyor, o da Netflix izliyordu.

"Hey, Kyle," ağabeyi onu selamladı.

"Duraklayın lütfen." Çalışların etrafında dövmenin bir anlamı yoktu.

Daniel biraz etrafa bakındı, kumandayı buldu ve programı durdurdu.

"Sadece erken gidersen sorun olmayacağını söylemek istedim."

"Ey. Peki. Teşekkürler."

"İki yere para vermen mantıklı değil ve bir ev bulmana sevindim." İçinde titrediğini hissetti; yukarı ve aşağı zıplama dürtüsü güçlüydü ama söylemek istediği şeyle uyumsuzdu. Ayaklarını yerde bıraktı ve biraz sallanmak için yerleşti.

"Kira sözleşmemi bozduğum için bana ceza vermeyecek misin?" Daniel tek kaşını kaldırarak sordu. Mizah? Evet, mizah. Kardeşler tuhaftı.

"Numara. Yine de yapmalıyım, çünkü ödeyeceğin kirayı kaçıracağım. Zaten zamanında ödediğinden de değil."

Daniel kanepeden kalktı ve sıkıca sarılmak için yavaşça içeri girdi. "Ben de seni özleyeceğim, kardeşim."

Kyle gözlerinin acıdığını hissetti ve gözlerini kırıştırdı. Ama Daniel'i sert bir şekilde sıktı ve nasıl söyleyeceğini bilemediği her şeyi kucakladı. Kardeşini kafa seviyesinde kaybetmediğini biliyordu, ama kalbini? ikna olmadı. Değişimden nefret ederdi. Bu tür en kötüsüydü. Geldiğini gördüğünde bile, buna hazır değildi.

Kyle boğazını temizledi. "Eminim yine de düzenli olarak görüşeceğiz."

"Kesinlikle." Daniel gözünün hemen altını kaydırdı. "Bundan emin olacağım."

"Ve hala Kardeş Gecemiz var."

"Evet."

Daniel'in arkasından ağlayan bir burun çekme sesiyle iki adam da dönüp Winnie'ye baktı.

"Neden ağladığımızı biliyorum ama o neden *ağlıyor* ?"

"Çünkü onu senden alıyorum," diye burnunu çekti, pembe sweatshirt'ünün koluyla ıslak yanaklarını silerek.

Kyle bir an bunu düşündü. "Numara. Sen olmasaydın, başka bir şey olurdu. Bir ara büyümek zorunda kaldı. Herkes yapar. Kendini sorumlu hissetmemelisin." Durdurdu. "Sarılmak ister misin?"

Daniel ve Winnie sulu bir şekilde güldüler.

"Tabii," dedi bacaklarını açarak ve kanepeden kalkarak. Kyle, sarılmanın Daniel'e verdiğinden daha nazık, ama yine de rahatlığı iletecek kadar sıkı olduğundan emin oldu. Wimpy sarılmalar hiçbir şey için iyi değildi.

Ona çok iyi bakacağını biliyorum, dedi Kyle, onu kendisinden uzaklaştırırken. "Bu iyi, çünkü buna ihtiyacı var."

"Yine de seninle kim ilgilenecek?" Daniel alay etti. "Ben sadece bir sorumluluk değilim, biliyorsun. şeyler yapıyorum."

"Sorumluluklarını devralması için Ainsley'i görevlendirdim. Yakında ona evlenme teklif edeceğim."

İkisinin de ağızları açık kaldı ve bir şey söylemeleri bir dakika sürdü.

Anlıyorum, dedi Daniel yavaşça başını sallayarak. "Belki de ona sorduğunda böyle söyleme."

Kyle kaşlarını çatı. "Ben aptal değilim. Ben film izlerim. Romantik şeyler söylemem gerektiğini biliyorum. Ama benim için bir taslağa bakacağını umuyordum. . "

"Tabii kardeşim. Memnuniyetle."

"Yüzüğü görebilir miyim?" diye sordu Winnie, heyecanla biraz zıplayarak.

"Henüz bir tane tedarik etmedim; Stiller konusundaki katkınıza değer verirdim."

Işınlanırken, bir kereliğine doğru şeyi söylediğini biliyordu.

Winnie, "Aslında bu gerçekten yardımcı oluyor, Kyle," dedi. Starla Miller az önce aradı ve Charlie'den ayrılmak için planlar yapmaya başladı. Yeni eve taşınırsak, çocukların zaten rahat olduğu Ainsley'de kalabilir."

"Ey." Bencilce, Starla ve yavrularının kız arkadaşının dairesine taşınmasını istemedi; randevu gecesini çok daha kalabalık hale getirecekti. Ama büyük bir kısmı, ona bu kadar kötü davranan bir adamla yaşamayacağını duyunca rahatlamıştı. Hiç kimse bunu hak etmiyordu, hele onu her zaman kütüphanedeki en sessiz karyolayı kurtaran Starla. Ve daha önceki çekincelerine rağmen, belki de bazı hataların ilk göründüklerinden daha düzeltilebilir olduğunu kanıtladı.

"Ya Kyle?" dedi Daniel. Kyle kendi düşüncelerinden sıyrıldı ve tüm dikkatini kardeşine verdi. "Starla olayı mı? Bu bir sır."

Ona bilmiş bir şekilde başını salladı, sonra Winnie'yi bir kenara bırakarak, "Sırlarda çok iyiyimdir, ama bunun bir sır olduğunu *bilmeliyim* . Noel'in geldiğini hatırla. "

"Yapacağım," diye bir sırtışla yanıtladı.

OTUZ BÖLÜM

PAZAR , bildiği kadar KUSURSUZ OLDU . Hafta sonunu Starla'yla Charlie'den ayrılmak için ne yapması gerektiğine dair stratejiler kurarak geçirdikten sonra çoktan yorulmuştu. Ona anlayışlı bakışlar atmayan öğretmenler ya bakışlarını tamamen kaçırdılar ya da kendilerinden utanmış göründüler; belki karışmışlardır? Özellikle Ranger dışında kimseyi çağırmak istememişti. O zamanlar o kadar çok mem ve paylaşım vardı ki, zorbalığa kimin taraf olduğunu gerçekten hatırlayamıyordu. Yıllığının arkasına kazınmış, resimlerinin üzerini çizerek bir düşman listesi tutmuş gibi değildi.

Günün sonunda daire saatine kadar olayı unutmaya başlamıştı. Öldürmek için birkaç dakikaları vardı; İronik olarak aynı zamanda zorbalığa da karşı çıkan bir boğa hakkında klasik bir resimli kitap olan *Ferdinand*'ı okumayı yeni bitirmişti . Beklentilere meydan okudu, Madrid'deki boğa güreşlerinde savaşmayı reddetti, bunun yerine çiçekleri koklamayı tercih etti. Pasifizm başlı başına bir isyandı ve bunu öğrencilerinin kafasına biraz da olsa sokmaktan çekinmedi. "Sorusu olan var mı?"

Harmony elini kaldırdı. "Neden Cooper'ın amcasına bağıryordun?"

Ainsley kaşlarının altında yukarı kalktığını hissetti. Pekala, geçerli bir soruydu. Yutkundu ama cevap veremedi Denver konuştu. "Tutuklandı, aptal."

"Denver, isim vermeyiz," diye azarladı nazikçe. "Ve tutuklanmadım. Memur Painter sadece ben ve Bay Zane arasında geçenler hakkında konuşmak istedi." Neyse ki, bu yıl onun çocukları, yeğenleri veya yeğenleri yoktu, yoksa bu *gerçekten* garip olabilir.

"Neden, ne oldu?" diye sordu Heaven, iri kahverengi gözleri faltaşı gibi açılarak.

"Orada değil miydin?" dedi Cooper inanamayarak. "Çok harikaydı. Bayan Buchanan, 'kimse arkadaşlarımı itip kakmaz' diyordu ve sonra o şapkalı bayana yardım edebilmek için karate Bay Zane'i tekmeledi. . "

"Adı Sadık Hanım, şapka değil, başörtüsü. Bir keresinde bana saçını örtmenin nereden geldiğini hatırlamanın ve kendisine ve çevresindeki insanlara saygı göstermenin bir yolu olduğunu söylemişti."

"Şapka saygı mı gösterir?" Verity'ye sordu. "Babam kilisede şapka takmamamız gerektiğini söylüyor. . . Kendisini kilisede mi çıkarıyor?"

"Yine, şapka değil. Ve aslında kiliseye gitmiyor." Çocukların bıraktıkları nefes yüksek sesle; Onlara Noel Baba'nın gerçek olmadığını söylediğini düşünürdünüz.

"O zaman pazar günleri nereye gidiyor?"

"Bu, futbol izleyebileceği anlamına mı geliyor? Babam daha sonra izlemek zorunda. Bundan nefret ediyor. Twitter'da şımartıldığını söylüyor."

"Noel ve Paskalya'ya gitmiyor mu? Randy amcam Noel ve Paskalya'ya gider ve bunun da aynı derecede iyi olduğunu söyler. . "

Ainsley kekeleydi, konuşmalarından biraz bunalmıştı, "Bilmiyorum çocuklar." Sesleri arttı ve sessiz olmak için ellerini kaldırmak zorunda kaldı. "Sınıfımıza gelmesini ister misin? Bu soruları kendisinin daha iyi yanıtlayacağına eminim." Çocuklar, on beşe karşı altı oyla, bilgilerini kaynaktan almalarının daha iyi olacağına karar verdiler. Ama Ainsley henüz işin içinden çıkmamıştı.

"Bayan B, vurmamıza izin verilmediğini söylediniz ama o adama vurdunuz." Diğer küçük kafalar ısrarla onaylayarak başlarını salladılar.

"Doğru, yaptım. Bu yanıştı, değil mi? Sizce neyi farklı yapmalıydım? Sen ne yapardın?" Ayağa kalktı ve beyaz tahtaya döndü ama kapı aralığındaki Kyle'ın çerçeveye kayıtsızca yaslandığını fark edince kalbi tekledi. Gözlerini kırıştırdı, bir an ona çok uzun süre baktı, böylece çocuklar fark etti. Sonbahar festivalinden beri konuşmamışlardı ve onu özlemişti. Aldığı her kısa mesaj ondan olmadığı için büyük bir hayal kırıklığı olmuştu. Yayıncının Takas Odası'nı kazanabilirdi ve kapıyı açtıklarında ödül devriyesi yanında olmasaydı, suratlarına çarpardı.

"Kyle Amca!" Cooper ayağa fırladı ve ona doğru koştu ve onu ortasından ayı gibi kucakladı. Kyle eğilip ona bir şeyler fısıldadı ve Cooper başıyla onayladı, sonra haliya koşup tekrar oturdu. Ainsley tekrar beyaz tahtaya döndü ve sorununu çözebileceği başka yollar üzerinde beyin fırtınası yaptılar. . . Hepsi, sorunu kendi başına çözmeye çalışmaktansa, hemen Memur Painter'ı bulmasının çok daha iyi olacağı konusunda hemfikir idi.

Harmony, "O büyük bir adamdı, Öğretmenim," dedi. "Böyle büyük bir adamla dövüşmemelisin."

Zil çaldı ve Ainsley'nin bakışları saate kaydı. *Vur, şimdiye kadar sıraya girmiş olmalıyız.*

"Herkes çabuk eşyalarını alsın. Mavi masa, önce sen git. . . Hayır, herkes aynı anda değil, tamam mı? Önce mavi masa, sonra yeşil masa. . " Çocuklar eşyalarını toplayıp kalemleri, kitapları, su şişelerini ve gün boyunca takas ettikleri ya da ödünç aldıkları diğer şeyleri değiştirip sıraya koyarken hafif bir kaos yaşandı. Onlar sıralanırken Kyle koridorda kayboldu ve onu pencerelerden görebiliyordu. Cooper tekrar ona koştu ve Ainsley zihinsel olarak çocuğu listesinden kontrol etti. Kyle hâlâ tek kelime etmemişti ve onun buraya sadece yeğenini almak için mi yoksa başka bir şey için mi geldiğinden emin değildi. Yüzünde pişmanlık ya da alçakgönüllülük gibi görünen bir şey

gördüğünü düşündü, ama bunu ona söylemek çok zordu. . . Ejderhaların duygularını yayma konusunda pek başarılı olmadıklarını düşündü. Bir badass olmanın toprakları ile geldi.

Onları aceleyle dışarı çıkardı, ama onlarınki, hızlı olma çabalarına rağmen son dersti. Son dersin ondan uzaklaşmasına izin verecekti. . . ama çok önemliydi. Modelleme yansıma ve cesaret. . . standart testler onları ölçsün ya da ölçmesin, bu şeyler onun zihninde matematik ve fen kadar önemliydi. Onlara vakit ayıracaktı. Son grubu 8 numaralı otobüse gönderdiğinde, gergin bir şekilde boynundaki kordonu çekerek binaya geri döndü. Eğer orada olmasaydı, üzülmecekti. . . Eğer orada olmasaydı, bunun bir anlamı olmayabilirdi. Belki de henüz konuşmaya hazır değildi. İlkokul kanadının köşesini döndü ve kalbi sıkıştı. Cooper yok. Kyle yok. Gitmişlerdi. Tek kelime etmeden gitmişti.

"Hey." Döndü. Starla kütüphaneden yeni çıkıyordu.

"Hey. Burada ne yapıyorsun?"

"Kyle beni aradı. Aiden ve Em'i bugün alıp alamayacağımı sordu."

"O yaptı?"

Starla ona sırtıttı, sonra başını salladı. "Ayrıca yanlış kutuya düşen birkaç resimli kitabı geri almak için iyi bir fırsattı." Ainsley'in sırtına hafifçe vurdu. "Git öp ve makyaj yap. Sanırım senin odanda bekliyor."

Kyle, Düşünür Sandalyesinde duvara dönük oturuyordu. Ainsley, arkadaşlarının kendini kitledirirken simetri dersi sırasında çocukların yaptığı, kağıt fenerlerden oluşan ilan tahtasıyla, sıraların arasından tereddütle köşeye doğru ilerledi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Düşünmek." Arkasını dönmedi. Cooper bunun bunu yapmak için iyi bir yer olduğunu söyledi.

"Biliyorsun, çocuklar ona Yaramaz Sandalye diyor."

"Bu benim için çalışıyor." Durdurdu. "Bana hala kızgın mısın?"

"Bu bağlıdır." Ellerinin omuzlarına düşmesine izin verdi. "Üzgünmüsün?"

Onayladı. Ainsley omuzlarına masaj yapmaya başladı; içlerindeki gerginliğin azalmaya başladığını hissetti ve başını öne eğdi. Kyle içini çekti.

"Söylediklerimden pişman değilim. Ama söyleme şeklim belki doğru değildi."

"Peki." O özürle satılmadı ama dinlemek istedi. Son zamanlarda iyi bir dinleyici olduğundan emin değildi.

"Korkmuştum." Yutkundu. "Sana zarar vereceğini düşündüm, Ainsley. Düşündüm . . ." Tekrar içini çekti ve ellerini tuttu ve onu görmek için onu kendine çekti. "Sana aptal dediğim için özür dilerim. Beni affedecek misin?"

Dudaklarını büzerek küçük sandalyeye oturmasını işaret etti. Ainsley kucağına yana doğru kaydı.

"Sanırım benim de bu sandalyede biraz zamana ihtiyacım var."

"Burada şikayet yok. . " Yüzünü daha iyi görebilmek için arkasına yaslandı ve saçlarını sırtından aşağı okşadı. "Kimse seni susturmaya çalışmıyor, en azından ben. Ama Ranger'la tek başına yüzleşmek gerçekten aptalca bir şeydi."

"Evet, sanırım öyle. . "

" *Tahmin ediyor* musun? Şaka mı yapıyorsun Ains?" Şiddet içermeyen çatışma çözme fikirleriyle doldurduğu beyaz tahtayı ısrarla işaret etti ve biraz güldü. Nefesi daha hızlı geliyordu ve daha fazla öfkeli kelimeyi sakladığından oldukça emindi. Ellerini teslim olurcasına kaldırdı.

"Tamam, gerçekten aptalca bir şeydi..."

"Senden ayrılmak istemiyorum Ains. Ben sadece senin tüm aptal planlarında birlikte olmak istiyorum. Seninle her şeyde olmak istiyorum. Sen gün ışığısın," diye ağzından çıktı, yüzü kızardı. "Sen gün ışığısın bebeğim ve ben senin geçit törenindeki yağmurum ama birlikte bir gökkuşağıyız. Seni seviyorum. Seni seviyorum ve bunu kaybedemem."

"Bu gerçekten çok bayat," diye fısıldadı.

"Biliyorum," diye fısıldadı, alınlarını bir araya getirerek. "Ama onu sevdin."

"Yaptım."

Sertçe yutkundu. "Kendine daha iyi bakmalısın. Neler olduğunu görmesem ve Memur Painter'ı aramasam hayal bile edemiyorum. . "

Bir elini omzuna koydu. "Sorun değil. Sorun değil, Kyle. Üzgünüm, tamam mı? Daha iyisini yapacağım. Sıçramadan önce aramaya başlayacağım."

"Sadece arkanı kollamama izin ver tamam mı? Bayan Sadiq'i savunmayın demiyorum; tabii ki yapmalısın. Ama elli metre uzaktaydım. Bize neler olduğunu anlatsaydın çevrendeki herkes yardım ederdi." Elini onunkinin üzerine koydu, parmak boğumlarını öpmek için elini dudaklarına götürdü.

"Bunu yapma. Dudaklarımı öp."

Kyle ona göz kırptı, sonra kıkırdadı. "Tamam patron."

"Şaka yapmayı bırak ve yap."

diye baktı. " *Şaka* yaptığımı sanmıyorum , ben sadece..."

"Yani beni karanlık bir karavanda öpebilirsin ama sınıfımda değil mi? Bu hiç mantıklı değil."

"Neden onu başlatan ben olmak zorundayım?"

"Adam öpücüğü başlatır. Bu biliniyor."

"Ve burada senin bir feminist olduğunu düşündüm. . "

Bu başardı. Ainsley diğer elini onun yüzüne götürdü ve onu öne doğru çekti, otların en  ıplakında dudaklarını birbirine değdirdi. Baş parmağıyla yanağını okşadı, sakalını parmaklarının altında hissetti. "Daha?"

Onayladı. "Daha."

Dudaklarını hafifçe emerek, onu dişleriyle ısılmaktan çekinerek, daha uzun bir süre için ona daha fazla bastırdı. Ainsley elinin omzundan boynuna doğru kaydđđını hissetti ve elinin arkasını hafifçe sıktđđında yüzünün ısındđđını hissetti.

"Daha?" Kendi sesi zar zor tanınabilirdi.

"Bıktđđımda sana söylememe ne dersin?"

Ainsley hafifçe güldü, ama Kyle onu tekrar  ne çekti,  p c đđ  daha ısrarlı, aynı anda hem  zlem hem de heyecanla derindi. Göğsü huysuz bir inilti ile titrerken onun mutluluđđunu hissetti ve kıkırdadı.

"Bu sandalyeyi resmen seviyorum" dedi.

"İşteyim, Dr. Durand. Belki biraz yavaşla. . "

"Eğitici. Çocuklar bir ara öğrenmeli."

"Evet, beşinci sınıfta ama birinci değil."

"Biliyorum." Onu tekrar öptü. " *Birisi* bu yıl erkeklerin konuşmasına yardım etmem için bana gönüllü oldu."

"Orada erkek öğretmenler eksiğimiz var. Toplum için iyidir. . " Onun kirli yanağı pürüzsüz yanağına s rt nd đđ nde, düşünce dizisi raydan  ıktı.

"Toplum için başka neyin iyi olduđđunu biliyor musun?" diye sordu, boynunu nabzına kadar  pererek, içini j leye çevirerek.

Ainsley, beyninin vücudunun geri kalanından ayrıldđđını varsayabileceđđi bir ses çıkardı. *Beyin  evrimdışı. Yedekleme içgüdüleri artık devreye giriyor.*

"Haydi, benimle seksi şaka yap."

"N-ne?" Kalbi yarışıyordu.

 p c kler arasında konuşmaya devam etti. "'Nedir, Kyle?' demen gerekiyor. ve sonra, 'Mutlu bir Ainsley, çünkü bu kasabanın sahip olduđđu her komitede yer alıyor' derdim."

"Hı-hı," diye nefes aldı ve kulađđının arkasını öperken başını geriye attı.

Kapıdaki biri boğazını temizledi ve ikisi de dondu.

"Bayan Buchanan, bir dakikanızı alabilir miyim?"

Kyle kaşlarını çattı. "Seni getirmemem gerektiđđini biliyordum."

Daniel kıkırdadı. "İkinizin barıřtıđđını g rd đđ me sevindim. Yetişkin banyoları nerede? Cooper bilmiyordu ve mesanem patlamak üzere."

Müdürün odasının yanındalar, dedi Kyle onun boynunu öpmeye devam ederken.

"Dostum, bir oda tut."

"Dostum, yaptık. Şimdi defol. Ve kapıyı arkandan kapat." Daniel çıkarken kıkırdadı ama kapıyı açık bıraktı. Kyle pes etmiyordu; kollarını okşadı ve onu daha fazla öpücük için kendine çekti.

"Muhtemelen işe dönmeliyim. . "

İçini çekti. "Uzlaşma için çok fazla," dedi kendi sözlerini ona atarak ve o gülerek elinin tersiyle ona bir şaplak indirdi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

WINNIE VE DANIEL'İN büyük günü sonunda gelmişti ve Kyle bitmesini bekleyemedi. Herkes koşuşturuyordu, çok fazla kadın parfüm kullanıyordu ve Ainsley'i bulamıyordu. Daniel zaten sunakta duruyordu ve alayı başlatmaları gerekiyordu. Onu koridorda gezdirmesi gerekiyordu ve elbisesiyle sorunu olan diğer nedimelerden biri için çengelli iğne aramaya gitmişti. Başını eğdiği her oda onu daha da endişelendiriyordu. . . Çocuk odasının kapısını açarken arkasından onun sesini duyduğunda sinirlerini yatıştırmak için ısıklık çalmaya başladı.

"İşte buradasın!"

Döndü ve sıraladığı tüm üzgün sözler dudaklarında uçup gitti. Uzun saçları büyük halkalarla kıvrılmıştı, tırnakları annesinin nezaketiyle pembenin ombré tonlarında boyanmıştı. Elbisesi asimetrikti, sadece bir omzunun üzerindeydi ama bir kez olsun onun nasıl soğuk olması gerektiğini ya da işlerin nasıl düzgün olması gerektiğini düşünmedi. Toz pembesi elbisenin yan tarafındaki uzun yırtmacı düşündü. Biraz daha koyu bir tonda boyanmış mükemmel dudaklarını düşündü.

"Kyle!" Transını kırmak ister gibi parmaklarını şıklattı. "Hadi tatlım, bu partiyi başlatmalıyız! Winnie'nin annesi çıldırıyor." Elini tuttu ve onu kutsal alanın kapılarına doğru sürükledi. Bu ona sadece elbisenin uyumunu arkadan inceleme fırsatı verdi (çok hoş) ve kendisini daha sık gezdirmesine izin vermesi gerektiğini düşünmeden edemedi. Bunca zaman boyunca bunu yanlış mı yapmıştı? Bütün bu yönleri zorlamaya çalışıyordu, ama belki de işin püf noktası, arada bir kendini sürüklenmesine izin vermektir.

Kapıda sıraya girdiler ve Ainsley elbisesi ve saçıyla uğraşırken, bilinçli bir şekilde yüzüne dokunuyor, buketini karıştırıyordu.

"Hey."

Mavi gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Buradaki en güzel kadın sensin."

Ainsley ona küçük bir gülümseme gönderdi. "Bunu geline söylemen gerekiyor."

"İfade kendini gösteriyor."

Ona sırtıttı ve onu daha kasvetli günler için şişirmek istedi. Onun sınıfında söylediklerini kastetmişti; bugün ve her gün onun güneşiydi. Bir öpücük ister gibi yüzünü yukarı kaldırdı ve başını itaatkar bir şekilde eğdi; bu kadar uzun ayakkabılar giydiği için normalden daha kolay olacaktı. . .

"Hey!" Doktor Baker tısladı. "Bunların hiçbirisi. Koridordan aşağı inin. Sağa, birlikte, sola, birlikte."

Kyle doğrudu, yüzü gelinin annesi ve meslektaşı tarafından bir anlık hoşgörüyeye kapılmış olmaktan dolayı kızardı. Kıkırdayarak kolunu alan Ainsley'e uzattı.

Koridorda yavaşça ilerlerlerken, "Daha önce hiç kızardığını görmemiştim," diye fısıldadı.

"Senin hatan," diye mırıldandı ve kadın kolunu sıkarak tekrar kıkırdadı.

Sahneye çıkan basamakların dibinde yollarını ayırdılar, ama tören boyunca gözlerini ondan ayırmadı. Yapamadı. Düğün koordinatörünün emrettiği gibi küçük parmağında Daniel ve Winnie'nin yüzükleri vardı ama ceketinin iç cebinde bir tane daha vardı. Haftalardır cebinde bir delik açan biri. . . Ona sormak için doğru zamanı bulamamış gibiydi. Onun dairesi çok sıradandı. Okulda ve şantiyede çok fazla insan vardı. Hayattaki dönüm noktası anları için izleyicilerden biri değildi, ancak tarihleri göz önüne alındığında, büyük bir jest ihtiyacı olduğunu hissetti.

Papazın evlilikle ilgili klasik klişelerini dinleyince kafasında bir fikir oluştu. Biraz yardıma ihtiyacı olacaktı. . . ama bunu istemekte daha iyi oluyordu. Topluluk onu sevdi; onun teklifine dahil olmayı çok isterler. Tören sona erdiğinde neredeyse çözmüştü ve Daniel ile Winnie yine koridordan aşağı iniyorlardı. Müziğin ne kadar yüksek olduğunu görmezden gelmeye çalışarak Ainsley'i kaldırdı.

"İyi misin?"

"Evet." Elini sıktı. "Daha iyi olmamıştı."

Daniel ona kadeh kaldırana kadar kalacağına söz vermişti, bu yüzden Bay Buchanan dirseğinde görüldüğünde Maggie'nin pasta kesmesini izliyordu.

"Merhaba doktor. İyi bir düğün."

"Evet efendim."

"Kardeşinizi tebrik ederim, iyi bir çifte benziyorlar. Onu uzun zamandır tanıyorum."

"Evet katılıyorum." Gary boğazını temizlemeden önce bir dakika sessizce durdular.

"Bak doktor, ateşkes ilan etmek istiyorum." Fazla resmi davranıyordu; eğer bu adam kayınpederi olacaksa, etrafındakileri gevşetmeye çalışması gerekiyordu.

"Lütfen, bana Kyle de."

Gary sanki çok sıkıymış gibi kravatını düzelitti. "Tam olarak samimi olmadığımı biliyorum Kyle, ama geçen gün sahada korkup benim için yaptığın tek şey ve sonra sonbahar festivalinde Ainsley'i savunma şeklin. . . Şey, ben sadece dostluk eli uzatmak istedim. Posta kutusuyla ilgili o kapak neredeyse unutuldu."

Kyle uzandı ve Gary'nin uzattığı elini sıkıca sıkı. "Teşekkürler Bay Buchanan, buna minnettarım ama... . hangi posta kutusu?"

Gary bir an duraksadı, emin değildi. Sonra homurdandı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Korkarım öyle değil. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bahse girerim kimin yapacağını biliyorum," diye mırıldandı Gary, narteksin etrafına bakmak için dönerek.

"Bir dakika efendim. Sana sahipken, sana sormak istediğim bir şey vardı. . "

Daha o dönmeden onun arkasında DURDUKLARINI BİLİYORDU . . . Erkek arkadaşı ve babası, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş iki kızgın ifade takınmışlardı.

"Yapabilirmiyim . . . sana yardım etmek?" diye sordu, üzüntülerinin kaynağının kesinlikle kendisi olduğunun farkındaydı.

"Buna göre değişir," diye yanıtladı babası. "Görünüşe göre Kyle posta kutuma ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Gerçekten mi?" Sesi küçük ve gıcırtılı, fare gibiydi. O bile masum hareketini satın almıyordu. Acımasının da ötesindeydi. Boğazını temizledi. "Pekala, sanırım ne olduğunu asla bilemeyeceğiz."

Gary, "Sanırım biri biliyor," dedi. Sesi, tarzını bilmeyenlere sıradan gelebilir ama Ainsley daha iyisini bilirdi. "Bence tam olarak ne olduğunu biliyor ama yine de erkek arkadaşına sebepsiz yere kin beslememe izin veriyor."

"Tamam, bak," dedi zorla, "Shane ve ben okulda çok fazla baskı altındayken ve bir bildirimle çaldığı için telefonumu kontrol ederken araba yolundan geri dönerken Shane ile olan her şey doğrudu ve Aptal, çirkin posta kutunuza çarptım ve sonra bunun Kyle olduğunu varsaydınız ve sizi düzeltmedim ve tüm bu zaman boyunca size söylemek için iyi bir zaman bulmaya çalıştım ve sadece bulunmasını istemedim. ve ikiniz için de üzgünüm." Titrek bir nefes aldı. Göğsünden kurtulmak iyi hissettirdi.

"Ainsley." Kyle hala ona bakıyordu. "Sarılmak ister misin?"

"Evet lütfen." Öne doğru eğildi ve onu sıkıca kollarına aldı.

"Sence bu travmatik geçmiş olaylardan kaç tanesini daha ortaya çıkaracağız?"

"Ah, bilmiyorum. . . fazla değil, sanmıyorum."

Onu daha sıkı sıkı.

OTUZ İKİ BÖLÜM

SONUNDA BÜYÜK GÜN GELMİŞTİ . Timber Falls'un çoğu yağmura rağmen dışarı çıkmıştı. Zaten bir olmuştu, işleri yoluna koyma zamanıydı ama babasını henüz görmemişti. Ainsley endişeli hissederek etrafta duran insan gruplarının arasından geçti. O neredeydi? Bir şey mi olmuştu? O heyecandan kahvaltıyı unutmuş muydu? Telefonunu açmaya çalıştı ama ekran yağmurdan beneklenmişti ve parmak izini tanıyamadı.

"Aysley!" Kalabalığın arasından ona doğru ilerleyen Bilqiis, Abshir ve Fawzia idi. Bilqiis, kırmızı, altın ve kahverengi çizgili bir elbisenin üzerine parlak kırmızı bir başörtüsü taktı, kumaş göğsünü çaprazladı. Ainsley, onun ne kadar muhteşem görüldüğüne karşı bir kıskançlık hissetti.

"Bilqiis! Sen buradasın! Babamı gördün mü?"

"İçeride, kocanla birlikte mutfakta."

Ainsley içini çekti. "O benim kocam değil, Bilqiis." *Yakınında bile değil.* Sadece birkaç aydır çıkıyorlardı, diye hatırlattı kendine. Zaman vardı. Hepsinin zamanı vardı. Acele etme. İşlerin gidişatına alışıyordu. Ve işler iyiydi.

Kafasını evin içine soktu. "Baba! Hadi ama, insanlar burada ıslanıyor."

"Geliyorum ufaklık!"

Kyle'in alçak bir tonda bir şeyler söylediğini duydu ve babası kıkırdadı. Bu ikisi, onun posta kutusunun ihmal edildiğini anladıklarından beri hırsızlar gibi iriydiler. Onlara güvenmiyordu. . . Bir şeyler pişiriyorlardı.

Pekala, diye gürlledi babası, ön verandaya çıkıp ellerini cıvrıttı. "Tamam dikkat lütfen! Bunu kısa tutmaya çalışacağız." Kalabalık sessizleşti, yağmur damlalarının oluktan ön bahçeye süzüldüğünü duymaya çalıştı. "Sadık ailesi - hepsi- bu eve muazzam miktarda zaman ve enerji harcadı. Ve burası onların evi . Buraya gelerek, onları tüm kalbinizle topluluğa davet ediyorsunuz. İnşaat için harcadıkları saatler, mali eğitimleri ve ev sahipliği dersleri için eğitmenleri ve ev için mobilya bağışlayanlar, özellikle kızım Ainsley Buchanan için herkese teşekkür etmemi istediler." Bunun üzerine kızardı ve kendisine gülümseyerek karşılık veren Bilqiis'e bir bakış fırlattı. "Lütfen bu aile evini karşılamada bana katılın."

Abshir bir makas çıkardı ve kapının karşısına yerleştirdikleri kurdeleyi kesti. Toplanan gruptan yükselen uğultular, bağırımlar ve alkışlar diğer komşuları evlerinden çıkardı. Abshir susmak için ellerini kaldırdı. Tatlı dilli adam bağırды, "Hepiniz içeri girebilirsiniz ama önce ayakkabılarınızı çıkarın!" Kalabalık güldü ve ileri doğru yürüdüler. Sonraki bir saat boyunca Ainsley sohbet etti, güldü ve inşaat ekibine sarıldı. İlkbaharda başka bir yapı için onları tekrar görecekti, ama bu arada onları özleyecekti.

Fawzia elleri arkasında ona doğru geldiğinde parti sona ermek üzereydi.
"Ellerinizi çekin Bayan Buchanan." Ainsley itaat etti ama Fawzia ekledi, "Ve gözlerini kapat."

Ainsley ona kaşlarını çatı. "Elime canlı bir şey alamayacağım, değil mi?"

"Özlem yok. Lütfen bayan?"

İsteksizce kendisinden isteneni yaptı ve elinde soğuk karton hissetti.

"Tamam, aç onları!" Robin'in yumurta mavisi renginde bir CD kutusu büyüklüğünde küçük bir kutu tutuyordu.

"Tamam, şimdi ne olacak?" diye sordu ve Fawzia güldü.

"Şimdi aç, aptal!"

Dikkatli bir şekilde, bunun bir hile olup olmadığından hala emin olamayarak, kapağı nazikçe iterek açtı. İçinde, Kyle'ın kare şeklinde el yazısıyla, üzerinde yazan bir dizin kartı vardı.

"Ama aşkımın güçlü temeli ve inşası, dünyanın tam merkezi gibidir ve her şeyi ona çeker." -William Shakespeare

*Bu ev, bir ilişki kurmaya başladığımız yer, ama her şey nerede başladı?
Okuldan sonra seni bıraktığım yere git.*

Ne? Bu neydi? Etrafına bakındı ama onun karanlık kafasını yakınlarda hiçbir yerde göremedi.

"O nerede, Fawzia?"

"Yönergeleri izleyin. Sana söyleyebileceğim tek şey bu." Kıkırdarak parmak uçlarında zıpladı. Kız dudaklarını kilitleyip anahtarı atıyormuş gibi yaptı ve Ainsley güldü. Telefonunu çıkardı.

Ainsley: Ne yapıyorsun?

Kyle: 😊

Ainsley: Kyle?

Kyle: Yönergeleri takip et, Ainsley.

Ainsley: Timber Falls'ta asla bir şeyler yapmadığınızı söylediğim için mi? Çünkü bunu aştım.

Ainsley: Beni sevdiğini biliyorum bebeğim.

Cevap yok? Ha. Cevap yok. Peki. Kafası karışmış ama meraklı bir şekilde sırttan bir Bilqiis'e veda etti, sonra çantasını ve anahtarlarını alıp arabasına koştu. Kanunun izin verdiği kadar hızlı bir şekilde Timber Falls'a, doğrudan ebeveynlerinin evine geri döndü, ama vardığında ondan başka metin mesajı yoktu. Adamın kendisi ortalıkta görünmüyordu. Görünüşe göre, her zamanki gibi, gizemli bir adam olmayı amaçladı. Annesi onu kapıda, kulaktan kulağa sırtarak karşıladı.

"Posta kutusunda."

Gözlerini devirdi. Elbette öyleydi. Aynı mavi kutuyu buldu. İçinde, başka bir not:

"Ah, gelecek senin elinde. / İmzalandı, mühürlendi, benim tarafımdan size teslim edildi." —Stevie Wonder

Bu posta kutusunun sefeinin akıbeti hakkında yalan söyledin ki bu çok yaramazdı. Bir sonraki ipucunuz için bu isimle sandalyeye gidin.

Ağzı açık kaldı ve annesine kocaman gözlerle baktı. *Gelecek? O mu . . . ? Hayır. Bunu demek istemiş, muhtemelen kulağa nasıl geldiğini anlamamıştı. Sadece eğlenceli bir randevu.* "Okula bir Pazar günü girdi mi?"

Nancy sıırttı. "Şimdi, kulağa Kyle'ın yapacağı bir şey mi, yoksa *senin yapacağın* bir şey mi?"

"Nokta alındı. Birini rahatsız ettiğine inanamıyorum-" dedi Ainsley, arabasına geri dönerken, annesinin trençkotunu ve yürüyüş ayakkabılarını giydiğini fark etti. "Nereye gidiyorsun?"

"Olmam gereken bir yer var." Annesi omuzlarını silkerek sıırttı ve ona hızlıca sarıldı.

Ainsley başını sallayarak arabasına bindi ve okula doğru yola çıktı. Tüm ışıklar yanmıştı ve ön kapı ardına kadar açıldı, bu kullanışlıydı çünkü dairesine kimlik kartını almak için uğramamıştı. O kadar dalgındı ki aklına bile gelmemişti. Orada olacağını umarak koridorlardan sınıfına koştu, ancak Daniel'i bir sonraki kutuyla beklerken buldu. Keyiflerle uğraşmadı ve bu sefer çekinmeden ağzını açtı.

"Sevgi vermek başlı başına bir eğitimidir." -Eleanor Roosevelt

PTA ve diğer tüm komitelerinizde topluluk için çok şey yapıyorsunuz. . . Bundan sonra kasaba toplantılarında birlikte oturacağımız yere git.

Bu son üç kelimedenden gözyaşları ve kahkahalar fışkırdı ve Daniel'e inanamayarak baktı. "Ona bu konuda yardım ettin mi?"

"Birazcık," dedi göz kırparak. "Bu kısım? Hepsi o'ydu." Ellerini onun omuzlarına koydu. "Şimdi izin verirsen, gitmem gereken bir yer var."

"Bekle," diye seslendi. Sormak istemiyordu ama bilmesi gerekiyordu. Daniel'in ikisi hakkında fikrini hiç sormamıştı. Ona döndü. "Bizi asla bir araya getirmedin. yapmadın mı? . "

Ah, hayır, dedi, omuzlarını tutmak için aceleyle geri dönerken. "Bu sadece . . . Kyle her şeyi kendi yöntemiyle yapmak zorunda. Onunla senin hakkında konuşmaya çalıştığımda, susardı. Bu yüzden ondan uzak durmaya ve doğanın kendi yoluna gitmesine izin vermeye karar verdim. Daha doğrusu yeğenimizin yanlış anlaması huysuz kıçının altında bir ateş yaksın."

Bir gözyaşı daha silerek bir kahkaha patlattı. "Doğruyu biliyorum? Çok huysuz."

"En huysuz," diye onayladı.

"Peki. Ama bilgin olsun, sanırım sonunda favori bir Durand'ı seçtim."

Daniel onu uzun, en iyi arkadaş boyutunda bir kucaklamaya çekerken sıırttı, o da hevesle karşılık verdi. Ceketini tekrar giydi. "Sonra görüşürüz." Aceleyle sınıftan çıktı ve onu takip etmeden önce ışıkları kapatıp kapısını kilitlemek için zaman ayırdı. VA salonu uzakta değildi. Ve okuldaki durum göz önüne alındığında içeri girebileceğinden oldukça emindi.

"Hey," Starla onu usulca selamladı, romanından başını kaldırdı, sonra başını Ainsley'nin beşinci sıradaki bir sonraki kutusunun beklediği normal koltuğuna doğru eğdi.

*"Aşk, sizi cehenneme çevirmek için cennetten gönderilen bir şeydir." —
Dolly Parton*

*Arabanın kapısı için endişelendiğimde, tamir etmesini istediğim kişi
buydu.*

Ainsley durakladı, kafası karıştı. Orangesicle'ı bıraktıklarında sadece bir kez Philip'in evine gitmişti. Coral Caddesi'nde olduğunu biliyordu ama hangisinin onun olduğundan yüzde yüz emin değildi. . . Tereddütünü gören Starla, arka cebinden sessizce ikinci bir dizin kartı çıkardı.

*Philip'in adresi 103 W. Coral. Mavi ev, kırmızı ön kapı, beyaz panjurlar.
Onu kaçıraramam.*

Ainsley başını arkaya atıp güldü, sonra yardımcısının yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler, Yıldız." Durakladı. "Bu gerçekten oluyor mu?"

"Gerçekten öyle." Starla gülümseyerek karşılık verdi. "Ve zamanı geldi."

"Görünüşe göre ikimiz de büyük yaşam değişiklikleri yapıyoruz..."

Gülümsemesi solmadı. "Sanırım öyle."

Ainsley, arkadaşları kıkırdarken kapıdan dışarı fırladı. *Zaten bu şeyde kaç kişi olacak? Teklif* kelimesini kullanamadı . Henüz değil. Son nokta için hangi

noktayı seçeceğini bulmaya çalışırken zihni çatırdadı. Sona atlamaya çalışmayacağından değil; onun için planladığı maceranın hiçbir anını kaçırmayacaktı. Gergin bir enerjiyle, Philip'e koşturaya karar verdi. . . Sadece yarım mil oldu. Kapısına geldi, nemli ve terli, elini uzattı.

"Arabanıza bir şey mi oldu?" diye sordu endişeyle, ama kadın nefes nefese başını salladı. Cooper sanki bir trambolindeymiş gibi önünde sıçradı ve o minnetle kutuyu ondan aldı.

"Teşekkürler ufaklık."

"Onu seviyorum ve bu her şeyin başlangıcı." -F. Scott Fitzgerald
Artık yaklaşıyorsun! Bir parça düğün pastasını ilk paylaştığımız yeri bulun.

"Kamyonuna geri dönmek ister misin?" diye sordu Philip, ayakkabılarını giyerek.

"Dur tahmin edeyim, olman gereken önemli bir yer var ama beni yolda bırakabilir misin?"

Philip kaşlarını kaldırarak sırttı. "Coop, ayakkabılarını giy dostum! Bunu kaçırmak istemeyeceksiniz."

Ainsley, yolcu koltuğunda Philip'in minibüsüne tırmandı ve bir el sallayarak onu VA'ya bıraktı. Kamyonuna geri tırmandı; kilise kasabanın kenarında, nehir kenarında, şelaleye doğruydı. Oraya varmak birkaç dakika alacaktı. Yol boyunca, deliler gibi bunun son durağı olmasını umarak direksiyonu sıkıca kavradı.

Hattie'yi, çiseleyen yağmurdan şapkası damlarken görünce kalbi biraz düştü.

"Merhaba Bayan Ainsley," diye seslendi. "Senin için bir şey var!"

"Yaklaşıyor muyum?" Ainsley umutsuzluğa kapılarak geri aradı.

Hatice güldü. "Bu sonuncusu. Söz vermek."

Ainsley kapağı çekerek, "Seni buna ben bağlayacağım," diye mırıldandı.

"Aşk, ruhunu saklandığı yerden süründürür." —Zora Neale Hurston
Burada olanlar seni üzdü. Bana memlerin yapıldığı yeri bul.

"Neden?" burnunu çekti, soğuk burnunu silip Hattie'nin yüzünü aradı. "Neden futbol sahasını seçti?"

"Onunla uzun uzun konuştum," dedi başını yavaşça sallayarak. "Ama o kararlıydı. Geçmiş geride bırakmana yardım etmek istediğini söyledi. Tüm arkadaşlarınızın ve ailenizin ikinizi de neşelendirdiğini görmek yerine, en büyük aşağılanma yerinizi bir neşe yeri yapmak istiyor."

Yani sadece bir randevu değildi. . . Bunu gerçekten herkesin önünde, o yerde yapacaktı. Ainsley oraya geri dönmemiş gibi değildi; o zamandan beri

birçok kez olmuştu. Yıllarca futbol sezonunda Cuma günleri Timber Falls Loggers'a tezahürat yapardı. Ama bu sefer farklı hissettiriyordu. Kendi hayaletlerinden kurtuluyor, yeni anılar yaratmayı, yeni bir ortağa güvenmeyi seçiyordu. Ve ona güveniyordu.

"Gezmek ister misin?" Ainsley ona sordu.

"Doğruyu söylemek gerekirse, evet, biliyorum. Park yeri olmayacağından korkarak yürüdüm."

"Sonuna kaç kişi geliyor?" diye sordu.

Hattie kamyonu binerken yavaşça, "Eh," dedi, "hemen hemen herkese giden bir e-posta vardı. Bu yüzden birkaç yüz, kolay diyebilirim."

"Ama kesinlikle hepsini yapmadılar. . " Ainsley'nin sözleri sokağa döndüğünde kesildi: Hattie'nin korkuları haksız değildi. Doluydu. Arabalar caddede bir aşağı bir yukarı park edildi ve yine dolu olan gerçek otoparka çıktı.

Hattie, "Devam edin ve ön kapılara yanaşın," diye yönlendirdi. "Orada senin için bir yer olacağını biliyorum." Ayın öğretmeni için belirlenen yerde, kollarını kavuşturmuş, heybetli görünen Gary Buchanan duruyordu. Onun için kenara çekildi, sonra kapısını açtı.

"Tatlı zamanını aldı, evlat. Onları bir sopayla savuşturmak zorunda kaldım."

Güldü ve onu hızlıca sıktı. "Bu yasal mı?"

"İstasyondaki arkadaşlarım, öyle olduğuna beni temin ediyor. Yeri kurtarmak yasal. Bu insanların bazı park işlerini bilmiyorum. Sanırım Tahoe bir yangın musluğunu engelliyor olabilir. . "

"Hadi içeri girelim," dedi spor salonuna girerken, kolunu yakaladığında.

"O sahada."

"Hala? Bu havada?"

Gary omuz silkti. Sahada olması gerektiğini söyledi. Herkese kalın giyinmesini söyledim. Görünüşe göre senin dışında herkes."

Yüzü acıdı. Acıttı, çok fazla duygu tarafından sert bir şekilde büküldü. Keder, barış, zevk, eğlence, kabul, aşk. Bu adam için çok fazla sevgi. Hattie ve babasını beklemeden futbol sahasına koşmaya başladı; artık bekleyemezdi. Kyle elli yard çizgisinde volta atıyordu, bu mesafeden bile gergin görünüyordu.

Tribünleri dolduran insanlar onu görünce tezahürat yapmaya başladılar ve Kyle'ın başı yukarı kalkarak onu aradı. Tarlayı hızla ona doğru koştu, çamurlu çimenlerin üzerine düşmemeye çalışarak kot pantolonunun arkasına sıçradı.

"Spor salonuna gitmelerine izin verebilirdin," diye soludu yaklaşırken, ama Kyle onu kollarına aldı ve onu birkaç saat yerine bir haftadır görmemiş gibi öptü.

"Sürprizimi beğendin mi?" diye sordu gergin bir şekilde bakışlarını arayarak ve Ainsley güldü.

"Tabii ki sevdim, sevdim." Onu tekrar öptü. "Çamurda tek dizinin üstüne mi çökeceksin?"

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım yapmazsam isyan edecekler," dedi, tribünlerde işaretler sallayan yüzlerce kişiye hızlı bir bakış atarak. "Onları davet ettiğim için pişmanım."

"Hayır, bilmiyorsun," dedi, onu ceketinin yanına çekerek, nefesi aralarındaki boşluğu ısıttı. "Bilmiyorsun biliyorum."

"Haklısın, istemiyorum. Seni kaç kişinin sevdiğini görmeni istedim, Ainsley. Sadece ben değil, hepimiziz. Bugün senden benimle evlenmeni isteyen benim ama aynı zamanda bizim için ne kadar önemli olduğunu görmeni istiyorum. Hepimiz için."

Kalabalığın çok şükür net göremeyecek kadar uzakta olduğu bir yüz ifadesiyle sol dizinin üzerine çöktü. Gürültüleri on desibel daha yükseldi. Serçe parmağından bir yüzük çıkardı: elmas bir tektaş.

"Ainsley Rose Buchanan, seni seviyorum. Sana yaklaşmamın bir hata olduğunu düşünmenin birçok nedeni olduğunu biliyorum - aslında o kadar da birbirimize benzemiyoruz. Ama hayatta neyin önemli olduğunu biliyorsun ve birlikte olduğumuz her an bana yeni şeyler öğretiyorsun." Durdurdu. "Ve sen gerçekten çok güzelsin. Mesela televizyonda gördüğün biri var mı? Çöp. Seninle karşılaştırıldığında bu hiçbir şey. Gerçekten seninle evlenmek ve seni sonsuza kadar yanımda tutmak ve birlikte üremeye çalışmak istiyorum. Peki yapacak mısın?"

Sadece hepsini içine çekmek için bir vuruş yaptı, o anda sağına dökülen tüm sevgiye bakın. Sonra onunla birlikte çamurda dizlerinin üzerine çöktü ve başını salladı. Kyle bir sırtısla yüzüğü eline geçirdi, sonra seyirciler sahaya koşarken onu tekrar öptü. O farkına varmadan, "özel" anları gitmişti ve yukarı çekiliyorlardı, sırtlarına tokat atıyorlardı ve bir termos sıcak kakao ve bir yün battaniye verdiler. Kyle evet dediği için grubun içeri girmesine izin verdi, ama o gürültüden dolayı fazla kalamadı. Ainsley onunla ayrıldı; tam da olmak istediği yer orasıydı. Kyle ile, bundan sonra.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SONRAKİ CUMA, KYLE söz verdiği gibi kasaba toplantısı için onu aldı. İyi dilekler başladığında onlar hala otoparktaydı.

"Aysley!" Döndü ve Meclis Üyesi Park'ın elini uzatarak kendisine doğru geldiğini gördü. Ona gülümserken elini sıktı. "Büyük haberinizi duydum. Tebrikler!"

"Ey." Kızardı. "Teşekkürler, Meclis Üyesi Parkı."

"Eminim düğünün için yapacak çok şeyin olacak, ama bu yıl kasabanın doğum günü kutlamasına katılmayı düşünür müsün diye merak ediyordum. Çok fazla iş olmamalı. . . Cindy Mellerman geçen yılki tüm notlarını bıraktı ama biz bunu gerçekten özel bir etkinlik yapmak istiyoruz. . "

Evet demek için ağzını açtı ama gözünün ucuyla Kyle'ın yüzünü buruşturdu. Ona doğru döndü. Yüzündeki hoşnutsuzluğu silmiş, taş gibi nötre dönmüştü ama artık çok geçti. Zaten görmüştü. *Ve o haklı. Kanıtlayacak hiçbir şeyim yok. Artık değil.* Councilman Park'a döndü.

"Ah, üzgünüm ama zamanım yok. Umarım harika bir etkinlik olur ve katılmayı dört gözle bekliyorum."

Duruşu solmuştu. "Oh hayır. Diğer komite üyeleri çok hayal kırıklığına uğrayacak. Onlara yardım edecek bir telefonları olacağını söyledim; hepsi bu işte yeniler, daha önce etkinliğe hiç gitmediler bile. Bunca yıldır kasabanın hayatında o kadar önemli bir sütun oldun ki, evet diyeceğine emindim. . "

Ainsley buna birazcık sinirlendi ama cevap vermeden önce duygularını yumuşattı. "Evet, peki, bir süreliğine kenarlardan bir sütun olacağım. Bu gerekli bir değişiklik. Öz bakım ve tüm bunlar."

Kyle elini tutup şefkatle sıkarak, Şimdi içeri girmemiz gerekiyor, dedi. "Seni gördüğüme sevindim, Meclis Üyesi Park."

"Evet, tekrar tebrikler. Büyük güne davet edilmek dileğiyle!"

Davetiyeleri bu ay içinde göndereceğiz" dedi. "Muhtemelen bir tane alacaksınız."

Kısa boylu adam gülümsedi, başını salladı ve sonra aceleyle uzaklaştı.

Daha büyük bir mekana ihtiyacımız olabilir, dedi Kyle onun gidişini izlerken. "Katılmak istediğimden daha fazla insan var. Sen çok popüler birisin. Ailenize yaptığım ön araştırmaya dayanarak bir bütçe tahmini verdim, ancak bu kadar çok insanın katılmasını istiyorsak, ihtiyacımız olabilir..."

Ainsley başını onun hizasına indirdi ve onu öptü. Fazla değildi, sadece bir yakınlık anı, ima edilen bir teşekkür. "Bütçe için endişelenme," diye mırıldandı. "Babam halletti."

"Onu iflas ettirmek istemiyoruz."

"Yapmayacağız." Onu tekrar öptü. "Ama içine koyduğun düşünce için teşekkür ederim." Sözlerinin onu memnun ettiğini söyleyebilirdi. "Gerçekten içeri girmemiz gerekiyor mu?"

"Numara. Hayır dediğin için seninle gurur duydum ve fikrini değiştirmeden önce çekip gitmek için iyi bir an gibi geldi."

"Akıllı adam." Sırıtarak, dudaklarını ısırarak dik durmasına izin verdi. "Ayrıca sen burada değilken, anneni mutlu etmek için Maggie'yi nedime yapmayı kabul ediyorum."

Ellerini kaldırdı. "Ama bu sayıları bozuyor, çünkü sadece üç sağdıçım var! Kabul ettin, Starla, Winnie ve kız kardeşine soracağını söyledin!"

"Ama sonra bir tane daha ekledim." Omuz silkti. "Eşit olmak zorunda değil."

Kyle ağzı açık bir şekilde ona baktı, sonra sonunda kapadı. "Çok farklı beklentilerimiz var"

"Yani öyle görünüyor." Başını salladı. "Annene Maggie'nin neden nedime olamayacağını açıklamak istersen, benim için sorun değil."

Omuzları çöktü. "Numara. Yapmıyorum. Ama Maggie'nin bu şekilde dahil olmak istemediğini biliyorum. Giyinmeyi sevmiyor. Ya onu teşhirci falan yaparsak? Coop'u zaten yüzük taşıyıcısı yaptık ve Philip ve Daniel sağdıç. Ailemdeki *herkesin* düğünde olması gerekiyor mu?"

"Sevilmek güzel, değil mi?"

"Uzaktan sevebilirim. Aslında bu benim tercih ettiğim yöntem."

"Benimle bile mi?" Ona sırtıttı ve o da ona isteksiz bir gülümseme gönderdi.

"Numara. Seninle değil. Sen, ben yanımda durmak istiyorum, sırf sen düğünümü mahvetmeyi bırak diye değil. Ama bir tek sensin."

Sahte bir şaşkınlıkla ellerini kalçalarına koydu. "Düğününü *mahvediyor* musun?"

"Kekeledim mi?"

"Hayır," diye güldü. "Ama benim de değil mi?"

"Sen gereklisin, ama benim diblerim var. Bunu çok daha uzun zamandır düşünüyorum."

"Görüyorum," dedi. "Pekala, bu durumda balayını ben planlayabilirim."

Gözleri ilgiyle parladı. "Numara. *Biraz giriş* yapmalıyım . . ."

"Hayır. Bu harika, bu mükemmel. Sen düğünü planla, ben de elbise dikimi için geleceğim, ne zaman haber ver yeter. Ben de balayını planlayacağım, merak etme. Hatta iş bölümü."

"Biri bana hayatın adaletle ilgili olmadığını söyledi."

"Kulağa akıllı geliyor. Bir mayo paketi. Bir su parkı olacak."

"Ne? Hayır, Ainsley. Balayında kıyıda bir aşağı bir yukarı sürüklenmek istemiyorum; tek yapmak istediğim içeride kalmak ve . . ." Sesi kısıldı ve kimin dinlediğini görmek için etrafına bakındı.

"Evet?" diye sordu. "İçeride kalmak istiyorsun ve ne? Yapboz yapmak? Satranç oynamak? Güzel, o şeyleri zaten listeye koydum."

Ah, Pete aşkına, diye homurdandı. "İmkansızsın. Beni seksle manipüle edemezsin."

"Eminim, aslında yapabilirim." Alt dudağını müstehcen bir şekilde yaladı ve adam ona daha çok bastırdı. "Düğünde Maggie olsun, yoksa McMinnville'de kullanılmayan bir uçağın içinde su kaydıracağından aşağı inmek zorunda kalacaksınız. Kaldığımız yerden yaklaşık iki saat uzaklıkta. Her bir yol." Ainsley, devam eden bakışma yarışmasından keyif aldı. Fikrini değiştirmeye çalışırken, onun tüm bakışlarını gerçekten elde ettiği tek zamandı. Ejderhasının güçlerini sadece iyilik için kullanması onun için bir şanstı çünkü güzel kahverengi gözleri kesinlikle onu büyülüyordu.

Başını sallayarak telefonunu çıkardı. "Sanırım sayıları eşitlemek için Greg Trout'a sorabilirim. Ama aslında o kadar yakın değiliz. . . Belki kuzenim Jack yapardı."

"Ya da Sawyer'a sorabiliriz."

"Sawyer?"

"Evet, biliyorsun, kuzenim Sawyer. Uzun boylu, sarışın, pazen, kaslı."

"Ah, doğru. Onu tanıyorum." Bakışları düşündüğü gibi uzaklaştı. "Evet. Çok iyi olur. Bir aile bağı var ve onun şirketini çok hoşgörülü buluyorum."

"Pek bir şey söylemiyor."

"Aynen öyle. İyi olacak. Onaylıyorum."

"Annem ve teyzem Rhea mutlu olacaklar çünkü gelmemek için bir bahane bulamayacak." Onu beline sardı. "Kaçamayacağımıza emin misin?"

"Pozitif. Bu böyle yapılır. Ritüeller önemlidir."

"Haklısın. Bunun hakkında. Her şey hakkında değil."

Onu tekrar öptü. "Şimdi, ritüellerden bahsetmişken, bu balayı hakkında. . ."

SONSÖZ

ÜÇ YIL SONRA

"Hazır mısın? pompalandın mı? Caz mısın? Kaslarınız ısındı mı? Omuzlarını ovmamı ister misin? Bence bu, insanların yarışlardan önce yaptığı bir şey. Sweatshirtünü tutmamı ister misin? Numaranız yeterince güvenli mi?" Ainsley, Fawzia'yı soru yağmuruna tuttu ve on bir yaşındaki kız, kocasıyla anlamlı bir şekilde göz teması kurdu.

Biliyorum, dedi Kyle. "Üzgünüm. Bugünlerde çok fazla enerjisi var. Lütfen ona karşı sabırlı olun." Son birkaç haftadır, okul boşaldığından beri sabrı taşmıştı. Artık Daniel'in eski odasını kreşe dönüştürmeyi bitirdiklerine göre, karısının yapacak bir şeyi yokmuş gibi görünüyordu. Onun izlenimi, hamileliğin kadınları yorgun ve uyuşuk hale getirdiği idi. Bunun en sevdiği go-getter için geçerli olmayacağını bilmeliydi. Starla ona günlük bir yaz hikayesi saati yapmasını önermişti ve bunun için ona çok şey borçluydu. Bebekler doğana kadar, çalıştığı gecelere geri dönmek için yarı istekli idi. . .

Ainsley yedi aylık hamile karnını küskün bir şekilde ovuşturdu. "Özür dilerim, sadece destek oluyorum. Senin aksine."

"Nasıl destek olmayayım?" Kyle kırmızı Stanford beyzbol şapkasını düzeltti. "Buradayım, güneşin altında duruyorum, izlemeye hazırım. Bu destekleyici."

Ainsley çok yüksek sesle, "Heyecanımı bastırıyorsun," dedi ve etraflarındaki birkaç kişi kıkırdadı. Kyle gözlerini devirdi.

"Geri çekilin Bayan B," diye talimat verdi Fawzia, onu başlangıç çizgisinden uzaklaştırarak. "İyi olacağım."

Kyle nazikçe onu tekrar tribünlere çağırdı. Lisenin metal tribünde oturdular. Buradaki nişanları asırlar önce gibi görünüyordu. O zamandan beri çok şey olmuştu. İkizler. Hala şoku tam olarak atlatamamıştı; henüz özdeş mi yoksa kardeş mi olduklarını bilmiyorlardı, ama ikisi de erkekti. Şimdi de bir kız elde etmek için onu tekrar hamile bırakması gerekecekti - bu bir zorluk değildi. Evlenmeden önce Ainsley'e karşı ne kadar koruyucu hissetmiş olursa olsun, Ainsley'in çocuklarına hamile olduğu şu ana kıyasla hiçbir şeydi. Yakında ilgilenmesi gereken üç hayatı olacaktı. Bu fikir, bacağına tekrar hızla zıplamasına ve metal bankı sallamasına neden oldu.

Ainsley elini dizine koydu. "Onun için gergin misin? Bu onun ilk yarışı olduğunu biliyorum ama bence harika bir iş çıkaracak."

Derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye çalışarak yavaşça verdi.

"Eminim öyledir," diye onayladı. Ainsley her zamanki gibi tüm bunları ayarlamıştı. Çocuk koşusu daha önce 4 Temmuz'un bir parçası olmamıştı, ama

şimdi olacaktı. *Görmek? Her değişiklik kötü değildir. Her beklenmedik şey hoş karşılanmaz. İkizler iyi olacak. Hepimiz iyi olacağız. Ainsley'nin dağınıklığı ve öngörülemezliği ile yaşayabilirsem baba olabilirim. Bunu yapabilirim.*

"Neden Bilqis ve Abshir hala burada değiller? Bunu kaçıracaklar!"

Kyle onunla kalabalığı taradı; biri örtülü iki siyah kafa öndeydi. "İşte oradalar." Ainsley daha iyi görmek için ayağa kalktı ve tam başlangıç silahı patladı.

Bir aşağı bir yukarı zıplayarak, "İşte benim arkadaşım!" yazan tabelasını kaldırarak ciyakladı. Dün gece ona, onu uygun bir zamanda yatağa getirmeye çalışırken uygun bir şekilde "gökkuşağı gibi" olması gerektiğini söylediğinde gözlerini devirmişti. Ama şimdi isteksizce kabul etmesi gerekiyordu: kesinlikle göze çarpıyordu. Kyle, zıplamasın diye ona sarıldı. Artık PDA'ya çok daha alışmıştı, ama yine de burada çoğunlukla faydacıydı. Kapalı kapılar ardında başka bir hikaye vardı. . .

"Git Fawzia! Koş koş koş!" Bu kadar yüksek sesle bağırması için bir sebep yoktu. Kızın önemli bir üstünlüğü vardı ve kesinlikle kazanacaktı. Bitiş çizgisini geçtiğinde Kyle, Ainsley'nin çılgın atarak ve alkışlayarak çıldırması için kendini hazırladı. O sustuğunda ona döndü; ağlıyordu, güzel yanaklarından yağlı yaşlar süzülüyordu. Yüzünü iki eli arasına aldı.

"Acın var mı? Suyunuz mu kırıldı? Ne oluyor?"

Kyle, rahatla, diye güldü, kelimeleri boğdu. "Fawzia adına mutluyum."

Rahatlamış bir şekilde içini çekti ve alınlarını birleştirmek için şapkasını kaldırdı. "Gebelik hormonları."

"Olabilir," diye onayladı ve güneşte ısınmış dudaklarını onunkilere bastırırken, Kyle yeğeninin bu kadar kötü bir dinleyici olduğu için mutlu olmaktan kendini alamadı.

"Seni seviyorum, Ains."

"Ben de seni seviyorum." Sırıttı. "Şimdi, 22'de kutlama dondurması Aşağıda. Söz verdik." Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Bu sefer şanslı olma şansım daha mı iyi?"

Fawzia'yı tebrik etmek için piste koşan çevredekiler duymasın diye sesini alçalttı. "Geç hamilelik için daha iyi pozisyonlar araştırıyordum, bu yüzden kesinlikle. Evet."

Başını arkaya atıp güldü, güneş altın sarısı saçlarını aydınlattı. "Siz, Dr. Durand, beklemeye çok değerdiriz."

24 Temmuz 2020'de Başladığımız Yere Geri Dönüyoruz!

Bir göz atmak için okumaya devam edin!

CARTER FUAYEDE VOLTA ATIYORDU , çıplak ayaklarında kırmızı İran halısı bir palet vardı. Her an burada olabilirdi. Martina. Kaçan, o geliyordu. Hazır değildi. Eh, o *hazırdı* ; annesine ve bilmesi gereken diğer insanlara evin temiz olduğunu ve güzel giyindiğini söylemişti. Ama Cindy aradığında, işi kabul etmeden önce Martina'nın onunla ve annesiyle görüşmek istediğini söylemişti ve o kesinlikle buna hazır *değildi* . Ne zaman başka bir tur atsa, midesi bir çalar saatin kurulması gibi daha da sıkılaşıyordu.

Araba yolu çakıl üzerinde lastikler. *Buradalar, buradalar. Korkma.* Onları görebilmek için perdeleri araladı. Martina üzerinde şirket logosu olan uçuk mavi bir polo tişört vardı, saçları kalın bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Belli ki önce düzeltmiş, sonra uçlarını kıvrırmıştı. Boyu, tam olarak kısa olmayan patronunun yanında daha belirgindi. Hâlâ güzelce kıvrımlıydı ve sanki çok kısaymış gibi gömleğinin kenarını çekiştirmeye devam ediyordu. Belki de sadece gergindi. Tabii ki gergindi. Asıl soru, fikrini neyin değiştirdiğiydi. Buraya en son geldiğinde ona bakmamıştı bile; şimdi burada onun iş teklifini kabul etmeye hazırlanıyordu.

Zili çaldılar ve kapıyı açmadan önce iki saniye bekledi. "Tekrar merhaba."

Cindy parlak bir şekilde gülümsedi. "Merhaba Bay Carpenter, ben Cindy Hewes. Seni tekrar görmek çok güzel." Fuayeye adım attı ve Carter abartısız zenginliği nasıl takdir ettiğini görebiliyordu. Bazı insanların gösterişli bir eve, başarılı olduklarını kanıtlayan bir yere ihtiyacı vardı. O Harrison ve Willow Carpenter değildi. Zenginlikleri elbette şunu gösteriyordu: bambu zeminler, duvarlarda milyonlar değerinde olması gereken tablolar, bekleyen ev personeli, oda oda çevre ve stereo kontroller. Burada rastgele heykel veya çeşme yok, mermer yok. Ama evlerini her zaman çok rahat, çok yaşanır bulmuştur. O ve kardeşleri Chase ve Christopher, futbol eşyalarını sıradan gençler gibi ön kapının önüne bırakmışlardı ve anneleri, personelin onları almasına izin vermemişti.

Sonra dikkatini Martina'ya çevirdi; orada, bakışlarında bir meydan okuma vardı.

Sağ elini uzattı. "Bay. Marangoz. Seni tekrar görmek güzel."

Crash, onun resmi selamlaması karşısında içten içe sindi, ama onun sıkı tokalaşmasını kabul ederek onu içeriye işaret etti. "Anne," diye seslendi merdivenlerden yukarı. "Yeni yardımcınız burada."

Willow merdivenlerin başında belirdi. Saçları gelişigüzel topuz yapılmıştı ve kalın gözlükler takıyordu. Yoga pantolonu ve geçen yılki Türkiye Trot'tan tişörtü temizdi, ancak sorun yaşamaya başlayana kadar onu Chanel, Dolce ve Gabbana, Versace dışında nadiren görmüştü. Gerçekten koşuyor olmadıkça kesinlikle tenis ayakkabılarıyla asla ve o zaman bile... Bir tepki için Martina'ya baktı, ama yüzü dikkatle hoştu.

Martina'yı görünce Willow'un yüzü aydınlandı. "Canım! Bana geleceğini söylemediler." Carter oturmayı diledi; ne zaman böyle bir şey söylese, kafasını bir şeye çarpmak istiyordu.

"Merhaba Bayan Carpenter," Martina gülümsedi. "Nasılsınız?"

Willow merdivenlerden o kadar hızlı indi ki, Carter onun yüzünü dikmemesine şaşırdı. "Neler yapıyorsun? Her şeyi duymak istiyorum." Onunla ilgilenmesi için kiralamak istediği kişiye verdiği coşkulu tepkiyi görmek onun moralini biraz yükseltti. Belki de doğru bir şey yapıyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Evet, yakalanmayı çok isterim, dedi ve Carter'a baktı. "Hadi gidip kütüphanede oturalım," diye önerdi ve Willow o yöne doğru gitti, sonra durdu.

"O kim ?" Sözlerinde Carter'ın hâlâ alışık olmadığı bir buz vardı. Sadece nazikçe gülümseyen Cindy'ye hançerlerle bakıyordu.

Ah, ben Martina'nın bir arkadaşıyım, dedi elini uzatarak. "Ben Cindy'yim." *Bir nevi doğru.* Her zaman böyle müşterilerle çalışması gerekir; muhtemelen elinde bir sürü numara vardı. Dikkatle Cindy'ye bakan Willow, elini sıktı ve sanki bu toplantıdan o sorumluymuş gibi onlara kütüphaneyi işaret etti. O her zaman onun havasına sahipti; Carter'ın katıldığı her partide, Willow'un parmağı olduğu her yardımda, insanların sorularla yöneldiği tek kişi oydu. Ve her zaman biliyordu. Hep. En emin olduğu şeylerden biriydi.

Diğerleri kanepeleri alırken, Martina pencerenin yanındaki derin bordo, yüksek arkalıklı berjerlere yerleşti. Burası onu ailesiyle tanıştırdığı odaydı ve hafızasında kaybolmamaya çalışıyordu... elini sıkarken, annesinin yüzündeki kibar zevk, babasının arsızca reddedilişi.

"Bayan. Sanchez," diye seslendi Willow ve siyah saçlı, gri vurgulu narin kadın kapıda belirdi. "Bize çay getirir misin lütfen?" Başını salladı, sonra gitmek için dönerken Martina'ya göz kırptı. Bu en azından bir rahatlama oldu; Bayan Sanchez onu her zaman onaylamıştı.

"Peki, söyle bize sevgilim, son birkaç yıldır neler yaptın?" diye sordu Willow.

"Şey, birkaç yıldır hemşire olarak çalışıyorum..."

"Gerçekten mi? Hep yapmak istediğin buydu, değil mi? Carter'ı hatırlıyor musun?"

Başını salladı, bakışları sönük şöminede ydi. Bütün bunlara nasıl tepki verdiğini görmeye dayanamıyordu. *Lütfen, Martina. Lütfen bize yardım et. Lütfen çekip gitme. Bunu hak etmiyorum ama yardımına ihtiyacım var.*

"Ve şimdi hemşire-pratisyen olmak için akut bakım diplomamı yeni aldım."

Annem sanki haberler onu yere sermiş gibi sandalyesine sert bir şekilde oturdu. "Bu harika değil mi? Senin adına çok sevindim tatlım. Çocuklarla mı yetişkinlerle mi çalışıyorsunuz yoksa..."

"Aslında Yetişkin Gerontolojisi," dedi ve sesinde tuhaf bir özür tınısı vardı.

"Anlıyorum. Bu harika, tatlım." Adını henüz kullanmamıştı ve Carter hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Kim olduğunu biliyordu, tanıdıklarını biliyordu. Lisede burada ne kadar zaman geçirdiği düşünülürse bu şaşırtıcı değildi ama Carter minnettardı. Ona çok hava atıyordu. Unuttuğunu biliyordu. Hem interneti hem de Dr. Rose'u bilmeyince her şey daha kolay olacaktı. Carter bunun ne kadar süreceğini merak etti. Her halükarda, bu hızlı bir görev olmayacak. Bu yıllar olurdu. Bu bir şeyleri değiştirdi mi?

"Peki ya siz Bayan Carpenter? Son zamanlarda ne yapıyorsunuz?"

"Ah," diye soruyu salladı, "biliyorsun. Bu ve şu. Son zamanlarda pek fazla etkinlik yapmadım. Tüm gruplar tohuma gitti, bu kadınlarla çalışmak imkansızdı. Bu yüzden bir süreliğine başkalarının liderliği almasına izin vermek için geri adım attım. Eminim eninde sonunda benim yolumun daha iyi olduğunu anlayacaklardır."

"Kadın Yardımcıları için her zaman büyük bir varlıktın, bunu hatırlıyorum. Hiç kimse seninki gibi olaylar planlamadı."

Willow kızardı ve Martina ona gülümsedi. Bayan Sanchez gümüş bir tepsi ve dumanı tüten dört fincan çayla geri geldi. Önce Willow'un sandalyesinin yanında durup ona bir tane teklif etti.

"Bu kimin için?" diye sordu Willow.

Bayan Sanchez'in yüzü, cevabı bekliyormuş gibi sakindi. Muhtemelen bu noktada yapmıştır. "Çay istediniz Bayan Carpenter."

"Kim ben mi? Hayır, yapmadım. Tatile ihtiyacınız var Bayan Sanchez," diye kıkırdadı, Martina'ya "Ona inanabiliyor musunuz?" dedi. Bayan Sanchez Martina'ya buna acı dolu bir bakış attı, sessiz bir rica. *Bize yardım et*, dedi gözleri. *Artık onunla ne yapacağımızı bilmiyoruz. Bize yardım et lütfen.* En azından yalvaran sadece o değildi. Sessizce, alnını ovuşturarak sessizce reddeden Carter'a geçti. Başını kaldırdı ve Willow'un elini tuttu.

"Anne," dedi nazikçe, "Martina gün boyunca ben isteyken burada seninle olacak."

Annesi pantolonundan hayali kırıntıları silkeledi. "Neden, staj falan için beni izliyor mu?"

"O olmadığını biliyorsun."

Willow'un dudağı titredi. "Düştüğüm için mi? Bir daha tekerlekli sandalyeye binmeyeceğim."

"Hayır, hayır, yaptığın yanlış bir şey değil. Hafıza sorunları hakkında nasıl konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Bu yüzden. Hepsi bu, tek sebep bu. Martina bir profesyonel ve sana gerçekten çok iyi bakabilir. Sadece ben yokken muhtaç olmanı istemiyorum."

"Tanı neydi?" Willow, gömleğinin kenarıyla oynayarak sordu.

"Erken başlangıçlı Alzheimer. Bileğinizi incittiğinizde Dr. Durand bizi bir nöroloğa yönlendirdi, hatırladınız mı?"

"Doktor..." Sertçe yutkundu. "Dr. Gül."

Carter, adını ilk kez yazan bir çocukmuş gibi gurur duydu. "Doğru, Doktor Rose. Ve ilaçlarını almayı hatırlamana yardım edecek."

"Ve yakalanabiliriz," dedi Martina'ya utangaç bir bakış atarak.

Doğru, dedi Martina gülümseyerek. "Her neyse, çok uzun zaman oldu. Birlikte her zaman harika zaman geçirdik, değil mi?" Onlar yaptı; bunu söylemek manipülatif değildi. Mutlak gerçek buydu.

Willow'un gözleri yaşlarla doldu. "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Bu kadar bela olduğum için üzgünüm. olmaya çalışmıyorum." Onu kendine doğru çekti ve kanepede kendi tarafına sıkıştırdı. Omzuna ağladı ve gözlerini o kadar kıstırdı ki, bütün yüzü sımsıkı kapadı, ağlamamaya çalışarak yüzünü güzel gömleğine silmesine izin verdi. Willow yavaşlamaya başladığında, Martina kanepeye doğru ilerledi ve yanına oturdu.

"Willow, seninle ilgilenmek benim için bir onurdur. Bana izin verecek misin? Bunu senin için mümkün olduğunca acısız hale getirmek istiyorum. Hepiniz için." Kalbi rahatlayarak kabardı ve günlerdir aldığı ilk derin nefesi aldı ama gözyaşları şimdi her zamankinden daha fazla düşmekle tehdit ediyordu.

Cindy pes etti. "Firmamız uzun yıllardır bu tür bir bakımı sağlıyor. Çalışanlarımız her zaman profesyoneldir ve mevcut en iyi eğitime sahiptir. Bayan Lopez farklı olmayacak."

"Eh," dedi Willow, sulu bir gülümsemeyle, başını kaldırarak, "gerekirse, bu olduğuna sevindim." Bu; adını hatırlayamıyordu. "Seni tanıyorum," dedi bir elini uzatarak ve Martina birleşmiş ellerini onun dizlerine dayayarak hemen tuttu. Aralarında keskin bir şekilde sıkışmanın ironisini hissetti.

"Evet, beni tanıyorsun," Martina gülümsedi ve yanağından bir damla yaş süzüldü. Bu, tüm öz kontrolünü bir çamur kayması gibi aşındırdı. "Ve seni tanıyorum. Seni her zamanki standartlarına göre giydireceğimizden emin olacağım. Artık sizin için gecekondulaşmak yok hanımefendi."

Willow kıyafetlerine baktı, sonra güldü. "Biraz sıradan görünüyorum, değil mi?"

Martina anlaşmasını mırıldandı. "İstersen seni hemen Chanel'e geri getireceğim. Makyajını ve saçını düzelterek. Seni tekrar düzelt."

"Belki Yardımcı Bayanlar toplantısına gidebiliriz... Ne zaman olduğunu bilmiyorum ama..."

Öğreneceğiz, diye onayladı Martina, elini sıkarak. "Gitsek iyi olur. Tanıdık şeyler şu anda iyi. Sakinleşmene yardımcı olacaklar."

Carter ona baktı, onunla bağlantı kurması, teşekkür etmesi, dizlerinin üzerine çökmesi ve güzel ayaklarını öpmesi gerekiyordu. Öte yandan, bakışlarından anlamlı bir şekilde kaçınıyor gibiydi. Hanımlar birkaç dakika daha sohbet ettiler, ardından Cindy onlara kapıyı hafifçe salladı.

Cindy arka koltuktan kalkarken, "Resmi bir çalışma programı hazırlayacağız ve halihazırda kurduğumuz maaş sözleşmesini kullanacağız," dedi. "İletişime geçeceğiz Bay Carpenter."

"Lütfen, bana Carter de. Çok teşekkür ederim Cindy. İkinize de teşekkür ederim," dedi kapıya doğru yürürken. Martina'nın dirseğine dokunmak için uzandığında Cindy çoktan kapıdan çıkmıştı.

"Yapma," dedi, sesi alçaktı. *Doğru*. Soğukluğunu bir tokat gibi hissetti. Görünüşe göre Willow'a karşı hâlâ sahip olduğu tüm sıcaklık ona ulaşmamıştı. Onu şaşırtmamalıydı...ama yine de acıyordu. Ama onu kandırmayı göze alamazdı.

"Özür dilerim," dedi çabucak, ellerini pantolonunun ceplerine sokarak. "Yapmayacağım - üzgünüm."

"Ne istiyorsun?"

"Konuşabilir miyiz? Bu gece, bir kez yattığında mı?"

"Gece buraya gelmiyorum." Martina arabaya doğru döndü.

"Annie o zaman. Lütfen, Tini." Takma ad karşısında gözle görülür bir şekilde doğruldu ve adam yüzünü buruşturdu. *Elini abartma, Carpenter*. "Sen işe başlamadan önce havayı temizlemek istiyorum. Lütfen."

Ekim soğukunda nefesi buğulanırken içini çekti. "Annie'nin. 9:00. Geç kalmayın."

"Geç kalmayacağım. Teşekkürler."

"Rica ederim Bay Carpenter." Sanki ondan yeterince hızlı kaçamayacakmış gibi merdivenleri aceleyle indi.

AINSLEY'S SESSİZDİ . Eski favori kabinlerini seçmesine fırsat vermeden onların yerini seçmek istemişti. O zaten oradaydı. Hâlâ çok gergin görünüyordu ve kendi kendine duygusal durumunun artık onu

ilgilendirmediğini hatırlattı. O kalp yasaktı. Orada büyük ol' "girmeyin" işareti. Belki bu amaçla ona bir tişört giydirebilirdi. Eski kabinlerini seçmediği için sessizce içini çekti. Barda bir tabureye kaydı ve Annie'ye işaret etti. Orta yaşlı beyaz kadın temkinli bir şekilde geldi.

"Bu tanıdık bir sahne..." dedi bira bardağını kurulayarak.

"Hayır değil. Zencefilli gazoz lütfen."

"Ne istersen al, ben alıyorum." Carter cüzdanını çıkardı.

"Numara." Elini onunkinin üzerine koydu ve adam ona bakmadan hareketsiz kaldı. "Hemen şimdi bazı temel kurallar belirleyelim."

Cüzdanını yavaşça yerine koydu ve başını salladı. "Peki."

"Öncelikle sizin evinizde çalışmıyorsam yiyecek ve içeceklerimi kendim sağlayacağım. Bu haftalık, hatta aylık bir olay olmayacak. Annenizin bakımı hakkında konuşmamız gereken zamanlar olduğunu biliyorum; bu toplantılar mesai saatleri içinde evde yapılmalıdır. Sevimli lakaplar olmayacak," dedi parmaklarındaki eşyaları işaretleyerek, "rastgele dokunma olmayacak. Annenize fayda sağlamadığı sürece geçmişle ilgili hiçbir tartışma olmayacak. Aramızda yaşananlar eski bir tarih."

Crash taburesinde hafifçe dönüyordu, gömleğine karşı karın kaslarını gösteren güçlü bir hareketti ama sesi kısıktı. "Yani sana Tini dememe izin yok mu?"

"Numara. Bana işte Bayan Lopez diyebilirsin. Ben de sana Bay Carpenter diyeceğim."

"Bir şey söyleyebilir miyim?"

İçkisini kabul edip bir yudum alırken ona devam etmesini işaret etti.

"Ben sadece... Bunu benim için yaptığın için gerçekten minnettarım. Seni ajans aracılığıyla istemeden önce bunu seninle konuşmalıydım. Sadece hayır demenden korktum."

"Bir uyarı iyi olurdu," diye kabul etti. "Ama onu markette görünce... Anlıyorum."

"Sana ihtiyacım vardı. Seni tanıyor, senden hoşlanıyor. Ve ikimizin de sana tamamen güvenebileceğimizi biliyorum." Buz mavisi bakışlarını onunkilere kaldırdı ve onun ne kadar samimi olduğunu gördü. Daha önce tanıdığı küstah, otoriter genç adamdan oldukça farklıydı.

"Ayrılmamızın intikamını almayacağımı nereden biliyorsun?"

Başparmağıyla bardağındaki buğuya daireler çizerek bardağın camdan aşağı akmasına izin verdi.

"Çünkü sizi tanıyorum Bayan Lopez. Sen bir profesyonelsin. Anneme bir şey yapmazsın."

"Doğru." Bir ayağını yavaşça taburesine vurdu. "Bir şartın var mı?"

Yüzündeki şaşkınlık mıydı? Bu neden her iki yönde de gitmesin? İşlerin nasıl olacağını dikte etmesi gereken tek kişi o olmamalı.

"Ben... işi kabul ettiğiniz için çok rahatladım, herhangi bir koşul koymayı hak ettiğimi düşünmüyorum."

Elini onunkinin üzerine yerleştirmek için kaldırdı, sonra kendi kuralını hatırladı: *tesadüfen dokunmak yok*. Gerçekten görüldüğünden daha zor.

"Elbette öylesin," dedi bir eliyle başının diğer tarafını çevirerek. "Hadi. İstedğin ya da istemedğin bir şey olmalı."

"Dürüst olmak gerekirse, ben... Bilmiyorum. Öyle düşünmüyorum." Sessizce köpüren birasına bakıyordu. "Her neyse iyiyim."

Crash'ın kolay gülümsemesi eksikti. Onu evinde gördüğünden beri bir kez bile güldüğünü duymadığını fark etti. "Senin için zor birkaç ay oldu, değil mi?" Kahretsin, yirmi dakikadır birlikteydiler ve kendisi için hazırladığı uyarı işaretlerini çoktan karıştırıyordu. *Yapma. Plana sadık kal. Endişenmeyi bırak.*

"Seninle bu konuyu konuşamam."

"Annenin bakımının bir parçasıysa yapabilirsin."

"Hanım. Lopez, annemi rahatlatacağı için seni istedim." Tanrım, bu ağzından korkunç geliyordu. Birinin dudakları seni öptüğünde, profesyonel ismin onlardan düşerken aniden itici oldu. "Yardıma ihtiyacım var, istiyorum. Yapabilirsen bize yardım etmek isteyeceğini biliyordum çünkü sen böyle bir insansın. Ama dürüst olmak gerekirse, profesyonel ilişkimiz etrafında çok fazla sınır çizmem gerektiğini düşünmüyorum çünkü çok fazla etrafta olmayacağım. Ajans aracılığıyla sana zamanında ödeme yapacağım. Aramızdaki ilişkinin artık bittiğini biliyorum. Sevmiyorum ama biliyorum." Birasından uzun bir yudum aldı. "Terapistim her şeyi olduğu gibi kabul etmenin iyi olduğunu söylüyor, olmasını istediğiniz gibi değil. Yani sizi kandırmaya veya yanıltmaya çalışmıyorum; Sadece yardıma ihtiyacım var. Ve şanslıyım ki, bunu karşılayabiliyorum." Daha tam olarak ona döndü. "Ama bu seni rahatsız edecekse, işi geri çevirmek isteyip istemediğini anlarım."

"Hayır..." O asla kötü bir adam olmamıştı; sadece farklı şeyler istiyorlardı. Birlikte gelecekleri hakkında konuşurken açıklama zahmetine girmedığı farklı şeyler... bencil miydi? Evet. Hâlâ bencil davranıyordu, gerçekten. Sadece bencil bir insan eski sevgilisinden böyle bir kişisel iyilik isteyebilir. "Hayır, sorun değil. işi kabul edeceğim." Aynı zamanda, bir iyilik değil, bir işti. En kötü durum neydi? Ona pas verecekti ve Cindy'ye yeni bir görev istediğini söylemeye hakkı olacaktı.

Hayır, dedi zihni yüksek sesle, en kötü ihtimal sana pas vermesi ve sen onu durdurmaman, çünkü yalnızsın ve ona hâlâ âşıksın. Yeni bir erkek arkadaş şarttı, çoktan karar vermişti, sırf Crash'i aldatmamaya daha çok teşvik etsin

diye. Bir erkek arkadaşı asla sadakatsiz olmamıştı. Şimdi başlamayacaktı. Ama işvereni olarak onunla tekrar bir ilişkiye girmek mi? Cindy bunun bir seçenek olmadığını zaten açıklamıştı. Böylece romantik niyetleri için başka bir çıkış yolu bulurdu... sadece bir kaçamak. Aklını ondan uzak tutacak bir şey.

"İşte şu," dedi cüzdanına uzanarak. "Gerçek tıp bilgisi olan birini istiyorum; birçok insan onun banyoya düşüp ağzını silmemesini sağlayabilir. Tıbbi kararlar verebilen, tedavi kararları verebilen birini istiyorum. Hastaneye geri dönmesini istemiyorum; Yani, gerektiğinde nöroloğuna gidebilir. Ancak hastanede kaldıkları süre boyunca insanların ikincil bir enfeksiyondan ölme olasılığı çok daha yüksek ve onun hastaneye yatırılmasını istemiyorum. Dolayısıyla sizin rolünüz de önleyici olacak."

"Şey, benim ustam var..."

"Biliyorum. Ve işte son şey: Sana hak ettiğin kadarını ödeyeceğim."

Daha dik oturdu. Borçları onu boğmuyordu ama biraz su basıyordu. Babası onun lisans ücretini ödemişti ama o, efendisinininki için onu gururundan reddetmişti. Geriye dönüp baktığında gurur duyduğu bir karardı. Ama şimdi konuşma şekli onu sinirlendiriyordu.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Cindy ve ben bir sayı bulduk ve bu konuda tartışmayacaksın demek."

"Ama henüz gerçek bir deneyimim yok..."

"Umurumda değil. Benim önemsedığım deneyime sahipsin ve bu annemle olumlu çağrışımları olan bir ilişki. Ve eğitimin seni bir çalışan olarak benim için çok değerli kılıyor."

"Anlıyorum. Ve bu kaç numara?"

O zaman gülümsedi, bir buçuk, sadece bir ipucu, gerçekten, ağzının sol tarafı yukarı kalkmıştı. "Ödemeyi aldığında öğreneceksin." İçkisinin geri kalanını boşalttı ve bara bir yirmilik attı. "Teşekkürler Annie," diye seslendi, sonra Martina'ya döndü. "Size arabanıza kadar eşlik edebilir miyim?"

"Hayır, sanırım bir süre kalacağım."

Crash biraz kaşlarını çattı, sonra omuz silkti. "Kendine uy. Pazartesi günü görüşürüz."

"Peki." Onun uzaklaşmasını izlerken başını sallamaktan kendini alamadı. Buraya onunla kanun koymaya o kadar hazır bir şekilde gelmişti ki... ve şimdi, tüm o ateş gitmişti. Toz. Soğuk. Kaza kırıldı. Ve Martina'nın dayanamadığı bir şey varsa o da değer verdiği birinin kırılmasını izlemektir.

"Sizi bir daha burada tekrar bir arada göreceğimi sanmıyordum..." dedi Annie, televizyondaki oyunun gevezeliği altında sesi alçaktı.

"Ben de değil." Martina ağzını sildi. "Ama bu bir randevu değildi. Bu sadece bir iş."

"HI-hı. Bu yüzden mi başka bir yere taşınmaları için Gray ve Booker'a 20 dolar ödedi?"

İçini çekerek başını kollarının arasına aldı. "Bu bir hata, değil mi?" Martina tamamen deneyimden öğrenmekle ilgiliydi, sadece başka birinin deneyimi olmasını tercih etti. Kendi hatalarını yapmak ilk tercihi, hatta dördüncü veya beşinci tercihi değildi. *Çok kötü Crash yaptığım en büyük hataydı.*

"Söyleyemem," diye düşündü Annie. "Gerçi burada birçok insanın hata yaptığını görüyorum. Şimdiye kadar bir uzman olacağımı düşünürdünüz."

Martina sıırttı. Şu anda dikkati dağılırdı ve hayal gücü bu düşünceyle birlikte dönüyordu. "Burada olan en romantik şey nedir?"

Barmen ellerini kuruladı, bakışları düşünceliydi. "Burada romantizmin gerçekten yaşandığını bilmiyorum. Her neyse, demek istediğin gibi değil."

Ah, hadi ama, diye bastırdı Martina. "İlk randevuları burada olduğu için nişan yok mu? Birbirini yeniden bulan uzun süredir kayıp aşklar yok mu?"

Annie sırtarak, "Çok fazla People dergisi okuyorsun," dedi. "Pekala, onu geri alıyorum..."

"Evet?" Annie bir peri masalı anlatmak üzereymiş gibi çenesini ellerine ve dirseklerini bara dayayarak öne doğru bastırdı.

"Darby Ferris ve Shane Billingham'ın birkaç ay önce dört koşucusunun arkasına takıldıklarından oldukça eminim."

Martina dilini çıkardı. "Bu eski bir haber, bebeklerini bir yıl önce doğurdu."

Annie'nin kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi? Son duyduğumda, babanın kim olduğunu bilmiyorduk..."

Martina dudaklarını yana çekti. Arkadaşı Winnie bebeği doğurmuştu, bu da Shane'in orada olduğunu bilmesinin tek yoluydu.

"Pekala, bunu yeniden ifade edeyim: Bailey doğduğunda oradaydı. Sanırım onun olduğundan emin değilim."

"Yine de oldukça olası görünüyor."

"Kimseye söyleme tamam mı?"

"Onlara ne söyle?" Annie masumca sordu, sonra Martina'nın Gray'in işaret ettiği barın diğer tarafına inerken ona göz kırptı. Martina dedikodu yaymaktan duyduğu suçluluk duygusunu üzerimden attı; HIPAA ihlali falan değildi ama daha iyi bilmesi gerekirdi. Bazen haberler çok iyiydi: sırların ortaya çıkmasına izin vermek çok cezbediciydi. Ve bu küçük dedikodu bile onu düşündürdü... Darby'nin hala Shane ile görüşüğünü bilmiyordu. Son bildiği, bekar anne olayını yalnız başına yapmaya çalışıyordu ve o kadar da iyi gitmiyordu. Birkaç hafta önce annesinin yanına taşınmıştı. Martina bakışlarının televizyona kaydığını hissetti.

Bir 49ers savunucusu, bariz bir at tasmaşı olduğu belli olan bir Browns kornerini indirirken, "Ah, hadi ama" diye bağırdı. " *Bu* bir hayır çağrısı mı? Ciddi anlamda? Şaka yapıyor olmalısın..." Browns'ın kazanmasına aldırmaıdı çünkü bu 49er'in Kasım'daki Seahawks'a karşı rekorunu zayıflatacaktı. Sonra tekrar, gelecek hafta Cleveland'da Brown'larla buluşacaklardı, bu yüzden morallerini bozmaktan zarar gelmezdi. Seahawks tarihsel olarak yolda pek başarılı olmadı.

Şu anda, herhangi bir dikkat dağıtıcı hoş karşılandı. Eski sevgilisi için çalışmanın nasıl olacağını düşünmek zorunda kalmasın diye herhangi bir şey.